

ספר

כתר שם טוב

זהם כל דברי קדשו של הקדוש והנורא רבינו ישראל בעשׂים
זלה״ה אשר הובאו ביתה יוסף שהם ספרי

קודש של תלמידו היה הרב הגאון הגדול החסיד הקדוש מו״ה יעקב
יוסף זלה״ה אביד דק״ק פולאני היה ספר בן פורת יוסף וספר תולדות
יעקב יוסף וספר צפנת פענח והנה לקטתי אני הצעיר אהרן במוהר״ד
צ״ה כהן מק״ק אפטא את כל דברי קדשו של מוהר״י בעשׂים זלה״ה
מתוך הספרים הנל וגם קיצור הדרושים של הרב הגאון מוה״י יעקב
יוסף זלה״ה ושאר אריכות הדרושים הנחתי במקומם, ולא הבאתי בספר
הקדוש הזה אלא השייך לדברי קדשו של מוהר״י בעשׂים זלה״ה אשר
מלאה כל הארץ עושר וכבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו והאורה
תבל מחכמתו וגם לקטתי דברי קדשו של הבעשׂים זלה״ה מן ספרי
לקוטי אמרים ויקרים שנרפסו, והנה בספר הזה לא כתבתי שום פי על
דברי קדשו של הבעשׂים זלה״ה אבל הם כתובים בספרים הנמצאים
אתי הנק׳ ספר מקדש השבת על מסכת י״ב וספר רזא דשבת על
מסכת עירובין וספר מגן אבות על מסכת אבות :

חנות הובלס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע״י חיים תשס״ד

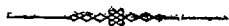
נדפס בעת מחדשׁ ביולי גדול ונחמד למראה במשׁ׳ל מקדש

בסלאוויטא

המבנה מרבנן קרישי אשר נתנו עדיהם בהדפסה ראשונה

וישאל אהרן את ידיו להנפך את חזה ההגופה נוחזה עדי יחזה מזה כן מזה והוציא אור ההבנה ושמש ת"ס עונה מגרסיהקה להרמות השמים הם החסידים את יפיה בהלואיו את עושר כבוד החכמה ולא יקר ת"ס גדולה הבינה הכוחה לאמר ביקאי החיר והבניק השחר הנוסן אחרי שבר והם דברי קדשו של הרב רבינו הקדוש הבעש"ט זלה"ה אשר בספרי קדוש של תלמידו רב הגהון יוה" יעקב יוסף הכהן אב"ד דק"ק פולנא זלה"ה ומשאר ספרים וכתבים והנה אף שלא יתחדו ישראל לעבור על ארור וסוג גבול כו' אעפ"כ באחי כיוסר שחילה לכל בר ישראל להדסים הסכר כהר שם טוב הוך נשך עשרה שנים וגם שלא יוסבו החכמים להדסים בבעת הדפוס ואח"כ מיום כלות הדפוס של הרבני משה"ל במוהר"ר ז"ה כהן מו"ק אשטא והוקיה חקקה גזירה גזרתי בח"מ להיות כל הדפוסין מסורין במחשונתו לא יעשו כמותו בלתי רשות מוה"ל אחרו הא"ג והעובר על דברי חכמים יהיה הגיה כרוך על עקבו ואשר יעשו אל האמש וחי ד' יריק לו ברכה עד בלי די הכ"ד הטויר על התורה ועל העבודה :

ה' בנחם בענדריל חופ"ק לפרק יע"ה.הק' שלמדת באקארלין ולע"ע בק"ק לאדמינהק' אברהם משה מפשווארכק.

צוואה מהבעש"ט זלה"ה

- (א) להיות תמים בעבודתו י"ת עבודה תמה וללמוד בכל יום שיעור מוסר הן רב הן מעט ולראות תמיד לרובק א"ע במדות טובות והנהגות ישרות ושלא להניח שום יום מעשיית מצוה בו הן קלה הן חמורה וסימנך הוי זהיר במצות קלה כבחמורה פי' זהיר מלשון והמשבילים זהיר כזהר ר"ל הנשמה תאיר וזהיר ממצות קלה כבחמורה כי רחמנא לבא בעי וז"ש שומר מצוה לא ידע דבר רע שומר מלשון ואביו שמר את הדבר היינו מצפה כן צ"ל ממתין ומצפה מבוקר עד ערב אולי יודמן לו איוה מצוה וסי' חסד אל כל היום:
- (ב) לרקדק בק"ש בכל תיבה ותיבה והוא דבר גדול הגם שא"א לו להתפלל בלי מ"ו ירגיל עצמו בק"ש בלי מ"ו וסי' כל הקורא ק"ש מזיקין בדילין ממנו הן הזיק הגוף הן הזיק הנפש:
- (ג) לעשות טבילה כל מה שיוכל ובפרט בעת הצורך:
- (ד) לשמור שבת כהלכתו בכל דקדוקו ופרמיו וסימנך תשב אנוש עד דכא תשב אותיות שבת ודר"ל אנוש פי' אפי' עע"ז כדור אנוש מוחליו לו:

ב העתק האגרת שכתב הרב הקדוש ר' ישראל בעשי"ט זצלה"ה לארץ הקדושה

נתנה רשות כל ימי חי' לנלות זאת ובקשתי
 עבורך ללמד אותך ולא הורשיתי כלל ומשבע
 ועומד אני על זה. אך זאת אני מודיע והשם
 יהיה בעזרך לנכח ה' דרכך ואל יליוו בעת
 תכין לייחד כי בכל ארץ ואת יש עולמות ונשמות
 ואיחות ועולים ומתקשרים ומתייחדים זה עם זה
 ואח"כ מתקשרים ומתייחד' האותיות ונעשה
 תיבה ומתייחדים יתוד אמיתי כאלהות ותכלול
 נשמתך עמה' בכל בחינה ובחינ' מהנ"ל ומתייחד'
 כל העולמות כאחד ועולים ונעשה שמחה ותענוג
 גדול לאין שיעור כהבינך בשמחה התן וכלה
 בקמנות ונשמות וכ"ש במקלה העליונה כזאת
 ובזודאי ה' יהיה בעזרך ובכל אשר תפנה תצליח
 ותשכיל תן לחכם ויחכם עוד :

כוונת המקור מהבעשי"ט זלה"ה

קודם יכוון סוד הגו' בנמרא ו' מעלות במקואות
 ועפי' סוד כזה יהו חסד יהו נצח יהו נצח
 היו גבור' היו חוד ויה ת"ת והי יסוד והמים
 שבמקוה הם פ' יודין דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גימ'
 מים וכולם נמשכין משם ע"ב שהוא הראשון שהוא
 חסד גי' ע"ב והוא בחי' מים לכן הם מ' סאה נגד
 ד' יודין דע"ב גם מקוה גי' קנ"א כמנין אהי'
 במילוי החין שחי' בסוד הכינה שהוא בית קיבול
 לקנ"א קמ"ג והנה בנין הגוף הוא עי"ג קנ"א
 כמ"ש הארז"ל והגוף הוא כלי הרום ואין לו מדרגה
 במקו' כי כלי הרום שביורתו זהו טהרתו והענין
 שקודם כניסתו למקוה צריך לשבור לבו בקרב
 ומקבל עליו עול מ' שמים לעוב פשעיו ומערתה
 מוכן לעבוד באהבת חסד ויראת גבורה בכדי
 שיוכל השי"ת להתפאר ת"ת בן כמ"ש ישראל
 אשר בך אתפאר וימסור א"ע על קדושתו ועי"ז
 ינצח נצח התמא בכמחוננו בהש"י שישוּב את
 נדחו וצריך להורות הור' לו שניצול ממצויות ים
 ואז הוא נכלל בכלל צדיק יסוד עולם ואז עי"ז
 יתגדל ויוכר כבוד מלכותו מל' ש"ש לעולם ועד.
 ועוד יכוין בחיותו בהמקוה כי שם ארני מלכות
 הוא סוד הדבור ושם הוי' הוא ז"א סוד הקול ושם
 אהי' סוד המחשבה ובמקוה הגג של המקוה נגד
 שם

ברה שנת תק"ז עשיתי השבעת עליית
 הנשמה כידוע לך וראיתי דברים נפלאים
 כמראה מה שלא ראיתי עד הנה מיום עמדי על
 דעתי ואשר ראיתי ולמדתי בעלותי לשם בלתי
 אפשרי לספר ולדבר אפי' פא"פ אך בחזירתי
 לגיע התרתן וראיתי כמה נשמות החיים והמטים
 הידועים לי ושאנם ידועים לי בלי שיעור ומספר
 ברצוא ושוב לעלות מעול' לעולם דרך העמוד
 הידוע ליודעי חן בשמחה רבה וגדולה אשר ילאה
 הפה לספר וכבר האון הנשמי משמוע וגם
 רשעים רבים חזרו בתשובה ונמחל להם'עונותיהם
 כאשר שהיה עת רצון גדול שגם בעיני יפלא
 מאד שבמה וכמה נתקבלו בתשובה שגם אלה
 ידעת אותם והי' ביניהם ג"כ שמחה רבה ועלו ג"כ
 בעלותי הנ"ל וכולם כאחד בקשו ממני והרצו בי
 עד בויש כאמרום לרום מעלת כבוד תורתך הנך
 ד' בבניה יתירה להשיג ולדעת מענינים האלה
 עמנו תעלה להיות לנו יעזר ולסעד ומחבת
 השמחה הגדולה שראיתי ביניהם אמרתי לעלות
 עמכם. ובקשתי ממורי ורבי שלי שילך עמי כי
 סכנה גדולה לילך ולעלות לעולמות העליונים כי
 מיום היותי על עמדי לא' עליתי בעלויות גדולות
 כמותו ועליתי מדרינה אחר מדרינה עד שנכנסתי
 להיכל משיח שטם לומד משיח תורה עם כל
 התנאים והצדיקים וגם עם שבעה רועים ושם
 ראיתי שמחה גדולה עד מאד ואיני יודע לשמחה
 מה זו עושה והייתי סובר שהשמחה הזו חו' על
 פמירתי מהעו"ז והודיעו לי אח"כ שאיני נכבד
 עדיין כי הנאה להם למעלה כשאני מייחד יהודים
 למטה עי' תורתם הקדושה אבל מהות השמחה
 איני יודע עד היום הזה ושאלתי את פי משיח
 אימת אתי כר והשיב בזאת תדע גינת שיתפרסם
 למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעיינותיך הוצה
 מה שלמדתי אותך והשגת ויכלו גם המה לעשות
 יהודים ועלויות במקו' ואז יכלו כל הקליפות והיה
 עת רצון וישועה ותמכתני עי"ז הוי' לי צער גדול
 באריכות הזמן כל כך כתי זה אפשר להיות אך
 כמה שלמדתי בחיותי עם שלשה דברי מנולות
 ושלשה שמות הקדושים והם בנקל ללמוד ולפרש
 ונתקרב דעתי והשברתי אפשר עי"ז ויכלו גם
 אנשי גילי לבוא למדרינה ובחינה כמותי דהיינו
 הביות' יכולים לעלות וילמדו וישינו כמו אני ולא

כתר שם טוב

תמצוי והכלי הארך ואח"כ לא יוכל לידע הארך והשגיח אמר מחכה שח"ל לידע הארך לא נכנס כלל לחדרי המלך ולא נדע מיד זה וכן ודמי בשני סוגים הל"ל לרזי עזבו מלידע שח"ל מ"מ ה' והי חזי עזבו ירוחך הקרינה והידיעה אחר שפירתי אמרו

בזהב עש"מ כל אחד נרץ להיחגג עפ"י מדריגתו משח"ב החוכם מדריג' של הציור זה חס לא נתקיימ' בידו ח"ש הרבה עשו כרש"י ולא עלמה בידם שר"ל שלא היו בצמחה זו רק שפשו כרש"י שפרו אורו בבהי' זו ולכך לא עלמה בידם

בזהב עש"מ כ"י הש"ס יאל ב"ק והמר כל העולם ניוון בשביל חממה בני כ"י כי שז"ל הוא לגור שכתח לגור ושזיל השפע ח"ש בשביל חגיגה בני והדבר חסד יקשה מכס הקריבון חלי כ"י הכעש"ל בשם הרמב"ן שזה לבנו חס יספק לך בחינה דבר חן לעשותו כשיש בו דרכים לגדל לכאן ולכאן חו שיש לך ספק חס היא מילה חס לנו וחס יש לעשותו או למנוע מינו והדבר שיש לחדש הנחה ימנו יסון למנוח רחיה להיור החסור ע"כ חו נראה קודם כל לבלק מעסק דבר זה הגוף עניין חו כבודך וחל"כ תראה לגדל לכאן ולכאן אז השי"ת יודיעך החיות ותלך לבטח ח"ש הדבר חסד יקשה מכס שאינכם יודעים חן לגשותו או למנוע הכסף גולד מכס שיש בו הגאון ע"כ תכלתון מדבר זה הנחמדה והקרבון ח"י והטונה שיהי' לשם שמים בלי שום כנייה והנחה או שתעזרו חקן לו הננה חן יתנהג וק"ל

בזהב עש"מ כ"י ע"פ גבוי הטו לבנו שחן לך שום הדינה בצורה שחיו כוול ב' משמעות שהוא בחי' דבר וניקבא כו' ח"כ חון לך שום דבר נכרא בעולם שלא יהיה כלול מהכל והבחירה נחמה לו להנות לאיזה בחינה שיריה לך נשיו הטו לבנו

בזהב עש"מ ז"ל יקבד ה' אים אשר יתיאם ואשר יביאם כי רחם הדור יוכל להעלות כל הדיבורים והסיוכים של אשי דבור לקשר הגשמי בדוחי כינו הגבוהי בדחי ס' מי שהיה חכם לב יקת מנחה כ"י לקשר מעשה המנוח שעושה שיק' מנוח תחלה לייחדה חל מנוח עליונ' שהיא האפשרה וכוחה של המנוח חזרו שאומרי' על מנוח ח' אשר קדשו בחי'תו (ויחבש"ע) ע"פ ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד וכו' הענין כי אהבן ע"י שקר שחמר כמה הדיבר יתחברט ושלתי אלכ"י ס' למ"ש במדר' ג"ו עשה שלו כי רופא מומח' ע"י שמים מומחים ראשי להשתמש בהם כדי להחיות הנפשות וזכו בש"ס דחולין האמנם חלם דקק תדברון יסול יגים דעזו שהוא בניהופא ע"י הקב"ה נק' חיש שהוא חש מלחמה וישראל נק' חש"ה ח"ש החטה יקניה לבעלה שיהיו נק' חשמו ככסיל

שם אהי' ותד' רוחות של המקוה נגד ד' אותיות הוי' וקרקע המקוה נגד שם אדני' ונ' עמות דם גי' יב"ק הוא כוד יהוד ברכה קדושה ויבוין שנכנס לבקש מהשי"ת מהרה וקדושה למוחשבתו ולקולו ולדבורו ואז ע"י כוונת הנ"ל שבע יפול צדיק וקם אף אם ירד שבע מ'לות אחרונית ירפאהו השי"ת ויכרות ברית חדש אשר לא תופר ואז יאיר על גשמתו קומה הרוחניות אותיות מקיה סאה גי' אדם ס"ה וא' שבסאה הוא כוד חכמה שהוא י' ראשונה דשם הוי' י' במילוי כזה יוד מרומז הואו לששה קבין שבסאה וי"ל לששה מעלות שבמקוה כנ"ל ושורש מילוי דע"ב ס"ג מ"ה גי' ק"ב ו"פ ק"ב גי' ברית לתקן הפגם של הברית קדש וד' של מילוי יוד' רומז לד' לונין כי יהו כבמילוי אלפין גי' לונ ועי"ז יוכה לעבודת השם ייתברך ויאמר פסוק זה עם הכוונה מקוה ישראל ה' מושיעו בעת צרה ויבוין ר"ת מקוה ישראל הוא מי ה' מושיע הוא ר"ת ים שה"ס השכינה שממנה מתעדין דינים שבהשם א"ף ה"ה יוד' ה"ה כנ"ל שהוא גי' מקוה ושם נמתקים בכוד הלידה ע"י המים שבמקוה דהיינו ט' יודין דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שעולים גי' צ' כמנין מים ועי"ד ד' יודין דע"ב שהם מ' סאה כי גילוי הוכחות ה"ס עם אילא ר"ל שמתגלים הח"ג שהם שורש כל הגבורות ומתגלים בשביוו תראה סוד אדני אמנם בשמתעלים הגבורות לטרטם שה"ס מי שגמ' בינה ונמתקים שם בכוד הלידה חדשה נרמו עם הג"ל ששפסר' אל ד לכן יבוין בשעודה ראשו לתוך המים למכול יבוין בטעם אהי' אל"ד בשילוב כזה אההלידה ועוד יבוין ויצויר אלו הוד' שמות בהיותו בתוך המקוה כזה אלד אדני הוי' אהיה ויבוין הא' משם אלד רומז לכ"ע שהוא אלף אותיות פלא ול' רומז לנ' קוין ימין חח"נ קו טמאל כנ"ה קו אמצעי דתי' ד' רוממות למל' כוד אדני ע"כ העתקתי אות באות מדברי קדשו של הבעש"ט ולה"ה :

מהבעש"ט צינר הלואי אחי עזבו ותוכיני שמו פ' כי הידיעה שלא נדע חמס יש ב' כוונס שלא נדע ח' מיד שאיש נכנס לתקן ולידע מלחך דח"ל לידע ב' שחוקך ודועס עד שידע שח"ל לידע וההכנס בן זה לא מלהל"ד שים שרונים לידע חת המלך וכו' נכנס בכל חדרי הארך ונהיה ככסיל

כתר שם טוב

מפיצין לו דעיסק סמונה שארץ הוציין להישך ריחונית
 מחדרינה עליונת אל האחות כדי שיהיו החיות לעלות
 עד הידרינה עליונה לעשות בלחיו עוד לחיו לפני בדבריו
 ובשמות וכתיב לעש הסכרות ואל ריחונית הכימי העשה
 לבוש אל עליונת הייבשק יאור ח'ס הייחוד בהכלית היחוד
 ח"כ לייך החדס להצוות בלבדקו פקורס ותכלה שאריות
 התורה ותכלה הם כלים כמו הגוף ורין להישך ביוטה סרוחניות
 ובצומו חור ח"כ סהות אחרות האייחו כמו העשמה
 לגוף ובצומו ציטטה סריות שהוה נבחי וכלי שניך להישך
 זו ריחונית וחדית ח"ס ח"כ כל הוטה מוה סהת
 דייחא מפיצין לו משה"כ ח"כ מלסות שהס כנגד הקליפות
 לבדר ייטס מלון הקדושה והקליפות הם חסר אחת כי יעולם
 הכירוד סיה ורצן אר"ט יב עוד כלל ח' גדול שניך לדבר
 ע"זו דהיינו בכתימי' התורה והיאנה להשך משבטו ומשמו אל
 שורס סורס והייטה אשר הוא עושה לח"כ עושה ח' קנן
 וכירוד כנישיות וחסר קבלתו ייורו רבי"ס וכן בחס"ל פי
 הנשיה סיה יענש הצוה והצור סוה מה שישבע ירבינה
 ולרביה צד"ה כו' וכאשר ייקשר ויייחד כמימי ביקורס ביקרס
 התורה יסוג ייטס דברים סחומים ועלויים

מהבעש"ט שניך נירבכל על שגוהו סהס רוחו של לדיק
 בגלגול כו' וכו' תכלה נחתך כשרמו ויוניח
 ייהס ררוו ויאסחר בהס כלל תחלו' *

ב"י לשם יחוד הקב"ה וכפייתו הכוונה להבית הת"ל למל'
 שיחבאל הקב"ה עם הי"י תיחד דהיינו רמדינה חתונה
 עולם רדגור שזרת הידרינה יחיה חת כל העוליות כ"כ"ס
 בדבר ה' שייס נגשו ונחיר וחדה יחיה מה סולס והדגור כל
 הקב"ה חות תייך יחיה חת כל רעוליות ובשחדס עושה מטה
 הקב"ה יחבאלר צילכות דהיינו צדיות סלו סח כהון העוליות
 וחו יי"ח אהס היעלות הל הקב"ה דהיינו שהקב"ה מתבאר
 עם עולם הדבור חס יחוד קב"ה וספייתו סיהבאר הקב"ה
 צינכות סהיה כהון רגוליות ויהלנה צילכות דהיינו סיכרו הכל
 סהו ייך בעוליות חסו הענג גדול להקב"ה ומדת היעלות
 היא יצדיו וצדיו דהיינו שהו יכירס גדולתו וילסותו וחו הוא
 כללס ציודת מלסוה כי חון ייך גלת עם ברחמת העס
 נתלס מלסוה יב להקב"ה הענג גדול מוס

מהבעש"ט וכרנה הקריב כי ציר הכחצת כי כו' ע"י שיש
 מציין מהקרב וסר להס"י חסו הכחצת לו שודע
 סוה הסר כספסו ויהכלל עגד השכיה אליו י"ה ועש"י יחוד
 קב"ה כי לדיקוח חסון שריו דמסוויחא *

שנים שסס חוס ומשמו כלו אל סוכיה כו' יב ב' פרוסס
 ככל יביה ח' בתי' זכר רחיים ב' צויה זין ודיקוס
 מהספיו מהד"ל לתדל"ר

כביסל בני' דרמס ח' כספך בתי' חסד ייזי רחסד שהקב"ה
 משייעו כסדו הגדול כהח' וחו כוסף וחוסק ויהלסב
 כסורסו ועבודתו י"ה חס נק' גדלות רלסון וח"כ כחלק זכ
 ונק' ייזי הקטנות וגם שריו כוסף וחוסק מ"מ על נד הכרה
 לייך לדבק עלמו כשטר שהס חותות כהונוס כסטר שרין
 שטר בין באריות סורסו בלורו ובין כתכלה כאשר קבלתו
 ממוי העש"ט זל"ס זה שיש סגולה כו' עד שיחזור ח"כ
 להענג זו ע"י שריו המוחן כורס ותכלה שנק' צדיחה
 סהוה זונג ב' ה"ל *

בטי' עין החיים כשפלה כצונוט הששונ לבחול העולם כו'
 וכו' יוכיחה לז' מלדס המחדס כדריה
 שחדס יב מאן ובתכלה לל חודס ועכשוו השכל מוליד
 ומחדס דכר יב מאן ומהעש"ט ז"ל שיש ככלל ארס עשר
 ספירות כי אבא ואלח סס היולדו' דכר כשתחדס כחורה נק'
 ח"כ ובחלו' נק' חסד כשתחדס הדכר סיתכשק למון חלית
 שהוה כר' חסד כמדע ומח"כ לייך כתי' כחורה סוד היצוה
 שזכל לתפוס לחצונו ככני חסרות וסכל ע"י קו האמצעי כו'
 וח"כ לייך האמנה כ"כ"ס כש"ס דיתכס כה כחוקן והעיין
 על אחת ולדיק כחמוניו יהיה ובחי' האיינה סס חתי סוכי
 קשוס נלח וסוד וח"כ היענגו שיש לו כיה שחדס נק' יוד
 שהוה חכר היענגו ותכלה ע"י הדבור סהוה ח' ובחית כי
 קודס ח' הקב"ה כוחו עוליות עליונת ע"י עסק כחורה
 כדון סחומין וח"כ בלבדקו כחורה כנגלה ככרוו עוליות
 חלו הנלון *

כ"י ציה ה' זור עוליות ער"ה ככרס צד"ה ב' תלה תליות
 השייס והארץ כהכרסס וער"כ ככרס צו"ד מכני ס דיקוס
 סבו מועיקן ורעמן שיעשו יעיירי ככש"ס סריוו לו כשה לוסו
 סרת ען הדעת טוב ורע סו עיוו אשוס הכרה ייכבאל
 יחור קך שהעניו חסו סרת ען סהיס סו ירוענין
 וח"כ שהכסו חסו כג"ל ככויי נרעע עוד עד כשסתו
 מעס מ"ג וכוה חל"ה ירחבת סיוו כוחו של הדס סיריק על
 כני הייס חוה סוכיה סו ויחיר ח' יחי חור ל"ל סחיד ח'
 עיוו ע"י אור סורסו ויה סתות הלילה שהבדק רוח כחנות
 לבסן ולכסן ח' ח' יולל כהון י"רס צייכר סלו להחיר עיוו
מהבעש"ט ח' חסו חן חן יקוס על וסצו וכו' צויו
 ש"ס דחולין קיסל כל ח"י חתו חסרן אשר
 אחס סוכ עולה קך חסנה פי גלח יעטרך נכסו ייקוס
 למקס לבכר מיטקן סלו כי יכרס כניקומו וכו מלח חן כו'
מהבעש"ט ז"ל כשכר אחסו כיו כוונג גשיני אינו מוליד
 כ"כ הישמש כחכר חו וחשוק וסחיה קך
 כוונג החומי הוא הדבור כחורה ורכלה כסאח כחכר יו
 כשמה ורענג חו הוא מוליד כו' משה כל העויה מוה ח'

כתר שם מוב

והח'כ יט וט הענוג שאינו יחס.

זכור יובן ויחידר ה' אל תכרס ר"ל חל השמה שנקרא
 הזכרה כ"ש בצור לך יך מאררך הינו מאללות
 לבריה וימולדתך הינו מזריחה ליערה ומציה ארץ מיציה
 לששה שהיה החרן אשר חרן והכוונה אשר ארץ שחרה שם
 ועשי משו עולם העשיה חן יקולין ככדורו י"ח ומזיחה *
 ויה רגב זכרן רחה פהס חסדי ויהיזוטהא כח"ס בזכר דהינו
 שיקולין ככדורו י"ח ולכן יורד חכרס יזרימה שהיה יזיר על
 כדורו י"ח שיקולין זו עולם העשיה חירם ע"ז ויעל חכרס
 יזרימה להענג יזחד זכודת ה"י כי ים יחרון האור מן
 הרקב על שהינו מחדד יחס ולכן ולעו הוא הינה"ר עינו הגנבה
 שפי" הרע יזנג יזחד זכודת ה"י וגשה ככח ונכנע
 שר"א בייין והכרסה ככד מחד בייקנה ככנף וזכרה כ"י שאזיח
 יזניז קדושה כענון וילקע ויכפ חת כל הכסף

נודע מ"ס צם' עץ הריים ענין יצות היילה והשיל וז"ל
 להלבש הדברים שזה שייך בין בחורה בין בחכלה
 בין בעסק האינות וז"ס השמל שקבליו ממוזרי הצעש"ל כוד
 הכנעה והבדלה והיתקה שלרד בכל עסק תורה ומשלה וז"ס
 ח"ס מ"ל שרדך להשוח עד שיל וכורה הקליפה או ימלל וידבר
 למחק הדינין כשרפן שהוא כוד הפלה שצילר מורי בשם רבו
 ולכן נק' ייחודי חקלת ולכן לרדך להכריד יימחשצחו ממחשבת
 זרות ועי"ז גורס להבדיל ולפרוש מהשכינה הקליפות ולכן
 חובת יל סוגל ז' כרובים ח' ד כור ז' כריסה והבדלה וזה
 נישך יזה וז"ס ח"ס מ"ל שרדך להכריד הקליפות וזה"ל מל
 דיבור בעסק תורה ומכלה שהוא הבדלה והיתקה חס הרב
 דויה לייחך חס אופיות חלס להיות יל שהוא חג עד שגורח
 ומל הקליפה לזחר יזמי היזוים אז תורה יברק יזכה כי אז
 נכנס כלב השומע וכרה ורבה וזיה יובן לך לך מאררך
 שיתרחק מג' בחינות הנ"ל הכנעה הבדלה והמתקה שצירר מורי
 זלה"ה כי יזד רליו' ועכר' החומר והקליפות נישך גסות
 היות לך הזכיר לך לך מאררך זיבול להכנעה ומיולדתך שהוא
 חרה ע"ז שורס הקליפות יש כח האז כבן כ"י"ס הראב"ד
 כס' יצירה כי כח הבגוי צננין ולכן לרדך הבדלה להפריש
 ולהבדיל הקליפה שיתד האז המולדו ומציה ארץ שהיה חרן
 כ"י"ס וייח חרת צירן וזר"ל עד אברהם היה חרון אף של
 יתקום שהוא דין וגבורה ואברהם צחי' חסד ייתקף הדין בשורס
 ההוד שיש בגבורה והדין היא כ"י"ס צחי"ס בשם מורי ז"ל
 אף ליתוק הדין בשורס ולאחר המתקה אז חגיג בחינת הארץ
 אשר אל"ך והבן :

מהב'ע"ש"מ אהה סוח ה' אליהו פי' כשסובר האדם שהוא
 טובה ה' תואר אהה אז הוא רחוק מהשם תואר
 הוא נסתר מש"כ כשסובר שהוא נסתר רחוק מהשם תואר הוא

מהב'ע"ש"מ דרש בהכתיבה של תורה כי דחי' ציה' אבות
 הלוית יחזירו פרח ח' או הלכה חתה מן מוח
 ארץ מ' שמינו כדוד היגך ע"ה שלא ליד יתחייבל חלה ז'
 דברים כלבד מ' ק"ו הנויד יחזירו פרח ח' ע"כ"ו שרדך
 לטאז בו ככוד וקפה ממי קארז ב' דברים כלבד ע"כ הנ"ל
 דיו לבא מן הדין להיות כהון וכי' דשחדה לויד ירד הגון
 היררה היא כרה ורבה אללו כנווע וכשלומד מרשג אזי הינו
 פרה ורבה חלא נכחר כשפשו כיו שלמד ייזמו ולז"ה מה
 דוד שלמד ממחיתופל ז' דברים כלבד דויה רשג ולה היה
 כרה ורבה רק נשאר ז' דברים לבד כיו שלמד מיינו ותכ"ה
 קראו רבו הנויד יחזירו דהינו שניהם לדיקוס דלו היררה
 כרה ורבה עכ"ל שרדך לנהוג בו ככוד וז"ה ייזרין
 שפתחו בלכשמה של תורה שהיו טלס לדיקוס עוד כ"י בע"א
 כי עשרת הדבר'י'ולל כל התורה כמו שצירר רב כעדי' גאון וכויו
 שיקלל כל התורה ז' דברות קן כולל כל התורה בריכה חתה כו'
 וז"ל אס נשמה הרב שלימד ייזמו כשרשו מן עולם החמד'ומש"כ חס
 כשמה מעול' הפירוד גס ההלמוד הלויד מיינו מיקבל ייזמו ג"כ
 דברים נפרדי'וז"ס שלא למד ייחיתופל חלא בני דברים כלבד כו'
מהב'ע"ש"מ בשם רב כעדי' גאון כי שיקר בריחה האדם
 בעה"ז לשבר מדות רעות ה.צטויה שלו וזכה
 יעלה מדרגה הנקרא טבעך בגולם עלין סגול' עולם לשון
 העלם והסתר וז"ס לך יך מחרך ומיולדתך דהינו הפצעי
 שגולדת עמו ורחה לשבר חותה כנ"ל ומציה חרן כי חרן ר'
 חכמה אהב ובינת אביך הוא בניה עולם היחשבה והכוונה שירחה
 לחרן היחשבות הירעות וז"ס וייבית אביך שידע לבכר יזה
 שכלנו הייחשבות ין בת אביך ייחזור להעלותו וז"ל חזכה הל
 חרן העליונה חסר חרן שמודיע טבעך בעולם .

מהב'ע"ש"מ כאשר יודע האדם נעמי לבבו שהוא
 חולי הנכס ככוד הקצנות אחר שיש לו דעת
 אז אז ייתקף ע"י הדעת זה וזהו רכוחתו מש"ה"כ כשהוא ככוד
 ההסדר כ"י"ס ע"כ ותנכי הסדר אסמיר שאינו יודע שהוא חול'
 כדוחי אז חין לו רכוחה למכוח התנושה

מהב'ע"ש"מ ז"ל מאחר שהשכינה כוללת כל העולמות
 וזלה"מ וכל הכיחות טובים ורעים והיותו
 האמיתי הוא השכינה ואיך כוללת ז' הכיכות בשמש אחד כו"ר
 פהס ז' הכיכות והוא היותו חגל בחינה ח"ס כי הרע הוא כסא
 להטוב כיו וכרעה הקרוב כו' או ע"י שוואה מעשה הרשעים
 יש לו אהלה שהוא לדיק ייש לו הגאה ותענוג ע"י הרע וכייצע
 שעי"ז יש לרע ג"כ עליה רק כששולה ישם יתפרדו כל כועלי חון
 וכן יתשעה רעה הוא כסא ע"ד הג"ל וכו' וכן איר שמינוץ נשמה
 מן אלילות יורד צעשיה לפעמים וכוחה אף יקולין ככוד
 המך מלבו של עולם ויזקעט של ככוד היגך שכן מקולין בו

כתר שם טוב

כדי שילכו ויאה הנטון שאמר הכעש"ע ישל על בעלי הכלות
 בימים נורמים שלה יאמרו עליהם בני עולם רק ישהדל בל
 תהד להספלל עבור עמי חירי ישל זה כעס כ"י :
מהב"ע ש"ט לשלם ויגם חדם לכה"ל שיגור ז' פרחים
 כ"י בזוהר שהם ידיות יכלה ורחבה ופשה
 הרמב"ן שה"ל בימים הלז ז' מדות יחד כ"ל בעבודת
 הצורה י"ט .

מהב"ע ש"ט ענין מלחה דבדירותה קודם לגיור כי החיות
 רעות וטוב והחדם בצדו קטנות וגדלות וע"י
 השריה ויכלה דבדירותיה וז"ל יתקנות לגדלות ללימד ולדקרה
 טו י"ט ח"ט דהיי תני דבדיו שהו יתקוין ענין החדם ע"י
 מלחה דבדירותה וזו ויכלו לקדשו ולהעלותו ח"ט ויקח חת שמי
 נעזבו עמו וחת יתקח נמי כי ע"י החוק לה"ס יכול להעלות השמים
 של בערות ג"כ עמו .

מהב"ע ש"ט כי יכלה חלומות הבא לחדם הוא יד וימנו י"ט
 כשטה שימטורד האדם היה ליראה פמיית
 וכחשך דיע האדם שזה הכדו י"ט לעוררו כ"י נעשה יתכלה
 תהבה שתקבלו תהבה ונכרך מירחה חלומות כ"י ז' בצינת
 היללה הוא מתפשט ככל האברותם וכלל העולמות וזריש כולם
 הוא יכלה כמינות ירחה הצורה י"ט חיינם גם יכלה חלומות
 הבא על החדם הוא כדי לעורר אמו אל היראה הנמיית ואת
 הכד כ"י די ימנו כשופה ובוחל ויבדק ייחדם שיתגורר יזה
 הל יכלה ח"י ח"ט מה ח' שזה ייעדן כ"ח לירחה קת ח' שהוא
 יכלה כמינות והנה חל ידע החדם זה החדם וזכבת הצורה י"ט
 עליו בחילתו שגלה לו יכלה חלומות כדי לעוררו חל יכלה כמינות
 אז נעשה מירחה תהבה שמקבל הירחה חלומות תהבה גימיה
 וזו נכפ"י מירחה חלומות קד חס טוניתו בזה כדי לבטור מירחה
 חלומות לה מרי כלום וזכה צירח חין לגבו ישה מלחה וצמדו
 הוא כי יירחה ח"ח הוא נקבל לכות לוחה חת ח' :

מהב"ע ש"ט ביאור ש"ס דברכות א"ר זירא כל
האומר שמע שמע משתקין אותו א"ל
ר' פפא לאבוי דלמא מעיקרא לא איבין דעתו
כו' א"ל הברותא כלפי שמאי מי איבא אי לא ביון
דעתיה מעיקר' מוחינו ל' במרופתא דנפחי עד
דמביון דעתיה . והקשה דאבתי דקושי' במקומה
עומדת מ"מ דלמא מעיקרא לא איבין והשתא
בא לצאת י"ש ולבין ע"ק למה גב"ר זירא
דוקא האומר שמע שמע ב' פעמים ולא פסוק
אחד בק"ש או כיוצא וביאר מה הוא ענין קבלת
עול בלכות שמעם והענין כי האדם מחוייב
לדאמין כי מבחי"ב י"ת לית אתר פנוי מיניה וכל
המחשבות של אדם יש בו מציאותו י"ת וכל
מחשבה

אז הוא קרוב וטובת ה שואר ח' אלהי :
מהב"ע ש"ט ביאור פ' הלך ילך וזכה כ"י שזה חושב
 להליכה וזכה ויגע"ל על הליכותו יעבדה הש"י
 הז טובו וטובך חזק רש"ח"כ ח"י שחושב לענינו לבינה
 ח"ט טו יכלה ויכח זה היה צריה ושמיה לבסוף נושא חלומותיו
 בלי זרע .

ועתה יתהלל מה ח' אלהך שואל כ"י שיהיה עמו וידרנה
מה וע"י יכלה יהיה מלחה וצדקתו כיוו לירכ"ה ח"ט
כ"ל ליראה וזכה יוכן ובגלבו דהיינו עונה כסולה וצריה ראויה
כלומר רלו מה וכונתו רלו שיש צי בצינה מה שהוא ידה
עונה והלך חת ענה שפ"י הנה"ל טובת ארוו עד שביאר
ראובן שירגן לוי יהודה כיו שיש ביניה השפטים בקדושה כן
יש בקליפה והוא לחובן רלו שמי כן שישן שטטה הטוב כדי
שיהיה שישו ככל העולם לוי שיהרכל לחמיו משה כדי יהודא
כ"י כיו שיהו וישפדו ארוו .

מהב"ע ש"ט דייבוקו וחבות הודם הל הין ילא גם של
 קבלת הדין גם צדק ישנה רלוו מדברת
 עם אחד בשוק ע"פ אלן דוריה טונה כדקו יכלה פעמים לשונה
 כדקו יכלה כעיים ואחד כ"י עם החדו חו וכן רלוו ידברת
 עם ח' בשוק פ' כי גם בשוק כשסוק בעסק ע"ה"ל מ"ת דבורו
 עם אחד ע"י יהודים .

מהב"ע ש"ט צדוקו ש"ס לעולם יהא חדם רגיל לומר כל
 מה דצדקין חן שייחא לבצ עבדיו וכהואו
 יעשה דל' עקובא ובז"ס דתענית דרוח חירי גם זו לכוונה
 וזה לבין שמי לבין בין זה לזה וכו' צדוק ליתק הדיוקן בשרפן
 ע"י שייחא כבורס הדין חוזה חדם אז תתק הדין כשרס חדם
 זה ונעשה הכל חדם ולקך רוח חס גם זו מלה החדם כשיק
 הדין ונעשה יחד חדם ירש"ח כסחה בני חדם כחיתו יודג
 שרס חדם י"ח יהיה רגיל לומר כל דצדקין חן שייחא לבצ
 עבדיו חן הסתם גם כחיתו ודע נב"ס דירחות חירי רס
 לקס כעיים כשפולה של חורה זהו יהודה דכתיב אשר כשרת
 יליד דח"ל הקב"ה ייכר כדך כשרת וסוח חירוה אך אכשר
 כשגולה של חורה זהו יהודה וכו' השגש"ט כי והחיות רלוו
 ושוב לכו של דבר יתלהב לבצו כשרסו ולקך ע"י חילת
 וזתיה וצדק ישה ויחן ירבעל חדם מליחוד חורה וטערת
 ח' חז חיה הנשיה ייחלסותיה ומתחתת לבצו לדכיות וזתר
 עליון וזכה חר"ל כעיים כשפולה של חורה זה יהודו כסדה
 והחיות רלוו ושוב ויבין

בכדרי"ט ישל כעס ח' כעס חלק שחבורה על חירות ויענו
 מי ילך לכיים הי"ך חירי חירי השגל חני הלך שיש לי
 ג' מלות משלים כ"י וזכאף חירי השגל ששנת הכל וכל"ת יכיים
 המלך כפי טחו וכונתו ח' שיכנוו לילך וגל"ל חולה שידוע

כתר שם טוב

וה"ש לעשות ככחך שזהו מעלת חנוך מ"ט שהיה מיוחד קב"ץ על כל תפירה וזהו מעלת מרע"ה ואתה פה עומד עמדי כו' וישא יעקב רגליו כה ע"י האמונה מעלה רגליו המלכות אשר רגליו יורדת מות ומקשרה עם פמכי קשומ דו"א:

מהבע"ש"ט ביאור ש"ס ב' תלמידים היו להלל כו' עד עוף הפורה נשרף בהבל פיו דיונתו בן עויאל להבין זה גם ביאור הש"ס כאלישע שלא נראה זכוב על שלחנו והענין לפי מהשבתו של אדם כך יש עולמות למעלה ממנו העומדים עליו אם מחשבתו בקדושה ורוחני כך הם העולמות שלמעלה היכנו ואם מהשבתו כמטמאה כך הם העולמות וכפי המחשבה והעולמות כך עוברים לפנינו בנשמי עוכות מהירים או ממאים וה"ה שאר מיני ב"ה טמאים או מהירים עוברים לפניו ויש כזה ג' בחינות א' מהירים ב' טמאים ג' ממוצע כו' ולמעלה מזה יש עולם השכל שאין שום דבר משינו כו' וה"ש כל הפורה נשרף כו' וזהו שלא נראה זכוב על שלחנו וירעה שהוא איש קדוש ומחשבתו קדוש כו' :

ענין הדיקות בו ית' הוא ע"י אותיות התורה והתפלה שידבק מחשבתו ופנימיותו לפנימיות רוחנית שבתוך האותיות בטוב ישיקני מנישיות פיהו דביקות רוחא ברוחא כמ"ש אם תשכבון בין שפתיים וכשמאריך בתיבה הוא דביקות שאינו רוצה ליפרד באותו תיבה :

מהבע"ש"ט בכל את נכללו כל האותיות כי שורש כל האותיות הוא אות א' והוא קרוב לאחדות הא"ס ואח"כ נתפשטו כי אות ב' הוא ב' אלפין כו' עד אות ת' הוא ד' מאות אלפין ואות ת' הוא אחרון ורחוק מן המאציל וע"י הצדיק בקרב כל האותיות לשרשן לאות א' ואז נמתק הדין בשרשו כו' :

מהבע"ש"ט ביאור ש"ס לא נלו ישראל עד שכפרו בה' וכדוד וכיאור ש"ס אין בין עה"ז לימות המשיח אלא שעבוד מלכות בלבד דאמרו בש"ס מי שעברו עליו מ' יום בלא יסורין קיבל עולמו ה"ד יסורין הושיט ידו לארנקי ליטול דינר זהב ונמל מטבע פחותה והקשה הא אין יסורין בלא עון וכי מ"ד זה נחשב לכפרת עון וכיאור כי צדיק באמונתו וידה כי המאמין בהשגחה פרמית של הש"י ויוודע שכל מאורעותיו של

מחשבה הוא קומה שלימה וכאשר יעלה במחשבתו של אדם בעת עסקו בתפלה איזה מחשבה רעה וזרה היא באה אל האדם לתקנה ויהי לזותה ואם אינו מאמין בזה אין זה קבלת עול מלכות שמים עליכה כי מקצר ח"ו במציאותו י"ת ובה יובן האומר שמע שמע וקש' למה אמר ב' פעמים וג"ל כי מעיקרא לא איכוין דעתיה דהיינו שהיה ל' איזה ב' ז' אכנס אם ידע ששם ג"כ הוא מציאות הש"י לא היה צריך לומר כ"פ שמע וזהו צחות ישון הש"ס מהינין ל' במרוכזתא דנפחי הכוונה כי המחשבה עצמה היא ככה את האדם כמו במרוכזתא כדי לתקנו ולהעלותו ולימה הוא חוזר פעם ב' לומ' שמע כאלו חו בנגמ' א' לא היה י"ם מציאות הש"י ונמצא הוא מק"ל במציאותו י"ת ובקבלת עול מלכות שמים וז"ב א' משתקן איתו אכנס לפעמים יש מחשבה שצדיק ידהותה ואם נפ"סך לומר במה אדע איזה השגחה לדחותה ואיזה יקריבה ולהעלותה יתבונן האדם אם בשעה שבא המ"ו מיד עלה במחשבתו במה לתקנה ולהעלותה או יראה לקרבה ולהעלותה ואם לא יעלה במחשבתו במה לתקנה או בטמאה באה לבטל את האדם מתפלתו ולכרבל מהשברו או רשות לדחות המחשבה ההיא כי הבא לחונק השם כו' ואם אמר כמה תיבות בק"ש ובתפלה בלא כוונה לא יאמר פעם שנית רק יהרהר במחשבה ובכוונה התיבות שאמר בלא כוונה כ"ז ממורי הבע"ש"ט זל"ה"ה:

כהב"ש"ט מי שהיה רגיל לדבר שקר או תשובתו שלא לדבר שקר גם לעשות שלום כמו לוקחי ריבית גם מעב"ם לא יקבל עכ"א בלועזי קרה משה אמת ותורתו אמת ואנהנו בדאים :

מבע"ש"ט בו' סור מרע ועשה טוב דירמיה הנביא נענש מה שהושלך לכור וכיוצא לפי שלא התפלל על ישראל כששמע הנבואה ירעה על ישראל משא"כ ישעיה שמו מורה על ישועה וכו' והאדם יכול להפך הלום או נבואה מרעה לטובה כמו שרואה כהלום מת יכול להפוך לעשות תם מצרת צוהר וו"ש סור מרע ועש' טוב: מבע"ש"ט כל אשר תמצא ירך לעשות ככחך עשה פי לקשר המעשה ככה המחשבה

כתר שם טוב

ו'ש לא אמות כי אחיה שלא יצטרך לירד כדי להעלות וזלתו: אע"פ שאלו אוסרין ואלו מתירין היינו ב"ק ד"א אבל למעלה בנינה שנק' אלהים היום הכל אהדות אחד וז'ש אלו ואלו דברי אלהים היום ויש להבין הא הש"י מכה"כ לית אתר פנוי מיניה ובמקום שאדם שם כבודו ית' מצוי וא"כ ל"ל טיקובל התפילה ע"י מלאכים שילכו מהיכל להיכל וי"ל דהקב"ה עשה זה כדי שיראה לו לאדם שהוא רחוק וישתדל להתקרב מאד כמ"ש הבע"ט ו"ל משל שאמר קודם תקיעת שופר שה' בלך אחד חכם גדול ועשה כאהיות עינים חומות ומגדלים ושערים, וצוה שילכו אצלו דרך השערים והמגדלים וצוה לפור בכלי שער ושער אוצרות המלך ויש שהלך עד שער א' ולקח ממון וחזר ויש כו' עד שכנו ירדו התאמין מאד שילך דווקא אל אביו המלך אז ראה שאין שום מחיצה מפסיק בינו לבין אביו כי הכל היה אחיות עינים והנמשל מובן דהקב"ה מסתתר בבמה לברטין ומחיצות ובידוע שהש"י מכה"כ ובל הנועה ומחשבה הכל ממנו י"ת וכן כל המלאכים וההיכלות הכל נברא ונעשה כביכול מעצמותו ית' כהדין קומצא דלבוש' מיניה וזיה ואין שום מחיצה מבדיל בין האדם ובניו ית' ביריעה זאת ועי' ויתפרדו כל פועלי און:

בשם הרמב"ן ולא תנעל נפטי אתכם לקטר ראייה ושמיעה והילוך הגשמי ברוחני כו' מבואר כמזנת הארז"ל ענין כרוזי נצוצות הקדושות שנפלו בעת שהיה הקב"ה בונה עולמות ומתריבין וצריך האדם להעלות ולבררם מדומם לצומה הו מדבר לברר הניצוץ הקדוש שבתוך הקליפה וזהו תכלית עבודת איש ישראל בתורה ומצות וכוננת אבילה כמבואר כל אחד במקומו ונדוע כי כל ניצוץ שבתוך דומם וצומה כו' יש בו קומה שלימה מן רמ"ת איברים וט"ד גידים וכ"ה הוא בתוך הדומם והצומח הוא בבית האסורין שאינו יכול לפשוט ידי ורגליו ולדבר כ"א ראשו על ברעיו וקרבו ומוי שכול בלוי מחשבתו להעלות הניצוץ הקדוש מיצומת לחי מדבר הוא מוציאו לחירות ואין דף בדין שבוים גדול מזה כמ"ש הבע"ט ז"ל ובכרטם אם הוא בן המלך בבית האסורין ובה אדם א' בהשתדלותו והוציאו מבית האסורין מעבדות לחירות ששברו כפול ומכופל אכנס

של האדם הוא ממנו י"ת הן דבר קטן או דבר גדול הכל הוא בדין אדני דינא דמל' שמיא והוא לפיבת הטאו וביד נתחרם ומלא חרדה ופחד ה' מיד מוחלין לו מאחר שהוא מאמין וחוזר ומדבק מחשבתו בו י"ת לכן גם המושיט ידו ליקח דינר זהב ועלה בידו דינר כסף אחר שהוא לסיבת הטאו ומתחרט נחשב לכפרת עון ובה' זו נק' דוד כי א"ס שנק' אין בחו' ד' וזוה נמשך שהוא ו' אל ד' ב' שהיא תכלית השפלות הכל בהשגחה פרטית ממנו י"ת וכטאינו מאמין זה שהכל בהשגחה פרטיות כמנו י"ת רק אומר כוחי ועוצם ידי עשה לי זה נקרא כופר בהש"י ובכחו' דוד הנ"ל כי כופר בדין מ' א"ד רק מ' הוא מכוסה ומשוועבד אל הקליפה המכסה ומסתיר עיני השגחתו ית' מבני אדם ולעתיד בימות המשיח אישר את רוח הטובאיה ועביר כן הארזין אז יתגלה השגחתו ית' בפרטי פרטות כו' וזוה יוכן לא גלו ישראל עד שבפרו בהקב"ה ובמלכות בית דוד והיו שבין עת' ל' לימות המשיח שעבוד מלכות בלבד והבן טבל מה שאדם משיג בענין אלהות הוא בחו' מל' אבל למעלה מזה א"א להשיג: הקט"ו התום' למה הוצרך הקב"ה לבסות החר על ישראל הא אמרו מעצמן נעשה ונשמע ופי' הבע"ט לכן כפה הקב"ה על ישראל הר בניגית ללמד שגם שאינו חושק בתורה ועבודת ה' מ"מ אינו בן חורין ליבטל רק ועשה על ביהו וידמה כמו לכופין אותו לעשות כע"כ:

מהבע"ט"ם ביאור ש"ם כל הדר בא"י דומה כמי שיש לו אלוה וכל הדר בח"ל דומה כמי שאין לו אלוה והקטו הדיוקים אהדי וגם יציבא בארעא כו' וביאר זה ע"פ מה שביאר על משנה מה בין תלמידי א"א לתלמידי בלעם הדישע כו' והנ כך מי שהוא מתלמידו א"א ומתמיד בתורה ומעבודת ה' כל היום ונקרא דר בא"י ופעם א' נודמן לו ביטול תורה או תכלה טאו דר בח"ל דומה לו כמי שאין לו אלוה ובחיפוך כו': כל מה שתמצא ידך לעשות בבחך עשה פי' להירות אנשי ידך לעשות המחשבה שנק' וי"ר ידיו:

מבע"ט"ם אם כבר בא לידי נסיון דהיינו ועייל הנפק שוב אינו בא לידי נסיון ויוכל להיות עוסד על מצב ומדריגה אחת שלא לירד

כתר שם מוב

כרין אם נלך ונבקשנו הנמצא כמורו אין נכון וחכם כמורן ונו' כי לחקור מי נכון וחכם צריך שיהיה זה יותר נכון וחכם שיהקד אותו וזה לא נמצא יותר נכון וחכם ביוסף שחקור אותו לכך אין נכון וחכם כמורן בו'

מהבבבבבב מטל למקד שהיה לו בן ורצה ללמדו כמה מיני חכמות שצריכין לו ושבר לו כמה חכמים שילמדו עמו והוא לא יצלה שיקבל שום חכמה עד שנתייאשו מללמדו ונשאר חכם א' עמו ופעם א' ראה בן המלך איהו בתולה וחמדו יכיה והיה החכם קובל למלך על בנו בענין זה והשיבו המלך א"כ מאחר שיש לו חמדה אפ' הנם בגשמי מזה יבוא לכל החכמות וזהו החכמים הבתולה להצר המלך וצוה עליה המלך שאם יתבענה לא תשמעו לו ע' שיקבל חכמה אחת וכן עשתה ואח"ז אמרה שילמדו עוד חכמה עד שיעז' קובל כל החכמה ובענגעשה חכם אז מאם בבתולה הנלי מי ישא בת מלך כמותו והנמשל מוכן א"כ ע"י מדה רעה שיש בתלמידו א"א אובלין בעה"ו בו' מישא"כ כשיש מדה זו בתלמידו כללם הרשע הרשעו בהו יותר עד שיעז' יורשין גוהנם ויורדין לבאר שחת ושפור אמר ומה בין תלמידו א"א בו' בשם רב סעדיה גאון שראוי לאדם שילמוד מחטק דברים ושמיים איך לחשוך עבודת הש"י ואהבתו ; כבבבבבבבב הידבק ח"ל בתוך ח' יין החזות דבוק בטלו וז"ל הסוכן בקפתי מה שחנה נכני ולא יצתהו הייטל הל"ל שהילך הגדול יי"ם הקב"ה מסתבר בכיה לבושין ויחזות וזה י"ל וטובל מורה וזלה כ"ל בזהר כי הגול הנגזר יסבב חותו הסךר חסל לילך הל"ל ח"ס חסוי דעת היודעים לית אתר כווי מינה ח"ל חן זה הסתמות אללו כד"ס תוכינו מובלים כפידע שחלופו של עולם הוא כב"ל חן טיבל הכל

מהבבבבבב מל' נקדם דיעור וייחשבה וטונה נק' צינה ובלשון ירחב בין גבבת מורה חו' החבלה ב' בתוך חלו דהיינו הידבר עם הסיונה חו' יחבר וירקב ילפת עם הכינה כסוד מי זחה גולה יין הידבר וכן כשהיה חדה לידת חזקה מכה היה חורב לו ייה שיהיה לעתיד כנשיי בייגשה כריה ייה בין תלמידיו של ח"ח בו' ורקב"ה יסודסס וצואר מידי זל"ה"ס כי גס תלמידו ח"ל"ס וס ייה ידות של רות נצוה וז"ל אכסל דהס וס להס ידות של נכס כלה"ס כ"ל כה לוקח כנשיי וזה כיונה פי' תלמידו ח"ל"ס ע"י רוח נצוה ויגנה לנו כדכס

אמנם כל זה הוא בדין ומשפט עליון אשר קין שם לחשך עד מהי יהיה בבית האסורין ואימתי זכה לגאון חבטי וע"י מי יהיה היציאה לחירות : מהבבבבבב זלחה אם אדם רוצה לטבה ישבה את הקב"ה ואם רוצה ליגות יגנה א"ע שהמשכה מורה באחרות ומכובר משא"כ המבוזה ומגנה שנפרד מהאחרות :

מהבבבבבב העיטה מצוה גדולה או לימד תורה הרבה והתפיל כמזונה לא יכנים בלבו שום התכארות יש"ה עישה זאת כ"א מלכות שנק' אני בן אדני היא לשתה זאת משא"כ אם מתפאר לומר שהוא בעצמו עשה זה אז נורם ח"ו שמסלגק י' בן אני ונשאר אן וז"ש מאין באת כשאתה חוטב א"ע יאין באת כהתקרבות לה"י משא"כ כמתכאר שהוא העיטה זה נק' הילך ופרזק מה"י ואז כסתלק י' ונשאר אן והו ויאן אתה הילך והכן : מבע"ש"ט כי במקום שאדם חושב כמתשבה עם הוא כולו : מבע"ש"ט ואשיבה רגלי אל ערותך פי' ההרגל והג נכ' אם תשיב מטבת רגליך ההרגל של עה"ו אז והאכלתך נחלת יעקב וכן וישא יעקב את רגליו ו'כ ההרגל שיצא מנטימות לרוחניות :

מבע"ש"ט ז' הנהו כרה ברהי שהיו מייחדים כל עניני הנשמו לקשרו ברוחני וז"ל מי שהיה בעצמות לא ה' אפשר לייחדו כ"א ע"י שהיה מכרחתו תהלה וכו' : דנטקו ארעא ורקיע לקשר ולחבר מעשה הנשמו ברוחני דע"ז נעשה יהוד קב"הו : טקלי יסלתאי ואנחתיה בבזותא דרקיע כ"י עביקט שיבתחו לו כוי הרקיע לנגן עה ב' בתורה ועבודה ותפלה כמ"ש הבעש"ט משל שבוירש א' ממלך שידיבר עמו ג"פ ביום וז"ש תפלה לרגני כ"י יעסוק ולפני ה' ישפוך שיחי ואז ניתן לו גם העושר וכו' :

ויחי יעקב בארין מצרים מהבבבבבב בצר הרחבת י' כי צדיקאי אינן שלוחי דמרוגותא להתפיל על החסרון על השכינה וזה נודע מחסורן ח"פ ויהי יעקב בארין מצרים ר"ל ע"י הגלות והצרות והמצורים שהיה ליעקב ידע להתפיל מזה על חסרון שנק' ג"כ יעקב ויהי יעקב שחיבר השכינה אל ה' החיים ע"י המצורים ובצר הרחבתו לי :

מהבבבבבב הנמצא כרו' איש בו' ות"א הנשכח

כתר שם טוב

כשפה נק' חששו זכה עוד לא זכה כנגדו דהיינו שגם בדבורו כגון לה"ר וכיוצא נעשו ימינו חכמים שונאיו המדברים עליו ופגם שתיצח ביהשבעה גורם שיש לו זכר מצניו ובכזה ג"כ את כגם ביעשויו ובשבתה גורם לו לגר יעבדו וזהו וכל הספורות יכול להעלות נר"צ ושא"כ בשב"ז ה"א הוא ברי' ויבט וינאם הקליבו' מונה קשה לו להעלות נר"צ וסם נייא' אויבים שבאו לו ע"י פגם הדיבור צריך להקדם להעלות ע"י דיבור ההכלה וצאם לאו שדוחה אותם לגשו יותר שומחים ע"י עביות והמירויות נק' גם עניש לנדיק לה טוב כי הוא רור' של נדיק עניו לכך צריך להחלל על שונאיו להקדם ולהעלות ע"י וע"י הפגם נייאק בפרשו ויוציא יתה רורו ומה שנאשר בהם הם כלים מחליטה ישירי חכם ויוסף לקח זהו ענין יעלת מרע"ה שהעלה ורוקן דבורו ורחלה היו לכן שהיה רובע חורן וחמ"ס בגלגול נעשו הלידיו שנקן להם הסורה וליד עייבן ע"כ והוא עירוב ח"בים היה ס' כי אין להקב"ה בעוליו הלח ד"ל של ה"יה והגמן כי בל"ד שבבולס יש בו ג' שיות הד' אוי' וחס"ה כמו בית נק' אדמי ויהי שיהיה ימינו כגון שיש לו הנחה יבית מירשט וכיוצא נק' אוי' ואור הייקף הבית להזיג מן הקליב' נק' אחיה מ"בש"פ

כדב"ע"ש"ו ציבור משנה דאבות היו זהיר צבתלקן נר' צבתלקן נר' ביה קדם ה"יידו חמנו ילתיא דבדיחות' והענין י"ס קטטה וגדלות בשש"ן וע"י מלח'דבדיחות' עולה מן הקטטה ויהדבק בגדלות והנה צוין הגלות שבגולם אז הוא דבור ב' י"ת כששנו משה"כ בימי הקטנות שיש בעולם חז צריך ההדם מלחמה גדולה ביכול להתקרב מלוי י"ת וזהו עיקר הכפר שיש להדם שבושה על זה ההכרה גם שלא יוכל לעשות הטוב כבולג י"מ בלבי צבתי חירתיך וצבול יעשה ענינים גבמיים ח"ש חול' תורה ומלחכה שגייעת שמהם ישבחת ען וכיוצא בזה וכשכח היה הלידיו לרוב בימי הקטנות ולומד מינו דברים גבמיים רבין גהלת בלי ח"כ ח"ש והיו זהיר צבתלקן כ' עיקרב ר"ל עיקרב ז' ידריגיית הא"ל האק' ע' הוא ייקרב לפרשן וזה הינו יודע יזה כ'

כבע"ש"ט ב' הכ"ם השותפ דליא חייב משום זכע וח"א משום נעילת נשיה כ' כי הוה"ר נדון לע"ל וק' הא לכך נבדל ו"ל ששופה געיו לנ"ע כ' ובה יובן השותפ דעלמן חייב וק' הי לכך נבדה וישני משום זכע שהוא צבוי צדמות ג"ע ועי"ז טעל נשיה ובכך כ' וישני ח' געיל'צשיה ח"ל ריבה"ר דבני כיו און שהם עביות במק' און וירייה כ' וירייה את ההדם לומר שהיא מזה ועי"ז חל להכפיל להטיב כ' אינו עשיה חשונה כי מי עשיה חשונה על עשיית חיות חון יתשוב גל משכבו בחלו מפתיה היל"ר שיהכלל שיעזר לו ה' עובר חותן מזה אבל צבתלקן יתיצב על

דרכי ה' לעשות מזה גדולת ואלו ע"י נפש שפלה הם שפלים צעמי ענמם בלא לעשות מזה. סוד תרע ועשה טוב פי' שיעשה ירע טוב

כדב"ע"ש"ט וירא ה' כי סר לראות כי מרע"ה ירא שיא הוא קליבות עד שחמר משה ישה חז חורר הגי והענין כי משה שיו כולל כל העולמות ולכך שמו הוקשה לו והענין שיו שהשכינה כוללת כל העולמות דומה למה ועובים ורעים כן הוא מ' מן משה הרומז למלכות כולל כל הענינים ג"כ ואחר ש' כולל כל הכמות ומה ה' השמור ולכך שמו הוקשה לו ודרז"ל מגורה שקלים החדש ר"ח משה ס' אבל בחיית שיו ענינו הוקשה לו ששמו כולל כל ימי סוד' ונ"כ זה היה הייה לו אך שהיה האחיית היה השכינה וחד כוללה ב' הככ"ו צמא ח' עו"ר כהם ב' הככים והוא יהודו וק' ג"כ שיו משה ג"כ כולל הכל ואך נבשה יהודו על ידו ח"ש בש"ס ישה רבכם קבוצטטום חבל צבתלקן ח"ש כי הרע הוא כהא אל הטוב כמו ופרעה הקריב כ' חו ע"י שרואה יעשה הרשעים יב לו האלה שאח נדיק ויש לו הנאה ותענוג וכשה זה בכל העולמו' ההענוג ע"י הרע וכיעט שעי"ז יש לרע עלי' ג"כ רק כבעולה משה יתפרדו כל פועל און וק' מהשנה רעה הוא ככה ע"ד ה"ל ח"ש משה כעם ה"ל' חורר הגי שהיה תימה לו חיד נעשה יהודי כי כשנלה כשה מדריגה החשויה נפתחו כל מיקרות עליונות עד לחמה ומ"ע לא יבנה הסנה שיקלו ויחצוהו הרע שהוא הסנה עד שח"ל כעם ב' משה כשעשר עי"ז יהודו והיבור וקישור מדריגה החשויה בעליונה כ' אז חורר הגי

כדב"ע"ש"ט צענין עבודה הס"י חף שחיתו עולה לו לבי דעתו יסון כי צכ' ח' אשר נכבדתי בחפי כי גם כשיש ח"ו חף יסון כי חלו שירה מדריגה מנינה ורף שהא כ"ל צו ג"כ רעלם אות ח' חלוש של עולם ועי"ז נייאק החף צענין תחשבות יש כמה מהשנה טובים ורעים ובחוד בקר יש אמת כי יחפס שקר ח"ר ובו מובלט חמת שהיא המ"ל והכן

כדב"ע"ש"ט ז"ל צענין משל ביה למיך ג' ארבעים ודיבורו עליהם שאינם ארבעים וצויה להם שיחזו ויפרכו כ"ל כלב מחזר המלך ח' היה חכם ועשה עברה למיך מהאנאה שהיה רחוי שזינף על פרנסת הכלב ב' פרכס זון דווקא ח' הכלב שלא ימות ג' הסנה ל' ו' כיוצא ו"ל גינה המלך הכלב בו משא"ל לזה עשבה עברה ובענין כל הטעל מ"ל לבד כי כל הדברים הגברים נק' מלכות ושחיתו מושג הוא ליעלה מן מלכות ונדיק להכין שוב ליעלה מינה וכו'

כבע"ש"ט אך יתפלל על שונאו והיועלה הוא זה כי שבע יכול נדיק וקם ב"ל צ' סבירות החגלגל נר"ן שלו דהיינו נפש הם עבדים וההתמה שלו וזוהו הוא חשמו והדיבור הוא ג"כ זוג

בתר שם טוב

על דרך לשם טוב ב' *

מבעש"ט ענין החכלה בח"ל העיקר הוא האמונה שיאמין שהב"י מכה"כ ועי"ל מעלה ומונח הבכיה כ' וגם יאמין חיד כשיצא מכיו גובה החכלה ייה שפוחל מיד רוח

ענה וכו"ה הא לבעשים שלא ימא מצוקתו הענין אור שהוא בהעלם ממנו למשל שנעשה בקשרו ככלולה העולם הגם שבפרטות הוא יצטרך להסיר הצער ובאציה הוא לפוצרו או למרר עון או כיוצא כ' כי הים בכונה שאלחו שמנכה ביהיה נענה או ייכנס גופניות בחוץ בחלרו שהיה ראו שהיה רק ברוחי לחועלת השכינה ולא לחועלת עה"ל לכך היו יסך ייבדיל כ' וז"ל וישא יעקב רגלו הוא רגלי השכינה ע"י האמונה ובטחון כלל כמ"ס חזקו ויאמין לבבכם ח"ס ששאלו לבו משאובת והבן

מבעש"ט פ"י כ' ויש"ה יעקב חלפים הרקע ביומם העשיר שינעלו הגרומ וכל ענינים שצריך להפסל עליהם

ח"כ החפל' שהוא חכר השכינה ובי ח"י חפצר לבלעל גם הקשה ע"פ צום הא' צדקש עון יבראל ורינונאח חפתת יודה וק' למה יצוקש וכי צריך לשון ביה ישראל ופי' ים ד' סוגי החכלה ה' שזר לו על כבודו י"ה שנתחלל בין ח"ה ומחכלל ב' על עונות כי הצרה הוא הענין עליו וגם העצירה חזרה יימחה כי היח"ד יכבדת ומתקנה עון מש"כ' הענין גורם כיה מירוה וכדיות ג' התפלה על הכרמ' ד' על חיים והנה חיצרי השכינה יעשוק בד' עניני צער הג"ל כדי שידע ויחכלל ויפחד הגשמי' ויעלה נעונו השכינה הכנינו למעיה מש"כ' בדליות ד' כוגו ה"ל' חינו וידע על ייה להפסל ח"ס יצוקש עון ביה ישראל כדי שיחכלל עליו ואינו וגם תפלה ותסדון שאר סוגים הג"ל ולא התלחה על מה להחכלל כ"א שיהיה החכלה דרך יחודים כי כל יעשים גשמיים שנעשה בעולם הכל נרמז בצורה והוא ג"כ בעולם התגלות גם שכ' בזהר שהוא דרך משל היינו ג"כ עד"ל ורשיקך החזונה שיאמין כי דרך דבורי והכלה הוא נעשה ק' מיד בלי שום ספק ובה יובן וישלה יעקב השכינה כי י' הוא גולמי שנתלשב בז' ימי הבנין שהיה ע' כ"א כלול מי' ובאחיה ע"ס כ"א כ"ול מן י' הוא ק' והכל ע"י הבינה שהוא ב' מלאכים כח"ס כהכנים ילחכים יחמוי מעלה כ' חל עשו אחיו הוא עולם העשיה כ' *

ביבעש"ט פ"י הענין בחנה א' שחפא חכם מדמן לו חפא חזה כדי שישוב מינו עי"ל יהיה ככרת חפא ח' וכשוראה ינה"ר כך מתגבר עליו בחנה ב' וי"ל הש"י ילין בעדו על ג' פעמי ישראל כ' וכחשר הוא ג"כ אז נתלבש נר"י בקליפות ולבירה גוררת עבירה ודרכי השוכנה יונגו ימונו עד שירוחם משימים ח"ס הבינה נחפשה דרמוו מתקורה וגישה חלק כי אחר שנעשה כדרך מישור בענינו ע"י כי

השמן לב העם הוא וצריך הכוס וחוקר שייע שחפא אז יסוב חליו וי"ה וק"ל [יבצ"ש] יום ליום יביע חומר ולילה לילה יהוה דעת כי ההלח דמו של אדם על ציפול הורה גמאיר כוער ימים ראשית יחזון חכם שכוכב שיוכל לכבוד ויהדיו עצור ככרת כרננה ביום ובלילה שובה ייערדהו אך דיוס החוקף ייכריעו כ' וילל הקץ כבורה וכו' היסוד חת ייקוויו והשירה בחלרו והשופה סייג לדבריו וק' חיד שייך זה לקנין חורה להסיר ייקוויו וגם ב"ה"א חר"ל אחוה עשיר השירה בחלרו ע"ך כייג מכו וי"ל דמנו חוררים בקדושה דשבה וי"ע ח"ל כבודו ילא עולם שדמיו שותלים זה לזה היה ייקוב כבודו יעייחם יישצחים וחוררים - וק' טון דחירנו כבודו ילא עולם חיד שייך הו השלחה חיה מיקוב כבודו וגם ק' דשחלת חיה בלח"ה חנו שייך חל הבורא ית"ש דבר"ה ונפחל קח' החכיים כ' חנה הוא ח"ל צב"י ע"ש וי"ל דגמ' הקנה וירת חלחם חת היוד כי טוב שחלו לר' יהוה הכי טוב ה"ל חליהו ז"ל חיר כביו בהעיו חת הגרות הרנניו באלקוה' והנה טונת הגנין כמדליק ימך לנר וק' הלא הקב"ה מגיף חורה מיאן חזורה כ' דאדם כשדוהה בלילה שיכ"ב הגר ידליק נר אחר ייינו והוא חזורה של נר ח' וזו הנאחט ים יים אבל הקב"ה יוצח חורה של חור הראשון ים מיאן כהו יחיון חזורה וחס כן ארך חמר כי טוב כמדליק מנר לנר וים לומר דכפוק הכ' דרז"ל ויהא חלחם חת האור כי טוב ויבדל ראה הקב"ה שאין העולם כדמי להשיריש צאור הרחשון וגנזו ללדיקים ל"ל והרקעה הרב הקדוש יח' דו"ב זלה"ה בשם רבו היקן גנזו דהרי חוה ולבנה סוככים ויזולות ג"כ חנים ברכיע ח' וחפ"ה נראים דרך זהר הרקיע וח"ל"ש דנר גשמי אשפר לגנוז האור ע"י שגנוז הגר מביי שרוא חויר החכם בשלהבת ובגר אך כיו שחיר בתיקוניו על הח"ס לוח מחשבה חפיהת ביה כלל וכי' כס' הקנה דח"ל ית"ע למרע"ה יפני שכ"ד שנתכם כהרבור היחשבה הוא כלל בשם קצוות ח"כ הוא מוגבל וכל מוגבל הוא יחוצר ויחודש כ' כי כיו שהח"ה יחם בעל מדה קחל דבר הנחכם בייחשבתו הוא יוגבל ובעל ידה ויוגבל ברו"ק הוא מחובר כי ע"כ חרז"ל אין ליעלה לא ייעלה לא משה ימין ושמאל כניס ואחור לא ערף ולא עיבוי כי ע"כ בדבר מוגבל זה ייעלה ייכני שטופה ליכוד אש חיה ייכני שטופה ליכוד עפר ייין מייכוד הייבי שיחלל מייכוד הכוח וח"ל כל מוגבל רוא מחובר שדברים אשר חובר מהם קודמים לו הקדמים עשעיה ומחברו קודם לו הקדמה זמיסת ועשעיה ח"כ ל"ל דח"ס לית מחשבה הפוסח ב' כלל דאלה"ה ח"כ הוא מחובר ומחודש ואינו קדמון כן חור החשקו כ' צב"י יורה וחכב עשודים גדולים מחויר שאינו נחכם ח"כ חיד' אשפר לגנוז וחירן דאורה זו חורה מתחלה ראה ליתן אור נגלה של החורה וסודותיה לעולם וחח"כ

בתר שם טוב

ז

ותח"כ גזמו הקב"ה ויטקן גזמו בכספיו ייעשיות של התורה אבל
לנדיקים כח"ש"ש הם חתקתה ככסף וכייעויות כו' אז עתיד
לבות תליהם החור וז"ש וגזמו לנדיקים לל"ל ר"ל שעתיד לבוא
לנדיקים החור ע"י דושיהם תה הב"י ע"י הרורה וז"ש לל"ל
תורה הדשה יהתי תלח וק' הם לא יהלף ולה ייטד דרו הלא
שיכרש המדות שבה ופדיבר הכל יהיה הש"י יצטון עליויות
העליונים והנה הירו ז"ל חיר לרמ"ק ז"ל שלבבל ה"ז
יחיר פ' הש תייד תוקד כו' וק' חך שידן זה וי"ל דכ רש
וזחם הדניקים כה' כו' דכסת חיתת החיות רוח הדניקות
וכשפי לו דניקות כהש"י שהוא חיי הרוים הוא חי כענש
וכשוכסן יהדניקות רוח חי זיקרה כו' דחיימות הוא ע"י
כפש וכיים היה י-נה של יתייד כשוכסן ויפדן יהאש
וכן הדניקות הרז"ל ע"כ ולדברה זו הלא ה' אש אולכה
הוא מ"ח הדבק בייחזיו כו' ע"י הרורה וכשם ה"ל דל"י
כשהש עוסק בתכלה והורה שה' כולה שייחזו של הקב"ה ודתי
ז"ל דניקות עשם הלא הש"י כל היום יקיים שותי ה' ויהי'
לו קנה דניקות מלה"ל לנר חו גרלים שאם יש בהם עדיין
ניעון ויכל להבעור ישח"כ אם לא נשאר אפי' ניעון כהר"ך
להבוא אש מחדש וז"ש אש תייד פי' יהיה לו קנה דניקות
שמיכל ללש רשבי הש שלהבת יה על היזנה לוי שזונה יתרו
בקרבו לא הכנה כנ"ל וז"ש וזחם הדניקים כו' ל"מ לעה"כ
ודאי יביג חיים הנחמ"י הלא אפי' חיים כולכם בעה"ז שר'ן
היום . וזה כו' שאלו לר' מרו וירח אלהים את האור כי קוב
פי' דרז"ל ויקרא תלחה לחור יום חלו מעשיהם של נדיקים
ולחושן קרח לילה הלו מעשיהם של רשעים והנה גם הפ'
וירח תלחים את האור כי טוב ז"ל דקרא על ההורה כנ"ל
וגזמו דבריית האור כבר נאמר ויאמר אלהים יהי אור ויהי
חור והרי ההורה היא מעשיהם של נדיקים וק' ל"ל כי טוב
דכיון דקראו חור ודאי הוא טוב א"ל אליהו ז"ל יחיר לביטרו
וה יהי מעשיהם של נדיקים כהטיו רגזומו באלדניקותיה פי'
שיחה תייד קנה דניקות . וז"ש הנה כונת הענין כמדליק
מנר לנר שאם יש עדיין קנה אור על נר א' ויכל להדליק
משח"כ כשכנה והנה בש"ע ח"ה ס"י א' כ' רמ"ח בותי ה'
כו' דכמו שהקב"ה מקומו של עולם כן החדש שר'ן עולם
הקב"ה מקומו עומד עליו ורואה בתעשו וז"ש הרהיני
נח את כבודך וז"ל קב"ה לא תוכל לרמות בי לא יתנו אינו
מה"ש שגא'זיבה דמות כהינה פני אדם ותי שחי לולגל יכני
שכל נכרה הוא מוגבל וכן רחיותו הוא מוגבלת והנה יקום
אחי ואחי אומר אני במקום שהקב"ה מקומו ש"ע כו' שרוא
ח"ם והאך אפשר שמי שיש לו סוף ויכל לראות הח"ם וכן חיר
מרג"ה וידעת היום כו' בשמים ממעל כו' וק' דממעל ויחית
מיוחד ע"ק מה שייסות פה אן עוד וי"ל דל"ל דכבודו הוא

ח"ם דח"ת דהיא מוגבל ח"כ רוא מחובר כנ"ל וז"ל דהוא
החד דח"ת דיש ז' ז"ל צימיה הכרש וכל נכרש מוגבל כו' .
וז"ש וידעת היום כי ה' מדה"ר הוא התלחה והכל חחדו' ח'
דהרי הוא צמיים ומיעל לשמים וכן על הרקן ויחמתו לארץ
כו' שרוא יקרויו ש"ע דהוא ח"ם ח"כ ז' ל חן עוד דח"ם ז"ל
הכרש וכל נכרש יוגבל ובגירסת שפניה שליה להכנס הארון
לבו' ק"ק דבקו שערים כו' חיר ש"ו שערים ויבא מלך
הכבוד רהטו בניהם לתעול' חיר מי זה מקד הכבוד ה' כו'
וק' מה"ת העטום וי"ל דהיי"ח פי' דק' הלש יכה"כ חכני
כח"ל ובח"י מיוחד יחד לשריית כמינה כ"ש ירושלים ובהח"ק
וייכ"ח ופי' כיון הנשייה דליחלה כל הגוף והא"ס לא תיגאל
חוש רחמי ודיבור כ"ח צמיים וזה יכתי כה הכנה קן העולם
דרז"ל דיש לו על החיבורים רחם עכבות רחנה ידים מנאל
הבה"ח וק"ק הוא כמו רחיה כ"ש הארון דשם הדיבור מבין
ז' כרובים וזה נק' מלך הכבוד וכן י"ל על-שלמה דה' מלך
וגב"ה ויטקן יחד להשראת שפניה נק' יתך הכבוד הלא דהוא
יורא ע"כ רהטו למבלי' ע"ח"ח מי זה מלך הכבוד ה' השוק
על הארון וכדומים ופי'שנה רי"ח חס עילת צתורה שומים
לך שבר הרבה וחס צנלה יב צמילים הכנה כנגד פי' חח"ש
דע"ח ררבה דבש' המידים דכש"ך עוסק בציורות ובתורה
גרה"ז שרש הנשייה שחח ככה"כ וכל מלאכה שפיראו ע"י
מיתיו יסודרים למעלה בעולם עליון עכ"ח חס עילת צתורה
שומים לך שבר ררבה פי' גב ככר עסק שלהם וזה צנלה
מן התורה הם צמילים וז"ש כנודו כו' התפשטות כבוד השמינה
מלת עולם מכרתו שחלים זה לזה חיה יקום כבודו כו' עיקר
השראת שפניה ויודים שיחה על ישראל ואומרי' הסי' תא לעומת'
כו' צוין שהם אומרים שיה משפחה וחומרים גם למעלה הם
היא עיקר השראת הכבוד וז"ש הויכיר את מקומו כיון
שהקב"ה מקויו של עולם כן הוא מקויו עיוד ורואה בתעשיו
וז"ל הנה כחה כדואה שאינם משגיחם ע"ז עכ"פ והשמיט
בחלקו האדניק יש לו נשייה חלק אלוה ימעל ע"כ והשגה סייג
לדבריו שיחה בד"ו . חני ה' לא שפיה הכל לגבי הייבוי אשהגי
קב"ה והשתרה צבייה לבושין ובכמה כסויין כו' דחיוון
חיו ובהו כו' וז"ש חשתורה כני מהם חבל חיוון דהליון מיני'
וישכניניה לא חשתרה לגול-ריי ש"ב כחה לבושין וכסויין
שהקב"ה ישתרר בהם חיים כו' ה"גש"ג שחם ידע האדם
שהקב"ה ישתרר בה חין זה השתרה כי ישתכרדו כל פועלי
עון וז"ש והנפי השחר אשתר פני כו' שיחירי של ידעו
שהקב"ה שם בהשתרה זו וז"ש פי' ר"ח חיר חובי ארדוף וגו'
הם ה' חלכין ששם אלופו של עולם משתחר כבוד שם כהל
גו' יחד חיה אחר וחרה שידע אדם כלל זה שהוא כלל
דגול שאין שום יקום חדיד ציון לבין אלוה בשעת חיה התפלה

כתר שם טוב

אזהרה איך לחזור ולעלות שלא ישאר ח"ו כמ"ש
הבעש"ט יש כמה שנשאר:

מבעש"ט פירוש הפ' כל אשר המצא ירך לעשות
בכך עשה כי ענין תנוך ממ"ט שהיה
מיידו קבה"ו על כל תפירה הוא דהמחשבה נק'
א"ס הויה והמעשה הוא אדני וכאשר מחבר
המעשה עם המחשבה בעת עשיית המעשה נק'
יחוד קבה"ו וי"ש כל אשר המצא ירך לעשות
בכך עשה ר"ל כי המחשבה נק' חכמה כח מה
והעשה המעשה בכך שהוא המחשבה לחבר
שניהם כי אין בשאול ותיבת אין משמש למעלה
ולמטה רצו לומר אם אינך מאמין בזה
השאל התספק בזה אז אין בשאול דעת
וחשבון כו' :

ענין רצוא ושיב אפי' בנשמי הוי מתחמם נגד
אורן של חכמים ר"ל שלא לחמם מרחוק
ולא להתקרב מאד עד גחלת האש כי והזחר
בנהלתן שלא תבוה :

מהבעש"ט כשיש רשעים בעיר או מדינה
המתנהגין בשקר ויש ביניהם צדיק
המתנהג באמת כאשר עוסק בתורה או בתפלה
ומדבק א"ע אל האמת אז יתפרדו כל פועלי און
ושקר: וי"ש אם תשקור לי וכל הכארות אשר
הפרו בימי אבותם שהם צנור החסד ואהבה
סתומם במות אברהם וישב יצחק ויחפור באר
וצנור היראה כמדנו ע"ב ויריבו לאמר לנו המים
פי' אנתנו רוצים לעבוד ה' ע"י מדת אהבה כי יש
יראה הצניות ג"כ ע"ב ויחפור באר אחרת יראה
פנימית נק' רחובות כי הרחיב ה' לנו ופנימות
היראה נק' רחובות והבן. וכאשר נודע לבעלי
בינה לעשות יהוד גם בספורי דברים עם הכירו
ולחסר העצבות יפקח באיזה עסק והוא ג"כ יחוד
כו' ע"ש על הני בדחי שהיו מיחדין ומעלין
העולמות בכל עניני עה"ז. אכן יש ה' במקום
הזה ר"ל במקום גרודי די' יש שם שמו י"ת וממילא
גם בכל מ"ו ורעות שחם גרודי די' וליסמים
וקליפות יש שם ג"כ ניצוצי קדושה של השכינה
שירדו שם ע"י השכירה וירא ויאמר מה נורא
ר"ל שנפלה עליו יראה ורעה שציער א"ע בצער
השכינה וירידתה בין הקליפות כ"כ ועי' א"ע עשה
יהוד יראה ונורא ויתפרדו הקליפות :

מבעש"ט ידביק מתשבתו כאור א"ס שבתוך
האותיות

גם שיעלו לפניו כיה מ"ז שם לטבין וכסוין שהקב"ה ממתיק
סם מ"ו חזק שיעד זה שהקב"ה ממתיק גם חזן הסתה"ר
מבעש"ט ז"ל נודע כי אות א' הוא חכמה ומחשב'
כמ"ט ואאלפך חכמה וזוהי יובן
בראשית ותרנומו בהכמתא שהיא אות א' בזה
ברא אלהים את השמים כי כל כ"ב אותיות הם
לבושין זה לזה כי א' נתיבשה תוך אות ב' כי ב'ב'
אלפין ג'ג' אלפין וראשית הכריא'ה' ע"י אות א'
שהוא חכמה וברא הכל ע"י חכמה כמ"ט בחכמה
עשית כו' הרי רוחניתו י"ת בתוך אות א'
ונתעמף בו וברא אור מן אות א' והוא אור אצילות
ואח"כ נתעמף עם א' בתוך אות ב' וברא עולם
הבריאה כו' :

מהבעש"ט מה שבא בכתבי הארז"ל למתק
הדינים בשרשן פ' כי הגו"ד הוא
אותיות ויכול השליה לעשות צירוף אחר כמ"ט
לנח צהר העשה להיבה שיהפך מדה"ד למדה"ר
מן צרה צורה וכי תבואו מלהמ' על הצד והרעותם
בחצוצרות שהוא תואר שמחה היפך תואר לשופר
שהיא חרדה וע"י שקיבל בשמחה נהפך מצרה
רצה ולקשר דין המל' בבינה או למצוא בדין שורש
חסד בתוך הדין או נמתק הדין בשורש חסד זה
ונעשה באמת חסד :

מהבעש"ט שיש כאדם ע"ס כי הוא עולם קטן
כמ"ט הראב"ד כי מה שיש בעולם
הוא ג"כ בשנה ונפש אדם וס' וחר סיני עשן
ומדינה אחרונה שבאדם כנון צער ועוני ויסקרין
הוא נק' מדת מל' שהוא מדה אחרונה כי רגליה
יורדת מות ונ"ה שבאדם הם עמודי קיימין שמאמין
אמונת הכורא על אמרתו ומדת יסוד הוא כשיש
לו תענוג בעבודת ה' יותר מכל התענוגים :
מהבעש"ט שאם נודמן לאדם שראה דבר עבירה
או שמע על א'יבהושיש בו שמוין עביר'
זו וישריניש לתקן א"ע ואמר הפ' תחבושת לזה
שינצור לשונו סוד מרע ועשה טוב ואז גם
הרשע יחזור בתשובה אחר שיכלול אותו עמו
ע"י אהדות שכולם אדם א' ואז תגרום שיהיה
מכלל ועי' טוב שתעשה את הרע טוב ואז
תבא למדת בקש שלום ורדפו כו' : יש בחי'
שאחר עלותו למעלה חזר ויורד כדי להעלות
מדריגות התחתונות בסוד רחצני את רגלי ח"ס
רצוא ושוב ונק' קטנות וגלות וככל ירידה צריך

ח

כתר שם מזהב

ימלאו לו בקשתו ויש מי שביקש שררה וכבוד ויש שביקש עושר ונתנו לכ"א מבוקשו ודו' עם חכם א' נאמר ששאלתו ומבוקשו שידבר המלך בעצמו עמו שלשה פעמים ביום והוטב מאד בעיני המלך מאחר שדברו הכיב עליו מן עושר וכבוד לכן ימלא בקשתו שיתנו לו רשות ליכנס בדרכו לדבר עמו וישם יכתתו לו האוצרות שיקח מן עושר וכבוד ג"כ וז' תפלה לעני ונו' לכני ה' ישפוך טהור טהור מביקשו :

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני דא' בברכות לעולם יסדר אדם שבחו של מקום ואח"כ יתכלל וכמ"כ ע' ז' איכא דס"ל איככא ופ"י הכעש"ט דמא"ח ומא"ח ולא פליגי דכ' הרמב"ן כי כה הפעל במכעל ובריות העול' כהד"ן קמצא דלבושי' מני' וכ' ובכל מיני צער בגעמי וברוחני עם יש ניצוין קדושי ממנו י"ת אלא שהוא בתוך כמה יבוסין וזה ענין ז' הנקרא' הראויות לתת לה מנות המלך וכמא"ח ולא פליגי דכ' הרמב"ן כי כה הפעל אז הוסר ונתגלה הלבוש ונתבטל הצער כו' וז"ש יסדר שבחו שזהו שבחו מכה"כ ובכל צרתם לו צר אז לא יצער ויתפלא כי ממילא יתבטל הצרה אחר שידע לסדר שבחו בענין זה וסר ס"ל יתפלה תהלה והוא ע"י שמאמין שהשי' שם הוא ג"כ ואז יוכל לסדר שבחו :

מהבכש"ט צריך להעלות מ"ו דרך ג' קוין וצריך לתת לב על כל מ"ו מאיזה קו היא להעלותה לטריטה ונ' קוין אלו נקראים אבות כנודע והקליפ' נקרא קללה שהיא המ"ו והיא גלות השכינה בתוך עמקי הקליפה וז"ש קרבה אל נפשו גאלה ר"ל להגלות חלקי הנפש שהיא ניצוצי הקדושה מתוך הקליפה אל הקדושה נקרא גאלה כי צריך להתפלא על גלות נפשו וזהו ונשמתי שאצל יצהר' .

וארא אל אברהם כו' באל שדי מבעש"ט דברי' גוראים בענין מיתוק דינין ש"ך ופ"ר והמתק' הרהורים ע"י שם שדי וחלוכו כח"ת וגם שם היו"ה כחלוק כו' ובשיאור שמהו בעולם ידע שהוא מדת אברהם איש החסד כו' וז"ש באל שדי פ"י אל שדי שאמר לעולמו די כי העולמו' היו יורדין ומתפשטין עד עמקי הקליפות ופן חו" שילא ויהיה אז מחמת עמקי הקליפות הרע גובר עד שאמר די כו' אי"כ יש למתק ולהעלות כל ענינים לשרטן על ידי שם זה

האותיות שהוא אור כני מלך חיים והוא כלל גדול בתורה ותפלה גם מסוגל לבטל הדינין : כהבכש"ט זלה"ה איתא בש"ס התענית א"ר אמי מ"ד אם ישוך הנהש בלא לחש

וגו' אם השמים ננצוין כה תקתני' ילך אצל חסיד שברור ויתפלא ואם לחש ונענה והגים דענה מביא אף לעולם ענ' מקנה אף על עולה והקשה אם הוא חמא והגים דעתו העולם מהחמא להביא אף על העולם וביאר כי מהראוי שמי שאמר לטמן וידליק הוא יאמר לחומין וידליק כו' הניגא בן דוסא ואם היו כל בני עולם נוהגים בחסידות לא היה בלא על א' שאמר לחומין וידליק וכך היו כי כולם עוטיין כך מטא"כ מחמת שבני עולם הולכין בעריות לבם הרע ואינו עולה להזכ"א ליחיד כדורו נאם נענה בתכלה הוא דבר נפלא בעיניהם לכן זה מניס דערו"א כ"ה הוא כפיכת דורו ובני העולם לכן מביא אף בעולם: מהבכש"ט ענין ד' שנבטלו לפרד"ס פרט"י גלו לרקיע ע"י שם ורוס' כו' ולא עלו ממ"ז

אלא ג"ל כאלו עלו ויל פרד"ס ר"ת פשט רמז דרוש סוד שעיקר עסק תורה היא שירבק א"ע אל פנימות ורהניות אור א"ס שבתוך אותיות התורה שהוא נקרא ליכוד ישמה שבזה אר"ט כל העוסק בתורה ישמה זוכה לדברים הרבה ומגלין לו רזי תורה ר"ל שידע עתידות וכל מאורעותיו מתוך התורה וידע איך יתנהג בתורה ועבודת השי' מלבד שרואה עולמות שלמעלה וז"ש ויקח מאבני המקום ר"ל שיש אבני שיש מהור שהוא סוד א' שבו השי' נקרא מקום וישם מראשותיו לדבק מהשבתו לתוך כנימות האותיות ולהעלותן גם כראשותיו ר"ל להמשיך אור מראש אל תו' להעלותה אל א' שהוא ראש של ה' כנ"ל להתקרב בן ה' עד א' והוא מזהב להעלותו וזכה עמקן ויחלום והנה מולך טענה' אינו ארא כמו סילס מיעב ארצה טענה' יעלה אראשו מגיע השמימה אדם השלם אם יודמן לו איה בימול תורה ותפלה יש לו להבין שגם זה הוא ידו י"ת שדוחה אורו כדי שיתקרב יותר בסוד שמאלו תחת יראשי וימינו התבקני' .

מהבכש"ט פ"פ' תפלה לעני כי ישפוק ולפני ה' ישפוך טהור ע"פ משל טהריו המלך ביום שמתו כל מי שביקש דבר מן המלך

כתר שם טוב

הופיע ע"פ משל לאיש כפר א' שמרד במלך שרבה ורגם איקונין של מלך או כיוצא בזה ומיד עשה אותו המלך לראש והעלהו ממדריגה למדריגה עד שנעשה משנה למלך וכל מה שהביב המלך עמו יותר והביאו ליותר מדריגה וראה יותר כבוד המלך ומשרתיו והנהגותיו היה יותר יצער לזה שהיה בן כפר בזכרו שמרד נגד המלך הגדול הרחמן הזה ומה שהיה ראוי לעונש הוא מביב עמו יותר והמלך עשה בכוונ' מכוונת שאם הו' ממהו היה גער לפי שעה ותו לא מטא"ב בדרך הג'ל מצטרף כל ימיו ומוסיף המיד כשעולה ליותר גדולה מוסוף יותר גער ל' צערו איך מלאו יבו למרוד עיני כבודו ח"ט אל נקמות ה' ר"ל שנקמות ה' הוא ע"י מדה"ר שלא כמלך ב' והוא כי אל נקמות הוביע ר"ל שהנקמה הוא במה שהופיע לו כגדולתו ובראותו גדולת המלך ובזכרו שמרד נגד מלך זה אין לך גער גדול מזה וא"כ ה"נ ר"ל כי שיבואו עליו הברכה והקלה והשכות אל לבבך ר"ל האדם שחטא ומרד עיני כבודו י"ת המלך הגדול והנורא רב ושיליט עקרא ושרטא דבל עלמין והיה ראוי לעונשים קשים ומרים והט"י משפיע לו הברכה א"צ יותר קלה וצער מזה שיודע שמרד בו והט"י ברהמיו משפיע לו כל טוב כודאי ראוי שיתמרד כל ימיו בבכי וצער על מעשיו שמרד בו וע"ד הג'ל ואז בראות המלך צערו זה שהוא יותר אגלו מעונשים מתכבד לו: **בדב"ע"ט"ט** פי שזולה לכפר מיה"ע היינר והט"י נוסב חריו יבול לחש וילדת כה"ע נ' יום חרס לכסור ייגעו לידה והג'ע הולך החמה ועלה היעוה שיתכלל להט"י ויכתיב יהג'ב ח"ט מן היג'ר קרחתו י"ה עניו צייח'ב י"ה ח"ט והט"י נוסב חריריס חו ריעו זה לך ולעקר צני ויחלל חל ה' וכתיה נהייר חו כהשך החיחס חת יחיסם יחוס לה חוככו לכהוסם עוד עד עולם

ויד'י צבלת כרגס חת הג'ס ויה נחס חלה' דרך חתן כלשת' פי קחש היה מיכשע"ט ז"ל פי כשהזכיר קודם ג'ס הו"ה ר"ל י"ו קודם החסד חו הוח חסד גובר וחס לחו גובר השניה היקרה כרג'ה ג'י החדש עולם קמן ויש בו כרג'ה ויחיסם והוכה רחוב סדק ההג'בה שיהיה צרדנרג להט' דרך ולא צבגט ח' עת' יס'פגבל ייכל ועל ח"ט עכשו ויהי צבלת כרג'ה חת רעש שהם מיצרי חתם סרוו עד עכשו י"ו ג' חת יד כרג'ה ועתה שילה חת הג'ס כרג'ה חסדיו ליחיות ולל' נחס חלסס' דרך חתן כלשת' פי י"ה חת' הקקלה דרך ח'ט

זה וגם הקימותי את בריתי אתם פי' הבעש"ט בא הבקב והעמידן על אחת שנא' וצדיק כאמונתו יהיה כי מתחלה היה תענית יום א' מכפיך למה דברים נוראים. וארא אל האבות באל שדי שהוא סוד ו"ק ואבתי שמי ה' לא נודעתי שיתן הדעת בכל דרכיך דעהו שהוא דבר נפלא כי ירוך ליתן הדעת בב"ד גשמי להעלותו ולקטרו ולחבר האהל להיות אחד וכן בלומד דבר עמוק ואינו מבין הוא מדה מלכות וכשתגן דעת להבין יורד לעמקו או קישר וחיבר מלכות בבניה:

אחור וקדם צרתני כשהוא בגשמייות בסוד אחור אה"כ כשהחור ועלה למדריגה הנק' קדם מעלה גם אותן המדריגות הנק' אחור וקדם צרתני ח"ט יראה היום עם האשה דאפי' עם האשה שהם ספורי ודבורי' עסק' גשמיים ראה היום כ"ה העלות הדבורים ושהיו בקדושה:

מהבעש"ט ואלה שמות ב"י כמו שתפיסת הגוף הוא בגשמי שאוחו בגופו כך תפיסת הנשמה הוא ע"י קריאת שמו גם בישן נעוור משנתנו בקראו שמו:

י"ט ב' סוגי רשעי ישראל א' בהסתר וא' בפרהסיא וההפרש ביניהם דפי' הבעש"ט ע"פ ראיתי רשע עריץ כן' ויעבור והנה איננו ואבקשהו ולא נמצא והק' ולמה יבקשהו לרשע שכבר איננו וביאר כי אחריו יקום רשע יותר גרוע ממנו לכך יבקשהו לראשון:

ופרעה הקריב פ' הבעש"ט כשהרע הוא גורם טוב נעשה ככא אל הטוב והכל טוב גמור כמעט ביטול הקליפות מעין העתיד הגם שיש בזה דברים עמוקים לענין מ"ו וכו' ודי בזה וזשאר"ל אליעזר עבד אברהם ע"י הובכה שעשה לא"א יצא מכלל אחור ובכנס לכלל ברוך והכוונה ע"ד הג'ל:

טעם לענין חומר בשבת הוא מצוה שע"ז יוכל הצורה לשמות יותר בדבוקת הע"י והוא עפ"י משל לבן מלך שבא לו כתב מאביו בהיותו בשביה בו:

הזיה כי יבואו עליו כל הדברים האלה הברכה והקלה והשכות אל לבבך בו' וקשה בשלמא ע"י יסורי' אדם עושה תשובה אבל למה הזכיר הברכה ופי' הבעש"ט ע"פ אל נקמות ה' אל נקמות

כתר שם טוב

בישרען שהוא חסד בכוד ואיש כי ירח את אחותו חסד הוא ומחשב' ע"ז פנס בת' ישראל ודי בזה : מזהב'ע"ט מ' בשורג'ן לוכרע העונש ממי שהוא ראוי לעונש' איי ג'מלין ממנו מדריגות הבטרון ע"ב ראוי לרתפ"ל לפניו שיתחוק בבטח'ן בו י"ת זכאה מאן דאהיר בירא דהייבא אין הכוונ' לומר להם דכרי מוסר כדו שישוכו דאם בן שמא לא ישמעו לו ולא עלתה בידו כלום ועוד היה כלל גדול בכל בעולתוך שתעשה' י"ט'ש תראה טיהיה מיד בעשותך הדבר יהיה בו עבודת השם הן באבירתו שלא יאמר טיה' בונת אבירתו י"ט'ש טיהיה לא כה אח"כ לעבודת ה' הגם שזה ג"כ בונת טובה מ"מ עיקר העלימות טיהיה בו עובדא ל"ט'ש מיד והיינו להעלות ג'צוצין קדישין וה"ה לבל מעשי אדם יהו' עד"ז וא"כ באומר מוסר ותובתה לבני עירו יראה לקשר א"ע תחלה בו י"ת ואח"כ יראה לרבך ויקשר א"ע עמהם מצד האחדות והתכללות בי טורש אחד להם לראשי הדור עם בני דורו ובשעושה כך אז ה'אלהיו עמו ויעל עמהם לדבק אותם בו י"ת וז"ש דאוהו בידם להעלותם וא"כ עושה בעוילה מיד באבירתו להם תובתה ומוסר לעם ב'י וכמ"ש הבעש"ט בענין התפילה להעלותם ג"כ עד"ז וז"ש ראיתי בני עליה והם מונמ"ם *

ביארר משנה קדמי קדשים שחימתן בצפון וקדשים קלים בב"מ שהיצת' בא אל הת"ה בדמו' יג"מ לעינות מצוה מטא"כ להמוני עם : מבעש"ט משל למלך א' שמושל בבניה ושרה א' מעבדיו שינסה המדינו' כאלו הוא עבד מורד באדונו וקצת המדינות עשו מלחמה עמו ושלמו עליו וקצת מדינות השלימו וכמדינת אחת היו חכמים והרגישו שזהו רצון המלך עושה והנמשל מובן שיש ב"א שעושיין מלחמה עם היצת' שעושה עצמו כאלו הוא עבד מורד באדונו שמלכתה ב"א ט"א יעשו רצון הבורא י"ת שהוא מלך עולם ועומדין מנגדו עד ששלמו בניג'ם ע"י גדול המלחמה וסניבים גדולי' ויש ב"א שהרגישו שהוא עושה רגון הבורא ויש מלוכש שמו הקדוש מן ע"ב שמות הקדושים שהוא סא"ל שהוא ממתיק לסמאל וזהו שכונת שם הקדוש כונו שכב"מ יש כ"ו ג'י' שם הוי"ה

מ"ג ועם מהי' קס"א ג'י' דרך השר יפס מונוס אחי' הרשעים כי עד שם חינו יגייע כנס והעק בני חסד התחונים וז"ל שם חרשע היה חבל לו ולקך השוכה ינהי כי שם לא רגיע כנס החפא חל הפא צמות לא מתעורר שם רק בחי' ההב' רק ליטע עשה רשיות רשות ג'י' חסמו ובעושה השוכה עשה רשיות טובים וניתקו הכל כי העלה הידריגות עד רצויה שהיה מהי' וכו' וחייך טיש צעיקות הזה דכרו וכלחם והיכביל יבין וי"ש ולה נחם חלהים דרך חקן כלשמים כי מן דרך הזה חין שם כלשמים שסס הקליפות ג"כ מונוס ולה נחם דרך הרוח כי קרוב רוח ח"ל כי השכחה הנקרה כרגה קרוב הוח וכן יראה בח' זו הנקרא דרך ע"ד ח"ל' ויש מיקום בזה טו' וסויק בהעלות על דעמו זה חו קרוב לחזור אל כ"רה שהיה השכחה לקך וסב ודכח"ה וס"י יככר והגב שזכינו לזה חכיר ו"ש רבש"ע ז"ל על עשר מצות לפרעה כי השכחה נקרה כרגה מזה דס שהוא שם מ"ה חסר ח' היה יככה לכרער שהיה השכחה וישה"כ לשכאל היה מים שם מ"ה ויש שמן להם סוף ג' וכן כדעש כי לשר לשון נפרח נחיר ודעה היה היקך השכחה הקרה כרגה וכן היה זה יככה לפימה ושה"כ לשכחל היה לשר דעה והבן ודכח"ה (מודע שהלחם מורכב מחומר וזורה שהיה הנפיה ורגוף והנה הנפיה חלהב טיייד לידבק נקוה רק טיטוב החומר וכסויק הדמיקור ויחמסה גם לחויכות יכגל וחכיל'סתי' שהיה ג"כ לוך גבוה לככר נלוטין וכזוא בזה כ"ה לחי' ודונוס יכול לגבור הזירה ע'י רחוייר לידבק בו י"ת כסוד ורזיות לזוא וטוב וזקרה קטטס וגדלות כ"י"ט הכגש"ט כוד האי"ו שהוא מינוס וכו' וסוד ג' רישון)

מזהב'ע"ט בשם הראשונים ראוי לידע כוד אחדותו י"ת כי בב"מ שאני תובס ואוהו בקצה וחלק מן האחדות הרי אני תופס כולו והנה מאחר שהתורה והמצות נאצלו מעצמותו י"ת שהוא אחדות האמיתי א"כ כשמקיים מצוה אחת על מכונה ובאהבה שהוא הרביקות בו ותופס במצוה זו חלק האחדות א"כ כולו בידו כאלו קיים כל המצות שהם כילות אחדותו וכשנכל עליו איזה שמחה ירבק בשמחתו י"ת שהוא שורש הכל :

מזהב'ע"ט ז"ל מ"ו שבאין לאדם באמצע תבלתו הם מסוד השבירה ורפ"ח ג'צוצין שצריך האדם לברר בכל יום והם שיתקן ארתם ולהעלותם ואין מ"ז של יום זה דומה למ"ז שלמחר והוא כהון למי שנודתן לב על זה ופי' הבעש"ט איך יתקן מ"ז אם הוא הררורי נשים יכוין להעלותן

כתר שם מוב

הוי"ה בוו ובזו והבן *

מבעש"ט אם לא תדעי לך היכה בנשים אחי לך בעקבי האתן ע"ב ב' חורר ימנה אחיהו חכם הלוייד מכל אדם ע"פ משל רמב"ם כלל במראה יודע המרוג כו' כך ברורה המרון זולתו יודע שיש בו שרין מנהו וכו' **מבעש"ט** ז"ל משל לחנך שהיה ימנה על חוזר ד' שנים ונטלו החוזר ובכרו ח' נתישב בדעתו והזר ישיחו

ב' נתיען עם חכם ח' ודיכר על לבו מה רחה על ככה והזר הב' הגיע לתיקום בדנין ב"ה כיונא בזה והזר יחמת יורה ד' לא שב כלל ורייך לזה המזר מעשיו נקן לו יותר גדולה ממחר שתישב בעוב שכלו להזר מש"כ לשני חיר הלן לא תלף חכם שיגעו כך לא היה ח' והכל שי בחיר יחיה שראה בדנין לבני הדם מנהו הריך להיות מיונה שם לרמות זה העבר והזר הנפש"ע על כל עשיו והבן

מבעש"ט שם שנים חודש שדך כו' ח' שחית הולך בדך טובה זליתו מרגש בו זה עוקבת ד'הומה רבא ב' ש' זדע בעשיו שחיתו טהג בדך טובה וי"מ הולך בדך הכול וחיתו מתכלל על עמנו ג' שודע שחיתו הולך בדך טובה ומתפלל אל השם שיגזור לו זה עושה יתוד כו' **מבעש"ט** ענין הנס הוא שמתחשש הדבר בבגס ראשון על הפעם נק' גם והח"כ נעשה ח' עוב ג"כ וז"ש תקנו צדק שזכר והקשה דה"ל תקנו שופר בחדש ופי' כי יראה חכם הדיר שיהיה בחדש ר"ל לחדש חמש"ט שלא יהיה כיון חק קבוע וז"ש כי חק לשתכל הוא יושבט להלוי יעקב ערו על זה

מבעש"ט כי יש שרין להתחזק חלה קודם התכילה כדי שיהיה לו מוחין להתפלל בלי מ"ז עכ"פ או בדביקות ורוא ע"י חיזורים או תורה שיתעסק תהלה ויחזק כך הוא עומד להתכלל יחזק ד"ב שיש לו מוחין ויש שאל ירבה מוחיו חו תורה קודם התפלה לא יהיה לו מוחין בתפלה וז"ש ח' היררכה וז' הירמיש וכלד שיוכח לבו לביים שיהיה לו מוחין בתפלה לכך הם שוין והו בלדע עלמו עושה התפלות והעוור בתפלה מקרא זכר מ"ד מש"כ שיש לפעמים שיעוררין חומו למעלה בכביה זהו נקרא אשה מ"ג וזו ח' והתלמו תהיה למעלה שיש עליו דיעם הרבה ומולי' חזי והתקנה לזה שיתחזק התדם בזכרו שלא החשור מעמנו רק שהולכא לעוררו תהלה למעלה ויכבה על הבכ"י הראשון שבה שיעש"י וזו נחשק ר"ג לר"ד ונעשה זכר ויותר חיה שיש להחייב בזה להביך לא יתן לכתוב והשי"ת יכפר .

מבעש"ט ז"ל ענין החיות רמות וטוב כי הנשמה אחר שמונה מיתק' קדוש ראוי שתחלוב תמיד אל מקום מחנהו ופן תבטל ממלכותו לכך סיבה בחומר שנתעשה ג"כ

ענינים חוריר ים כיון הכליה ושחיה ומשא ויהן וכיונא בנא התהלך היידי בגלותה הש"י בבוד הירון וקיוס עם השמה וכן רוח בידדינות הסמיות קמות וגלות ע"י והחיות רמא וטוב כי ח"צו חסיד נעשה עוב וחיתו הטוב לכך החדש עולה ויורד בעבודת רש"י כדי שיהיה לו הטעם שהיה עוקר עבודה הש"י וז"ש זאת תירה העולה כי המיועט סחין עולה לו עבודה תירה וימנער על זה הוא התכלית על עליה שיהיה לו חו יותר הטעם

מבעש"ט ז"ל ע"י הכ' נוסח עון וזכר על כשע ור"ל שהיה עז"ר בהיה ריב בין ב' ב"א וכשרואין להכביים ז"ל חו ייזכחין לידע יי חמא נגד מי מש"כ כשתין רואין להכביים חינו נוסח עונו להוכיחו על כנו מה שהיה לו ח"ש נוסח עון ר"ל בשמא עינו ויוכיחו על פנו היינו כשרוא לעבור על כש .

והבגד כי יהיה בו נגד כ' הכעש"ט ענין קמות וגלות שיש בשמיות רעיונות ליעלה כך רענין לייטה ב"ל הן כנגדים כו' חו שלפניים עושה מלכות רבנד יקולקולין להרז להדם והוח כבוד קמות כו' והתקנה שיעשה כדיון או ש הן רבנד ה"ב לעניי חו שיון לפי כך שוית הבגד לנדה . **מבעש"ט** ט"ס הגון כי כשהתח במוג בלא דעת חו יש תקנה במושה הבהו בטובה שמון בו דעת לרעולותו מש"כ כשהושה בדעת ביה יתקנה חו כ' הש"ס החומר החמא ומשוב כו' יהבן .

מבעש"ט כל שרות הכריות טוחה היינו רוח התיקום טוחה היינו כי רהדס נקרא עולם קפן וכן יראל ככלל זה רחש זה עין חו שנקראו רלבי רדור עיני הגדה וכשעשה עניו יירכבה להשרתו שכינה רחשי הדור ומיטו ייהפשט לשלר בני דורו וז"ש שרוה הכריות טוחה לשון הכרוא וגייתא רוא היינו כי רוח העקום ויה לכל השלם היינו ולכן הוא מה שרוח הכריות טוחה היינו וההיך כשהין שרחה שכינה לא יהלה הכרחון כדור רק בעניו וז"ש כל שחין רוח התיקום טוחה עליו הוא דייבנו ר"ל שהוא עניו גרם זאת הטהה לח הדור .

על זאת יתפלל כל הבוד ר"ל כל הפרתקחות דגדו עליו יתן לב להצין שהוא בשכינה ולא נעזין זה רק כדי שיהכלל עבוד השכינה הנקרחה זשה שנקר' חו כלולה מן כ"ב החוין וכיון לחבר עתה ז' סבירות שלה שנקר' בת שבע הכי זשה גם יכיון לחבר מדריגה תחתונה שבתכרוב הוא חות ח' עם ז' מדריגות שלה חל חות ח' שהוא בלא והבן

מבעש"ט בשם הרמב"ן ז"ל שאמר לבני שידע בעשיו שאל בעסק בתורה עוסק בה לשמה כשימתלף יראה ואהבה בעובתו ידע שזכותו עולה לרנן לפניו י"ח ומקט

כתר שם טוב

יהשירים וכו' מעבדיו וזה להסות להשר דרך כבוד עון לרלבוב
 הרצועה בצגד יסיו ולגדד שלה ככבוד לייסוד שייג המלך כזה
 השר יתצחה בזה שלקה דרך כבוד וחירר להגדד הני חשוב
 תמך אז זה האלך להיקורו כמו לגדד ובה יזן דמדע פי
 ע"י הכאחו כשפתיו צמוסר וזוכחה נק' ייחה אל היחה רעה
 של הת"ח שגלוי צהס רגמוה וז"ש מכה תשר לת כרופה
 צמורה שיהיה הכאה בלא כסורין הרורה רק שאיור לו יכירש
 דהל"כ אלף יאמר לו דרך כבוד להיצג היוסר ככסורין
 החורס והלטסיו ח"כ יהיה זה סוכה להנחמת יוסר ולקך
 ימכה אשר לא כרופה כמורה זו ימחת ת"ח שיוסר יידידיגתו
 שהוא לו נק' מיתה וזה ע"י מכה אשר לא כרופה צמורה .
 אשרי העבודעי הרוע' כ"ע"ש הכעש"ש יחל לייחולשהיה להם
 גבור וצפחו ע"יו כל בני הידימה ולא לידו מיחומו
 החלחיה כי מטבו עמנם על הגבור שהיה צמיה ואל"כ בלא
 היחלחיה שרצה רגטר להסין כלו זיינו והשמת נחמכם וגנב
 יימו כלו זיינו אחד לאחד עד שלא נאשר לו ביה להלחם וגם
 אכשו הרודים שחטו ע"יו נלכדו עמו וז"ש :

אשרי הגם יודעי הרועה ר"ל כשהעם אינם סמוכים על
 הגבור רק הם עומם יודעים תרועת הילחיה ואז
 באור פניך יהלכון לקראת האלך וכי"ש העיור נהגו להרענות
 ער"ש ואין סומכין על הגדולים ואם חיר זה בדורו כל"ש ערה
 אפשר שהגבור צנעמו חמו יודע נייסו הילחיה והון
 לו כלו זין .

מהבעש"ט ציאר כי הלח לילחיה על חויבך ופצית שבו
 כי ע"י טענת הילח"ר ע"יו בזה רובש הילח"ר כי
 שאם הוא הילח"ר זריו ציילחמו לכרית את האדם בעצירה כדי
 לעשות עליחותו י"ת כ"ש צוהר ישל האונה יחה יקה אדם
 יושר לעצמו שיהיה זריו ציילחמו שלה לשיעו לילח"ר שהוא רגון
 קומו יח"ח"ש ופצית שבו דייק

מהבעש"ט עין רומח שכל הילחיות בעולם וכל הי"ל
 שצדקם יישך מוחת שהילכות חיה ביועד עט
 דודה וכלשר יתן האדם דעת לזה חו ידחה ורעד יצוא בו
 וגנש' יחוד ודחה וטרה יחכרדו כל פוגלו חון :

מהבעש"ט ז"ל פי' תכין לבס הקשוב אונק ור"ל כי בייין
 זה מסור ביד האדם שאם חזרין שויכל להסין
 לבו להפסל לפניו בלא שום פניה ומ"ל עכ"ל או בד"ו כ"ל
 לפי מדריגתו אז ידוע כי נתקבלה תפלה היאח ח"ש תכין לבס
 הקשוב אונק כי צעה שיתפסל וכל לידע אם נתרבלה תכלה
 היאח כמיר"ל צרהצ"ד אם שגורה תפליה בני כו' וזהו' זו
 שהיון ישר ומוסן להתחבל בים עליה יכונה ויש עוד בח"י שצריך
 האדם לעשות כמה וכמה הכנות והתבולות כדי שיבוא צדיקה
 גדול אולי וכל להתפסל כולי האי ואליו וי"ל אל יאשר חמם כי

וטעם הלומד לשמה וזה לדברים הרבה ומה עמיה של לימוד
 לשמה וביאר מורי כי כל יעשה בראשית הן דבר קטן או
 גדול נכרה ע"י אוחיות בר"ל שערס כודע וע"י פגם עומת
 האדם מוריד כמיות קדושות שהם אוחיות הקודם תימקם חיוסם
 אל תימקם הקליכות ה"ו הן כדומם או הן בלתי מדבר וכוחל
 ובחייוקן האדם יעשו ולומד לשמה היינו לשמה של האות ההוא
 שהורידה למטה שציה ע"י שלומד בד"ו ומסין להעלות האות
 שהיא שציה ממקום הקליכות ולהעלותה ולדבקה בצרפה והנה
 ממקום הקליכות עד ליעלה לתעלה שהוא שרש האוחיות ים
 כמה וכמה ירדיגות אלפיה ולרצנות וע"כ מעלה כל הידיגות
 ששרש בריחון מן האות הזה עד למעלה כשרשן ח"כ שפיר
 חמר האגף וזה לדברים הרבה כי דברים נגשה מזה
 האות ואם כולם יעלה לכרשו ע"כ נקרא החב אורה את הייקום
 ופי ים לך אורה גדול מזה שמתלה בן מלך שה' כיה שטם
 כצבי למך .

ענין שחית הילח"ר על"ל שיו"ל ממנו הרע שהוא אוח מ'
 ופשהר כו' והוא שם קדום :
מהבעש"ט שבר ייחה יחיה שאין לך שכר גדול מיה שיש לו
 הענוג מייחה עמיה בעצירה כמחה אף אם לא ה'
 שבר יוסר די ובאחת יש שכר עד אין תכלית על מנה
 ששעוין בשמחה :

שמצות היום בשופר כ"מורי מה שהחירו כחיו הקבלה בכל
 מנה וטרה ותפלה שציה בנחולו ונחמו שיהיה אהבה
 ויחיה שוין מ"מ בר"ה היך שיהיה היראה יוסר מןהאהבה משל"כ
 בשבת וי"ש יהיה אהבה יוסר מיראה ע"כ בר"ה תנצרות
 יתקלות ופוסר מאריך שצות היום בשופר יתעורר יחיה :
 אית אשר יחיה יוסיה אבל חלו שרזין להרגל ח"ו ע"י או
 להנחא יימון וכדומה שאם לש"ש וישורר כקול כבי' כמ"ש
 היתה לי דמעתי להם ושי"מ שח"ו גורם ע"ז מדטם בין וסרלל
 לאביהם שששים כד' או ושלח ה' בעם את הנחשים השרפים
 שהם ב' ימינו מוכיחם והוא עפ"י מכל ששמעיו שפלה האלך
 בני יהידו מעל כניו וסילח את ב' עבדיו וחור א' והלגין את
 הן אל אביו והשפי חזר כדברים האלה רק שדעיר מ"ד
 שהוא לער כצער האלך ובנו שמשלה מעל פניו זמן רב עד
 שנספה חמונו ימטו יטרט וכל מכבודו היולוה ואלו נחמלל האלך
 רחמים כו' כך יש מדיח שער שדערר צננות ישראל וי"ו
 ע"י גורם קטרוב נהם הקדמוני כו' וי"ש ושלח ה' בעם את
 הגהשים ששורפים במרם שציהם ובאחת שגריך ללול עמנו
 עיהן כמ"ש הוכח לעמך כמכותיה את עמייך ולא תשא
 עליו תחא :

מכה אשר לא כרופה זו מיתה ת"ח ציאר הכעש"ט ע"כ
 מלש שה' למך שרים ועבדים ופעם א' חט"ו למך אחד

כתר שם טוב

לנין לשמות לשם האות עצמו השילוני שקיבל ממרעה'ה והיה מיוצאי מצרים ואח"כ מבית דינו של דוד המלך ע"ה והיה רבו של אליהו הנביא ז"ל ורבו של סורי הכעש"ט וזה"ל: מהבעש"ט משל למלך ששלח בנו ידירו למרחק' כדי שיהיה לו אח"כ יותר תענוג וברבות הימים נשכח מבן זמך כל תענוגי המלך ושרף אחריו ולא רצה לחזור לאביו וכל מה ששלח המלך יותר טריב הטובים אחריו לא הועילו כלום עד שהיה שם שר א' חכם שבסוד ולטון שינה כדמות הבן ההוא ונתקרב אליו במדיניותו והשיבו אל אביו וזהו התיבשות התורה בספרים נשמיים :

מהבעש"ט שמרוב ענותנותו של אדם גורל שנתרחק מעבודת הטי' שבצב פירותו אינו מאמין כי האדם גורם ל' תפלתו ודעותו טפוע אל כל העולמות וגם המלאכים נזונים ע"י תפלתו ותורתו עאל היה באמין זה כמה היה עובד ה' בשמחה ובקדאה כדוב כל והיה נזהר בכל אותנו תנועה ומלה לאומרה כדקא יאות וגם לתת לב על מה שאמר שרביה ל'ה אם השכבין בין שבתיים שדקב ה שומר ושוקד על שפתי האדם לנשקה כשהוא אומרה בתורה ותפלה בד'ו ואם יטי'ם אל לבו בוודאי ג' הוא זה האיש אשר לא יאהנו רתת וזיע עהמלך גדול ונורא טובר ושוקד על שבתים של אדם נבזה הדל אישים והוא מעין שאר'ל ענותנותו של ר' זכריה גרם חורבן בו כך האדם ראוי לשום לב ולומר כי הוא טרם מוצב ארצה וראנו מויע השמימיה וכל תנועותיו ועסקיו ודבורו עשה רושם למעלה למעלה בוודאי יזהר בכל דרכיו ועסקיו שיהיה לש' ש משא"ב כשהושב האדם מה אני ספקן לפנים או לתקן למעלה ולמטה שיהיה נרשם עסקיו למעלה ובהו הולך בשירותו לבו ויאמר אך שיום יהיה לו ובאמת ז"א כל האדם ע"י מעשיו הטובים הוא דבוק בו י"ת ממש וכמו ש' והלכת כדרכיו וע"י שהוא רחום למטה נתעורר מדה זו של החכם למע"ל בכל העולמות וכמ"ש דע מה ל' גיה ממך ר"ל ממך תדע איזה מדה שנתעורר בה כך הוא למעלה וז"ש ונתן לך רחמים ורחם :

קושי'א מהבעש"ט בענין מ"ש בכל יום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרות או להם לברות מעלבונת

ף שיראה שהזמן הולך וסופו נכמה צימולים וכמה קמיונים עצומה כמ"י מ"א יקן לב בזה הבחינה הנקרא יורה היה דריגות של כמה המסוס כרס צדיה זו וסם חכמי השכטה ה אדם השלם יוד בעת ההוא כדי להתחבר עם כל אדם האדרגות להעלותו כמו ציפול המר הצל'

בעש"ט יתל כעס חשבו כותמים יתקדק ויתו עס לטענד שגדקן להם חוש ה' לרריות להם הדקדק ומדקן ה' וליכס לייקוס גדודי היה ולכעיס וים כהולק לייקוס יבר נמשל כי חזריות החורה ככהה ברת העולם כמו בעש"ט ימות סוחיים והנו מהדקדק ויקנ' צה ח' ולויד לביה חולק ען לדקדק היכר נדקדקן כשנשן חשכ"כ כשחמו לויד לביה חולקן לביכעיס -

בעש"ט כו' הגי' כדוס זולת לנ"ל דברים העוררים כחורו של עולם ונ"ל חולקין צה והכונה לכו פעולה של התבלה היה צרייו של עולם ולא ליפה לכעיים ד צ"ל מחלקין צה לתכסס כשבלום ה"ו לר"ה וזה חמו : כ' חורר ויקדס נהתי וקפה עלי כקך ונ"ל כי הדיות ל"זה וכוז וחיות המדס היה לנכסוד קמטה וגדלותה כז יקן דעחו לנדג שהיה לביכעיס ט"ו דגז זה נייקו הדמיון כשקם כי ה"ג יתלכ"ף כדעיס ז"ה

בעש"ט ז"ל כל רב בבבל וכל רבי בא"י כי בחו' חוב נתכעט בכל העולם והוא ר' ושית חכמה כ' הוא בינה וכל עניני ומעשה ז' הכל הוא זווטים ויהודים רק טאון ע"ם יע הוא אות י' ועם נביע מא"ס שהוא אות י' נקרא רבי והוא בא' :

הבעש"ט פו' השבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך והענין כי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא ל' שיהיה כגוב ההוא אשר יעשה מבלי שום בניה והטא זה א"א וביאר י כשיעשה טוב בלי שום דבר יע מתגרה בו צד"ר משא"כ כשוראה היצוה"ר שיש בו חלק ז' ז"ר מניהו והולך לו ואנו נגמר הדבר ויעשה י מה אח"כ וז"ש ישראל נגבים הם כי צדיק נגוב דעת היצוה"ר כב"ד מצוה וז"ש השבתי דרכי ל' בב"ד מצוה או קדושה בתחלה חשבת דרכי חזנאתי הנעמו ואח"כ ואשיבה רגלי אל עדותיך ל רגלי הרגל שהורגל אצלי שלא לשכוח או עשית שמה וז"ש חצות ליליאקום ר"ל לתועלת הנשמי י' מיד שיתעורר משנתו ליש"ש א"א אלא חצות ליל' ז'א לצרכי זמן וכדבר המכע יכול לנבור על המכע שינת חצות :

כתר שם מונ

גם שיוודע ה' שאין זו למיתו מ"מ ה' עושה
מבוקשו וו"ש רצון יראוי יעשה ואח"כ כשרואה
שאינן זה למותו חוזר קורא אל ה' ואז ברחמי
י"ת שועתם ישמע ויושיעם מ"מ :

מהבעש"ט זל"ה פ"י על מה שזא בראת שהוא
מענת היצ"ד והיה התשובה כל
בני אדם כי בעת רדת נשמה קדושה מלמעלה
לנוף האדם נתעורר קמרון מלמעלה מס"ם לומר
מעתה לא יוכל לפעול פעולתו להסמין ולפלות
מאתר שזה יחזור העולם למוטב וא"כ למה נברא
לריב עד שנותנים לו נגד זה איש בליעל ת"ח
טירדן דיהודאי שנקרא ג"כ אשר יתרוצץ מזה
האיש הטלם ומו שירצה ידבק בזה או בזה
וחכמייה חפשיה נודע מרו"ל :

מהבעש"ט הנכנע נמשך אחר החכמה כמ"ש
הולך את החכמים יחכם ימי שהוא
נבה לב לא תהקים בידו החכמה שמתנשא
מלכת אחר החכמה שג' יישע בגובה אפ"כ
ידרוש : בכל עסקי עה"ז יש בו תכלית פנימי :
יש דעיל ונפיק ובמ"ש יועל אברהם ממזרים שירד
ועלה עם כל מריגות התחנות משא"כ
סיג ב' הורדים אינן יכולים לעלות כמ"ש הבעש"ט
זל"ה משל שהיה מעבר דרך יער מושב ליסמים
והיה סכנה מאד לכל עובר דרך עם ונודמן שהלכו
שנים א' היה שכור וא' היה ברעת מיושבת
ולשניהם נבעו הלכמים וחמסו וגזלו הכוס ופצעום
ונישאר להם רק נפשם לשלל ובעב"ם משם ולהלך
פגעו אנשים אלו השנים וקצת מהם שאלו לזה
השכור איך עבר דרך היער בשלום או לא והשיבו
שלום אין שום סכנה כלל ושאלו מה הכאות
והבורות ופצעו ולא ה' יודע להשיב וקצת ע"אלו
לזה חפקה ואמר ה"ו שיהרו כי יש עם לסמים
והאריך באזהרתו להם והנפקותא כזה שזה הפקח
ידע להזהיר אחרים שלא ילכו שם כי"א בזירות
מוזינים וכיוצא משא"כ זה השכור אינן יודע
להזהיר כלל וכן הצדיק עובד ה' יודע ממלחמות
היצ"ד ומלמט"ל שבדרך עובד ה' שהוא מסוכן
ותמיד היו צער יחי' איך להנצל ממזדותו ויודע
להזהיר אחרים מסכנת ליכמים משא"כ הרשע
ששמת בשמחת יצ"ד תמיד ואומר שלום כי
אין שום סכנה בזה העולם וכן בעת"כ הם ב'
הפכים

מעלבונה של תורה וכן מ"ש אמר שומר שדרשו
שהוא כרוז וק' שאם אין שומע הכרוז למה מכריזין
ואם יש שומע קשה יטהו"ש מכתישו כי מי זה
יאמר ששמע כרוזין שלמעלה ואף אם ימצא א'
שאמר ששמע מי הוא הפתי אשר יאמן לדבריו
וידניחו כנביא שקר וא"כ לאיזה תועלת הוא
הכרוז ללא יועיל. ותיריך דאית' בש"ס ריב"ח
הוי קאי קמי קיסר אחוי ל' אפקורתא עמא
דאהרדינהו מריה לאפיה מיניה אחוי ליה עוד ידו
נפויה וכו' מאן דלא ידע כמהו"ג לחוי קמי מלכא
ויש להבין למה לא דברו במפורש וגם לאיזה
תועלת מביא הש"ס זה :

לפי' דיוצא לנו מזה רמו מוסר בענין הבריוון
שלמעלה שאינו דיבור כי אין אומר ואין
דברים עם למעלה אלא עולם המחשבה כי הדיבור
היא נשמו וראיה לזה כי מלכותא דירעא כעין
מלכותא דויקע ואין דרך ארץ לדבר המלך עם
שריו ועבדיו ויועציו כ"א ברמו ומא' גר שגם עתה
במלכות יעמעא' הנהגתו כך וזה שהודיענו הש"ס
שגם הבריוון היוצאין ממלך מלכו של עולם הוא
ברמו וצריך לידע כמהו"ג רמו הכרוז ע"י המחשבה
שבאין לאדם בכל יום הרהורי ח"טובה שהיא
מחמת הכרוז או ע"י שאר דברים הנודעים למי
שעוני שכל לו שלא יהיה מכלל אלו הנאמר בהם
אל תהי כמוס כפרד אין הבין במתג ורסן בו' רק
כשנתעורר כעולם איזה פחד וירעה ידעו שמרמין
להם מלמעלה שידבקו בשרש היראה וכנ"ל
וכשנתעורר איזה שמחה בעולם ידבק בשמחת
עבודת ה' וכיוצא בזה ישמע חכם ויוסף לקח :
מהבעש"ט פי רצון יראוי יע"ז ואת שועתם ישמ'
ויושיעם דק'אם כבר ע"ג רצון יראוי
מה צריך עור לשמוע טועתם להושיעם ועב"פ
אפ"כ ה"ל ששומע שועתם ורצון יראוי יע"ה
וביאר כי מיצני מרתו י"ת ששומע לכל הקוראים
אותו הן למובה או לרעה ח"ו כמרז"ל נגבא אפים
מחתרתי רחמנא קרי' וכמ"ל על הלואי אותי
עזבו ותורתו שמרו וכו' א"כ מה הפריש יש בין
צדיק לרשע וביאר כי יש הפרש גדול ביניהם כי
הנגב נשמע תפלתו שיוכל לנגוב ואח"כ שנתפס
על נגיבתו חוזר וקורא לו י"ת שוב לא נענה מאחר
שבחר בזה משא"כ הצדיק המתפלל על איזה דבר

כתר שם מוב

הרשע מזמן לו איזה חמא כדי שיענש והקשה א"כ אין בחירה ותירוץ כי החיות רצוא ושוב ונקרא קטנות ונדלות וכשהוא בקטנות עלול לעביר בסוד אין אדם עובר עבירה א"כ כו' וכמ"ש בע"ה בסופו א"כ החמא והעונש בא כאחד וז"ש אין יתשוב על משכבו בקטנות יתיצב על דרך לא טוב כי מהפך מעשה הצדיקים שהם אור להוטך ומעשה הרשעים הוטך לאור כמ"ש במכילתא מסירת המן בפני אחשוורוש שחשב פרעה לצחוק מרישא לסיפא ושיניצל אברהם בזכות ישמעאל כו' עד עמלק הצדיק וישראל כתיפך זו"ש רע לא ימאס וככה עושין הרשעים בכל דור להכך זו"ש יתיצב ואפ"ה על דרך לא טוב וזו': ש"מ"תי ממורי הבעש"ט ורשמתי ראשי פרקים כי יראתי פ' אל יתהלל חכם בחכמתו עטיר בעשרו כ"א בזאת ונו' השכל וידוע אותי והקשה מאי בחכמתו בעשרו וביאר כי היא מדה מגונה המתפאר א"ע וכמ"ש בספרא דשלמא מלכא מובא בזוהר סימן דלא ידע כלום שבוחי וכשהוא רוצה להתכאר ולשבח א"ע והיינו משום שנתפשט מדת הת"ת בעולם וכן מדת אהבה בהתפשטותה הצדיק אוהב מצוה והרשע אוהב דבר עבירה וכן יראת הצדיק הוא ירא ה' והרשע ירא שלא יעני ע"ב אינו נוהן צדקה וכימתפשט מדת הת"ת ויורד עד אדם זה שהוא בקליפה או רוצה לשבח ולפאר א"ע רק שהוא גנאי כנ"ל ועשה תחבולה לפאר לאחרים שיצא מזה תבארת לעצמו כגון פלוני חכם מאד שלא נצחו שום אדם כ"א אני וכן גבור ועשיר וז"פ אל יתהלל חכם בחכמתו ט"ל אחר כדי שיצא מזה שבת לעצמו כ"א בזאת יתהלל שיתן לב שנתפשט מדת הת"ת שבעולם עד מדרגה אחרונה הנקרא זאת וחכם יבין שנתפשט מדת זו השכל וידוע אותי משא"ב המכש לוקח תפארת לעצמו וכו': עוד ש"מ"ה הבעש"ט ביאור ש"ס אין לגבי משה מלתא זוטרתי היא והכיש"ו מפורסמת הא לישראל אמר זה וביאר דב' המהרש"א את ה' אלהיך תירא לכתוב ת"ה כי אין כור ירא חמא וע"י שהוא ירא מן ה' בא ליראת ה' ושפיר דרשו לרבות ת"ה והנה במשה מצינו ויראו מנשת אליו א"כ כבר נכנסו ליראת ת"ת או כנגל ויכלו לבוא ליראת ה' וז"ש אין לגבי משה ר"ל מאחר שכתב נכנסו

הפכים כי לצדיק לשמחה וחשב לו שנפגמי מזה העולם שלכך נקרא מיתה צדיקים פמורה שנפגמו מצער עה"ז מעלמא דשקרא ובבואו לעה"ב לשמחה יתשב לו מט"כ הרשע ששם יראה פנקסו פתוח וההשכון רדון ליתן דין וחשבון ; כתב המחבר הרב הגאון מ' יעקב יוסף הכהן זל"ה ה' ואלה הדברים שטמיעתי ממורי הבעש"ט ז"ל וכתבתי רק ראשי פרקים מהבעש"ט פי הש"ס דר"ה נושא עין חד אמר נושא וחד אמר כובש ועין עצמו אינו נמחק וכך הוא המדה וביאר כי אלו ג' קוין הנ"ל מתפשטין מן רום המעלות עד התהום מקום הקליפה וחסד במקום הקוטה למעלה הוא ענג וכשנתכשט למטה בקליפה הוא זנות וז"ש למעלה נגג ולמטה נגע וכן הת"ת בהתפשטו למטה במקום הקליפה הוא הנאות וכן הנבירה למטה הוא כעס וז"ל והוא כשלחבת קטורה נבחלת זה בזה עד למעלה רק למטה הוא בלי דעת כסוד נשים דעתן קלה טררשעים הם כחי' נוק' דעתן קלה עליהם ולמ"ה הוא עם הרעת שנותן דלתו שיתענג יותר בעבירה הש' יולא כמקו' הגנופת ובה' התישב' הוא הדעת כו' וכמ"ש האומד אחטא ואעוב כו' וכזה יובן נוסחו עין כו' ועין עצמו אינו נמחק כי דבר נשמי ומאוס אינו יכול לעלות למעל במקו טורט התענוג כו' וכך היא המדה ר"ל מדת רב חסד שהוא התענוג שהוא חסד התענוג נתיכבש זה בתוך זה כו' וה' א' כובש כו' עור פ"פתחלים יתיצב על דרך לא טוב יע לא ימאס ואגב ביאר עוד המטך הפכקים נאום פטע לרשע ונו' אין פחד אלהים לנגד עיניו והטעם שסילק הש"י פחד ממנו כי ההליק אליו בעיניו שיהיה הכל הלק וישר בעיניו כדי למצוא עינו לשנא ר"ל שייטיג וימצא העין ויהי' טקום להשי' לשנא אהוה רשע וסילק הבהירה ממנו דברי כיו אין ומרמה ר"ל שאינו בלעה לומר על רע טוב רק בכרמ' חדל להשכיל להיטיב ר"ל גם כשעולה לפעמים במחשבתו להשכיל להיטיב שיהקור ויטיביל אם הוא דרך טוב להיטיב מיד חדל ומונע פן ישוב מו' אין יתשוב על משכבו כי האדם נקרא עוילה ויורד ה' לבעמים מונע הש"י מן האדם דרכי עבודת ה' כדי שיטריח יותר ויקבל שכר ואז אין יתשוב על משכבו דפי' הבעש"ט מעם שכ' תרכיץ כשירוצה הש"י לעניש

שיראת

כתר שם מוב

ל' מהחיות כו' וחלובם צימלפך שהוא דינין ולרין להגלותן וותיל ל' הוא כו' וואה ל' הוא סוף ימלכך וזה ענין החיות החיים וישיח שהוא כבוד הדעה והוא סוד עה"ב והנה ע"י יעשו האדם הארטיק על ענינו בעה"ל ע"י ביה של שמנין לעשות כל יעשו צביה ודעה כו' .

עוד כו' הגש"ט כו' והכלתו היה להפחה יהיה בניו יתוים ואשתו אלמנה יקח כו' והקשה תה עונם לרשע שהיה אשתו ובניו וגו' וביאר ש"ס הלימוד גדול במצות לרד יעשה והקשה ח"כ משמע דמעשה גדול וביאר כי הלימוד יש בו שכיח כי העובר בבורח עולה כאלו הקריב עולה ח"כ מהיחס בידו משל"כ מעשה הוא , בד והנה נפש הוא מלבוש לרוח וזה יתלבש בהשירה ח"כ כש נגד רוח נקרא חשבו וכן רוח קרא נגד מהיה אשתו וכמו שזדיק יתנו בולע ה"כ לרד דהמע"ה נגד דואג ולאחיותכל שלתו עכ"פ תורה שהוא ח"כ לתכלה וכר"ס מהרש"א שכל החורה הוא הכנה ליראה הנה' חפלה ובתפלה משפיעין למתפלל מ"ד נגד ח"כ ובתפלה לשהו כיון שה ה ח"כ קר הוא ח"ד יתשל"כ פלמיד שלא לשמה קד יתפיעין לו בתכלה ומו הפלמו להפאה שיבלגין אותו בתפלתו בת"ו ורד אשתו שרוח נפש היה חלומה שאינה יתלבש לרות להיות ח"כ וגם בניו שהם יעש"ט הם יתוים כי התורה שקראת מעשה כנ"ל אחר שהיה שלא לשייה הם נג ונד דלה פרחיה לעילא והם יתוים יקח עשה לכל אשר לו כי הנה"כ יתלה לו להפיל לו חיות מלוה שיעשה להפסד או שלימוד תורה להתכבד וכן משפיעין לו מ"ד מלישלה רבות רעות ולרות ומו הנה"כ עשה שלו צא להכרע ית הנה"כ ח"ס יקח עשה לכל אשר לו רחיה לזמן כו'

עוד מהגש"ט ביחוד בוד ח"כ כו' חך שרפך לעשות בכל הינה הכונה והבדלה וההקפה ר"ל כי דמי ש"ך ופ"ד הרענו בתיב חמי דפתיחה הכלה י"ה כל הכוונות שיש הם לרין לסין בכל חיבה ודיבור להידיק הדינו כי את ח' הוא סוד פלע והתלבש בבורח ב' שהוא ב'אלכין ר' אוח' ה' מואת אלפין וכל שמתרחק החות נהרחה ייהדות והתלבש בתקליטת עד גול' שצו"ל שהס' מ"ו' ובהשך יתן חל לבו גלות השכינה שה' יתן השכינה יתלבש בתוך כיבוד הקליפו' יתחדד החדה גדולה ויא יתחדד כל כועלי און ועשה יהוד יתה עם עורא ונתבדר יתן הקדוש ונתחדד למעלה אל החיות כבוד והחיות רוצח ובוט והוא גאלה מישניה חוה הכונה כאלו איש מדבר רק השכינה והבדלה להפריד הקליפו' כו' והיתהק להעלותן להיחוק בששן כו' וישור כלל גדול זה .

עוד מהגש"ט ביחוד דברי המוס' הן דין חמה לאחתו לחכותין דין מרומה כי ב' מדות חו"כ לווין זל"ו וכלנן זמ"ו וכאשר מתחדרין זל"ו נעשה ח"ה כו' וע"י הדיימים שהם כוד

ביראת ת"ח שיהיה לנבי משה שנא' ויראו מנשת אליו א"כ זוסרתו לבוא נ"כ ליראת ה' שיה נמשך מזה (ועמתי ממנו משל למלך שנהג ליכנס בין עניים לפתח בעסקם וא' היה משיב תמיד כל מה שאדם עושה בין טוב בין רע הבל עושה לעצמו והרה למלך על שאינו מחזיק לו טובה ומשיב לו כך וצוה לעשות תרגול מפותם בסם המות ונתן לו והשיב נ"כ כך ילקח העני זה לביתו שה' בקצה העיר והצניעו לימים בא זה המלך עיף ויגע מצידת חיות ועוף ובקש מעני זה שבא אצלו ליתן לו שום דבר מאכל ונתן לו זה התרגול לאכול בשרצה לאכול אמרו הרופאים שעמו ברוק התלה ונמצא סם המות ובא הדבר למלך והתנצל שהוא מבוגר ואז הורדה המלך שאמת אתו והמוסר הויצא מזה כו' :

מהבעש"ט ביחוד למה ע"י רכות בטריות ינאו יתוים כי כבוד יקח דבר הודם האחר ג. הם והוא דבר של ומשיל בשכלו הקדש אך לנאוג בעבודת הש"י רק כבוד השפחה שהם הקליטת מנדילין צן הפל ובין קוט כו' ובהשך לקו כבוד השפחה והאכר הקליפה מוילת ילאו מתגלות כו') . ושבתם ורואים בין זדיק לרשע בין עובד ה' לתכר לה עבדו ופרך הש"ס היינו זדיק היינו עובד היינו רשע היינו לא עובד חלף אינו דומה שונה כררן ק'פשיי'אנו' פרוק ק"א פג"ים וכן וכי בשביל שחבר ח' יהיה נקרא רשע לא עובד וביאר ע"פ משל ברא יבא ברהה עשא אלומוהו אם יחד תורנו ועודתו ליהרא גם שהוא עובד אינו כלום מאלה שחבר ממנו חדה פי' שיסין לבמו י"ס סוד אחד האמידי ובה גם שהוא עובד ה' ח"מ מקרי לא עובד והעטם שאינו דומה שונה ק' כעיים לבנום מלה פעיים ומו' שחבר אחד :

עוד ש"מ הגש"ט כשהך נכסיעה הידועה היראה לו רבו במקום זה היה תרומה הנסיעה שהיו טענין ישראל ביחוד , בתסג זה וכל נסיעות האדם מרומם בתורה כו' וכן ככשברה לו הסכנה והיה בעצמה גדול ובה רבו ותמה עליו והכחה לו בחיזה עלותה הוא עכשוו ויהי שיות אחיה ונרופי היה וגו' ומו החזוק בלבו למחוק בששן כידוע לו . בש"ס חשיב הדברים השטה חותו שיגול יחויבו הקבר וחד מכן אם ית בע"ס והק' הבעש"ט הא סונת הכ"ס להשיעו אך לעשות הקנה להגלל מחיבוט הקבר משח"כ בזה שימה בע"ס קין זה בידו לעשות וביאר שהוא מושך גדול שימות נג"ב ר"ל לכנות ח"ע מכל עסקו עה"ל כאלו מת כדי לעשות הכנה לשבת ובה יעול מ"ה הג"ל וישמע חכם ויחסיף לקח . בפ' לך כי בואר בוד אוחיות ח"כ וגו' ומגלפך שירד את

כתר שם טוב

בלימוד שנאמר כל עצמותי תאמרנה כו' והעקבה שמהיה ממחמת
דביקות חסיה בלגלג *

בדרוותינו שחטו ביעצו השכל מאד יאחד נרדך להתחזק
בירכתה ה' ולהתבודד ויחשבהו חמיד ויראה
ובחומיה ואכילו בענת הלימוד טוב לטוב יעצו בכל פעם
מלמודו ולהתבודד ויחשבו ואלף שמחמת זה יתבטל קלם מלמודו
כי לא יחידרש כו'.

ידעשוב קודם התפלה שהוא יוכן ליות ייחזקה חכלה המחמת
השונה ויש מיוגו' כ"כ עד שעפ"י דרך הטבע הו'
יכול ליות בחתשה או שבה חיובת שחומר לכנוי י"ה וכשהשוב
קך בוודותי יחזיר בלבו ליהיה לי חייה פניה וגואלה בחייה
הפלה כיון שבדעתו ליות חכילו אחר כמה היטב ובאמת שהיא
הכד גדול שהש"י עתן לו כח ומשלים החבלה והוא חי -
מזעלה גדולה כשהדס מהשב חמיד שהוא אלל הבורא י"ה
והוא מתקף ארתו מכל נדדיו כח"ש אכרי חדם לא
יחשוב ה' כו' כשרגע אינו מחשב בדביקות הש"י לו עין ויהי
דבוק כ"כ שלא יהיה נרדך ליישב ח"ע בכל כעס שהוא תללו
י"ה רק שיראה הבורא י"ה בעין השכל ושהוא י"ה מקורו של
עולם וכן של האדם שנקרא סולם קפני ויקים שו חי ה' לגדי
חמיד כח"ש בש"ע ח"ה כו' ח'.

ידע מה בחשבוט פי' הקב"ה מחשב אח זה הקדם בשעשה
ח"ע למה ר"ל ללא כלום ולא עוד אלא אכילו בחשבוט
כלומר אפילו כבהאז בין עניים שנק' השוכים הוא מבטל ח"ע
נגדס מגודל ענוה עם זה הקדם והורא עמיה שרא
אזורה גבור הטובש חת יצרוק' דר"ל מי רוא גבור י"ל
כמו בעשרין עולם השומרי בחדר לבמור חסורה
ושומע גבד חוהר יש לוטק ועי"ה בירח הגבד יש תימן שלשלאות
ובשבא הגבד להדר הוט חוסרו כבבלי ברזל וכן נלדיקים יש
אינו מינה לקרב אללו שום כהאר ויכד' עימס האודא ויש
לוקה החיזה חו אהבה ויראה רעהלעבודת ה' להבהה וליראה
אוחו י"ח וז"ש ח זהו גביר ויהר הנוגש הו לנו ויידושו ויחמדו
לעבודת הש"י.

כתב הבעש"ע מ"ש החרי"ל שהלכו ר"ה רבינו לה' הכרץ
ר"ל שלהיכה זו צדך לשבד כל התרעויות ותומרויות ונתן לנו
מנשה ח' הוא היר"ה לנבוחיו בה כדרך שייבטין החיזוק
בהלכה והוא מקשה ויבלבל השפוטו יחבטנו לדרך עיקוס וכשאלו
הכיים ואלף אלו חמיהם אימי לנחוס אוי יש להש"ה הענוג גדול
כימשל כן חמדו וחרין שיש לאביו תנוג כשהרורה ימשהו ומקשה
ולו הבן חינו מוח ח"ע ליהנה
שרפים עורידים ימעל לו כו' שרכים עורידים הם הדיקים
שבעור בלבם אהבה הבורא חמיה שיימעל לו חלק
אלהה יימעל ע"ד דע למעלה ימדך :

גממחא

כוד ג' רישין כו' לכך נרדך שיהיו שולמי זעט שהו אוחיות
שניות מן החבור אנהבה כו' וכאשר מצרכ ויחידד בחתשה
נעשה חיה לאיחו והנה לייטה יש ג"כ סוסכיה דדהא וכספא
שהס חועכין וגולין זה מזה ועי"ה הדין נזכר כ"ל -

ברבעש"ט מ' ביאר חסיה' בשם ירושלמי ויירא חד בצי חיכוון
כי נרדך להעלות בתיחשבתו ממטה ליעלה בסוד
רפ"ה יתוין כו' וכל י"ה הוא במל' שבמל' ובבוא הי"ה נרדך
לפחד וליראה ממנו ועי"ה הירחה מחבר ירכה עם נורא וייבכר
ניתן הקדושה יתוך הקל כה שהיא הי"ה והנה זה הקנא שהיה
מתשברו כדורה ולולה יתי"ל לה מוח להגלות ממטה למעלה כ"ה
עי"ה בעלה מהשבתו ליעט קודות ביהו או אפרורים כו' ובפרטות
אלו נרדך לייוד כו'.

עוד מרבעש"ט ביהר כ' ויאיר הל שרי אשהו הנה נא ידעתי
כי חשה יפת ירחה אח וגו' חריי נח אחותי אח וחיתה
נפשי בגלגך והקשה נח מויהה ושאר הכפיקוס וביאר כי נח
פרשו שירדה מלוח' ל' מדריוגו מן החיות היה ח' שירדה כ"כ
וחקקה לחזיר להתקרב אל החיות שהיה ח' כו' והנה קודם
הכורעיות בחה מ"ו כיון מהשבת זמיר חו מהשבת ע"ה רק
שמהשבת זמיר יורה על החרים והמשב' ע"ה על עצמו איזה
עונש מיתה פשי' והחקקה לחקן מהשבה זו שיקן דערו
שיש בחוק הי"ה זו ניתן השכינה שבחך הקליכה ממחמת השכינה
כדועד וישחק ח"ע עם השכינה וירחה ורעד יפוא ואלו יספרדו
כל כועלי חון ונעשה יחוד יראה ונרא ועולו גם רוא חמיהה
ובזה יובן הנה נח ידעתי כי אשה יפת מראה חו וגו' ש"י
שנכנס לו מהשבת זמור ועי"ה חש והרגו אחי לכך חירי נח
חוחתי אח וכמ"ש בזוהר חירוד לחכמה החוחי ולדכש זה יחיה
אח ר"ל ישחק ח"ע עם השכינה שנקרת חוחתי ועי"ה וחיתה
נפשי בגלגך ובזה ביאר חס ככה חח עושה לי וגו' שיש לבין
שם בקדושה כחר ככה ר"ה כחר כל ה' כחמים והוא פגולה
להגלות האשטו; מיעיקוס כו'.

ברבעש"ט ככרוהה שיש ג' חיה דינין אזי למוד בנכר
בדבקה והשיקה שידק ח"ע חל כמייחז אור
ח"ס שבתוך האוחו' כו' עוד פי' שיעשה חלו ד' חיות של
הלכה שהיא מל' שירדה כו' ויולא ס"ה וגו' דינין בסוד ג'
רישין כו' אהי' כו'

מורי הבעש"ט עשה עליית גתיה ודחה איך מיחבל חכטרוסח
רבה דישרחל העלין עגור ישרל שכל חוב שלהם הוח
הכל זכות כי כל שעושין פסלנות ושאר דכתי חוב הכל
כדי שיוכל לעשות שידוך עם ה"ה או לעשות דקה וכיוצא בזה
הכל מוכהה כו'

צעק לבס אל ה' נרדך חדם ללמוד ולהגניל ח"ע שיקפול
אחי' זמירות בקול נמוך ויעקב בלחם ככל סמו וכן

כתר שם טוב

וב' וגם מוציא שם כשיחלל ישים מגמת כונו לפניה ליהדא כ' ולא יכון להוללת עמו שר' עליו נח' נחגו ה' בדי לא אוכל קוב וכו' יע"ש וביחד יעדי זל"ה הטעם וירח כי חס ויכון להוללת יצמו הגשמי שיהיה נענה בתכלתו לתועלתו הגשמי חז נעשה מקד ינדיל ע"י שהגשם הגשמי ברומו שם רחמי נענה כלל ודכ"ח .

שמו"מ כי ירחת רעוש שהוא ירחה היגומת תורה על ידו ו"ה פשוטה לקבל בנים ויתעורר מזה לירחת כתיבות הנקרא אהבה לקבל בההנה וחו יבסור מירחת היגומת וכו' ודכ"ח

שמו"מ ענין רחום רחום רחום כי כ"ד חובק ומתלהב היוד לידבר בשדשו לילגל ע"י חק בתורה ובעבודת ה' ואם מתלהב תמיד בכל ימי יחיומו כמו קודם עולם הירקון וז"ל קבדות התורה של' ה' ברית ממונה הוא סוד הייבול נכתמו לחונות השמים לקד ירקון הש"ת בלבואו לכעיים זין ייה בלרבי הגוף אכלה וספיה ורעע להעסק בלרבי כירכחו גם שוב לו מדת הבחוקות וע"י כיוולו יגבדו ה' בריעם הל ימות הכסיה וכה השכלי יחזק לחזר ולעסוק בגמדה ה' אר"כ זה והחיות רחום טוב ודכ"ח .

שמו"מ הבעש"ט כינד יירקין לבג הכלה בש"ל כלה כתי שהיא ובר"ל כלה מהה והסודיה יביאר כי לע"י רשפיה נקרה כלה כו' משא"ב עתה השפיה נקרו זל"ח כו' ובה יוכן כינד מרקדן לבני הכלה רנו לומר שתמתי' כינד יירקדן בזמן הזה בגלות השכינה שהוא לבני וקודם שנק' כלה כי הרקדן הוא להגלות יי"צין וירדגיה התחזונה להג' והם אל הגלגלה כמו רקוד קדוב מ' וזון זה עולה יכה בזמן הגלות כי מ' יוכל לגשוחה עי נד הגלגליותו כמבואר בבוד נכילת הכוב שירא להגות ג' זני, זן עשה עד רוח המגלות וכו' ר' יתרה' וז"ל שחן חרמ' יודע עד ייה כו' יג"ש לב"א ב"ש כלה כמות שהיא ע"ד שכי' בואר סוד נודע בשערים בעלה לבי מה שמשער כ"ח בדעמו ויכלתו אף בדרך כלל הם חומו יכול שדך כרע ליימד השכינה ולק"ה מ' מ' יסגר כלה כמות שהיא כו' ובה"ח כ"ל כלה נזה והסודיה בירך לידע בכרע אף להסיר בגדים זופי' וילכלוך מהיגומת ולקשפה בפרט שהיא' השפיה כלה נמה ומסודה וכו' ודכ"ח .

שמו"מ לבתר ענין קושי' הכלוסוף ייחחד שהק"ה נקרה מרת למח לייך לזויות בצורה על הידיה ה' ימות מיולה כנודע מיומת יולך ב"ו שהוא בלח נזוי וביחד כי ענין הידחה הוא ידא מן הגלד כבוד ועושר וריים וזיונה יישח"כ מהה האעדד חון ידאה שהא הוא נעדר הייים ומה שוב חין לו ידאה ייהגדר חיים וכוונא כבוסר וליך והנה ייחה זו יות ידחה

בגמרא דבר גדול ודבר קטן ד"ג מעשה מרכבה דבר קטן הויות דלכתי ורבא וק' שיקראו ח"י להויות דלכתי ורבא דבר קטן כי זה עיקר תורתנו הנאמר בכוני אלה ה"פ בלמה הן תורה ניגלות הן הנסתרות הכל סוג ח' כי הכל הולך חזר כוונת האדם הם כוונתו לידל עמי' לבד חינו זוכה לשום דבר ועליו גאור וכל הדור כלין השדה הכל הם כוונתו שחוק לדיקוקה הש"י להיות מרכבה לו וחין לזה דרך כ"ח ע"י התורה והמלות הוי הן ע"י תורה ניגלות הן ע"י תורה נסתרות זוכה להיות מרכבה לו י"ה ח"ש דבר קטן ריויות דחבי ורבא ר"ל מ' שלומד להודו לתעמו גרדן עמיו הוא דבר קטן פי' שגוד הש"י דבר קטן וכחין הוא שהרי הוא רק כמו שחוק לדבר הכייה תורת אכל מ' שחוקה להיות מרכבה לו י"ה ע"י היורה הוא דבר גדול וזהו דבר גדול מעשה ירכבה ר"ל לעשות עמו מרכבה להש"י ע"י היורה

ביאור משנה דע תה למעלה ימך עין רואה ואזן שומעת כו' כי יש רחיה ושייעה ודיעה רחיה גדול משיעה ושייעה מדיעה והנה הם יבות ח' ויכפור לומר שחין ידושלים בעולם מכני ש"ה רחה ולא ש"ה תמנה יש אלפים חש"י שיכחשוטרי שהם רחו ושמשו ייחלואה וז"ש מכה לכרעה כה חמר ה' שלה חת עמי וחונו לי בדיבר ויחזר פרעה מ' ה' כי לא רחיקו ואל"ת כי הוא רחיה ואינו נראה אשר שמע בקולו כו' הנה לי בישול קול דיבור נבואה ישינו כיו' חתם וז"ל כיון שאין י' רחי' ושייעה מינו ואחם רוחים שירי לי חיונה בו מד ידעה לה ידתי חת ה' וגם את ישראל לה השלה והם בו שמה וההין אלהי הגבויים נקרא חלמי כו' חע"פ שאתה לגשיוחך חון לך רחי' ושייע' ממנו מ"מ מחמו שייעהו וידל לך כי ללכה נה דרך שלשת ייים במדבר ומ"ט איר דרך ג' ייים שה"ל לך להבוג כה הידבר והר חלהים לא ע"ב רחי' חבי' ע"י כי ייחזה כיון ששם לבן דרך ג' ימים בין האקו ולא ע"י בייעת קול מייט דהייט רבת קול הולאת ימה רורב והכ"ה לא תוכל להכרע ש ולייר שחין מדבר כונו ור' חורב בגולם ימני שום חכמים ברחו ושמו ומסדה אמה להחיון מנד הדיעה כן מוכנה תרה להחיון ביש"י וז"ש דע מיה ליעלה ייך עין רוחה כ מלך שהות עין רחוי שישכל' וירחה יחוף רעולם ועד סוכו ולתות השנת הלהות וחון רחוי שהתה שומע הכרחין של ב"ד של ייעלה וכה קול הוהת מרר חורב והיית יודע בחוש רחיה ובחיה שיש גלוח בגולם חל וכל יג"ב הרשע בככר בחומו השפיות והבטיות של חושי גשירך נכתבן וע"י מדה ארה ויכרה אורה של הגשיה יכני שיעומתיו יבדיעין ע"כ דע למעלה ימך ע"י ידועה לבד .

שמו"מ כי השפיה נקרא חלה כתי"ש ככתבים ואני הפלה

כתר שם טוב

ירצה תגותי שהוא בכל הגבר 'י' הנוכח וכל יחזול וחרול ירח ויליג ונכז יירחז וכולה צוה ב' כהנס היה ירח יחזרנו וי' 'ה' יזה וז' ירהה כתיבי' ירהה הכרת ו'ת' ל'ת' ל'ת' גם ירחה תגותי הנחה על הדסה 'י' כדי לעורר חיותו אל ירחה הכתיבי' והיה חכה 'ה' 'ה' י'נו כשופה וכול וינרס ירהדה סויעורר יזה תל ירחה 'ה' ו'ת' ירה 'ה' כנולל יעיר כ'ת' לירחה תר 'ה' כו' שהוא ירחה כתיבי' והרגד כירחה כתיבי' ירה כרחה ירבה ת'ל חל חי הכי'ס ופס הוא העגד היעילות וכחבר חן לו ירחה זו חז ירג שכרה הוא נגדד הכי'ס שכר ירח וכי'ס'ש כשעיס כתיבי' קרו'ס יי'ס ולכן חן לו ירחה וזה כרה קס'י רפולסוף כתיבי' ח'ס' זו' על ירהדה כי היה ייעיל ו'ת' ירה 'ה' שוח' יעיר כ'ת' ל'ת' ל'ת' חת 'ה' היעור יירח ש'ס ירהה כנל הנכח'ס ח'ס' ירחו שהיה להדס מ'יה ירחה זו ש'ס'ער ין ירחה תגותי תל ירהה כתיבי' חכה סדו י'ת כשופה לעוררו צוה ו'ת' ירה 'ה' כנולל ייע'י' דייק' ונכ'ל והכ'ן וכה'ן חס ירג האדס זה הכהד ורחה הכרה י'ת עלו כתיבי'ו שכל לו ירחה היעילות כדי לטרי'ו אל ירחה כתיבי' סד הכרה חף כינה אז נגשה יירחה חכה שירקל ירהה ה'ונת כרחה וזו נככר יירחה תגותי ש'עשה ין ירהה וירחה שהוא מי'ס כי מקסר מ'ל' 'ה' תרחה תל 'ה' י'עלה ונעשה ין ח'י חן וינכ'ל כל גזרות דעות כיו' ש'י' והכ'ן ור'ס' יככר חף חס כוונתו כזה כדי לכסור יירחה תגותי לה ירהה כל'ס ו'ת' ורהדה חת 'ה' ככל לבכר שהיה כ'ת' שלם כה הכרה היעילות כנכך וכי'חדך שהיה ככונה הכתי' ונכ'ל דכה ח' והכ'ן פ'י ירחי כ'אר קכ'י' זה דש'ע'ן הג'סו'ס היה דו'ס כל חת'ן ככונה'ס ג'ד שהג'ע לה'ה 'ה' ח'ה'ך ירהה כ'כ'ס עד שכה ר'ג ו'יר' חת 'ה' ח'ה'ך חו'ס לרבות ת'ה' וק'י' מ'ע'ל' דרה כ'ע'ן קך וכ' כי דכ' כשופ' דח'ת' להכו'ה סוס דכ' ליורח'ו י'ת לכך כ'י' ירהדה זו מ'ס'ח'כ' ר'ל' כשה' ג'ה' והיה סונ' לת'ה ור'י' מ'ורח' יירחה הש'י' ונכשו' כשגשה ת'ת דחול ירנ'ן י'רנ'ב ליורח' הש'י'ת' ג'כ' לכך דכ'ס חת 'ה' לרבות ת'ה' כי ירחה ת'ה ירנ'לו ליורח' הש'י' והכ'ס יכרחה ככידכ'ס היה לה'ס יירחה י'ת'ה' של ירחו יגשה חלוי ח'כ' כקל' הוא כ'ע'ן חס' גם כן יירחה 'ה' וז'ס ונ'ן חן נכזי ירהה זכיר'ו י'ל' י'חרה ש'ה' ירחה לה'ס נכזי ירהה ח'כו לירחה ת'ת'ה' ח'ל' וזכיר'ו היה כ'ע'ן ג'כ' לרחה 'ה' והכ'ן ודכה'ה' ש'מ'כ'ו פ'י' כי כדיק'וי' אינ'ן ג'לוחי דמטרונ'ית' ע'י' ה'ע'ר' וה'סרו'ן יור'ע' ח'סרו'ן השכ'ינה לה'תפלל ש'ימול'א ע'ם הח'סרו'ן ונ'ע'יה על ידו י'חוד קב'ה ושב'ינ'ת'יה ח'ו'ו מ'ע'לת ה'תפ'לה וסרה קוש'י' הק'דמו'נים ימה צ'י'ך תכ'לה תל'א הש'י'ת יודע מה

ש'מ'כ'ו דיש ג' בח'ד' בסדר עבודת הש'י' א' י'ע'לה גם הכ'טנות בימי הנדרות זהה ביאר פ'י א'חוד וקד'ס צ'רת'ני כ'י'נה כ' אם ח'וש'ט ט'וא לא י'בה ל'בוא למדר'יגת הגדלות כ'מ' אם יודע ש'תוא כמדר'יגות הק'טנות או ממתיק הדינ'ן ע'י' כנ'צפ'ד בח'י' ג' כ'ש'ת'א כנדר' הט'בה בלי דעת וח'ט'ה' ואנכי הס'ת'ר אס'ת'ר' ודפ'ח'ה' :

ש'מ'כ'ו פ'י' איש אשר יעשה כמות לירי'ה בה ש'יהיה ר'יו'ו נודף י'צ'א לו ש'ם באנ'סי ח'סיד'ס ש'נ'ק' קברת' ט'מ'כ'ט'י'ן ומ'י'חדי'ן קבו'ש' וה'ם ע'וש'ים להוד'ח' בה' ונכ'רת' מע'מי'ו ודפ'ח'ה' :

ש'מ'כ'ו דיש כ'ט'ו'ת של הרמב"ם ש'תל'חו מדינה א' להרמב"ם וח'תמו על ש'אל'יה זו כמספר ע' אלף ילמדנו רבינו מאחר ש'אין תגו'י'ת המ'ת'ס מפורש בתורה רק בש'ס' רבינו ודרשו מהוכחות ש'לר'ם א'כ' גם לנו יש להוכי'ה י'ל'דו'ש אפכ'א כו' והרמב"ם לא רצה בעצמו להשיב וצוה לתלמידו מהר"י אבן תבון לכתוב תשובת'ס ותר'ן ע'י'ן השוכת'ס הוא זה אכ'אר יכ'ס מאחר שנמשך לכ'ס ספק זה א'כ' אין נשמת'כ'ס נמשך מבני אברהם יצחק ויעקב רק מאנ'סי סוד'ס ועמורה כו' כי יש נשמות הנמשך משמים ואר'ן וז' כוכבי לכת וכיוצ'א וכו' :

פ'י' מורי מע'ם שנתו'ן למרע'ה' כ'מ'ט ש'ערי בינה ולא ש'ער ג' כ'י' ש'ער ה' הוא הו'ור ומתחיל בו י'ע'ר'ט' :

פ'י' מורי משנה דאבות ד' מדות כנותני צדקה וק' איך הוא ד' מדות דמדה זו לא יתן ולא ידעו

כתר שם טוב

יד

וכו' ודפח'ת :

שמיני על מ"ט הרמב"ם בשבליים הנבדלים אין שייך תואר ריבוי ומספר ופי' דה"נ אין שייך באותיות ודהגיות התורה ריבוי ומספר כי אם מצ' עילה ועלול כי א' ראש כל האותיות נק' עילה וכל האותיות עלולים במנו כי אות ב' הם ב' אלפין וכן אות ג' ג' אלפין בו' עד אות ת' הם ד' כאות אלפין וכו' ודפח'ת :

ויקח ה' התקד בו אתה השלם לאיש כמעשהו וכן א"כ כמו החסד וא"ל עפ"י מ"ט התנא אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב ע"מ לקבל פרס א"א בו' ויהי מורא שמים עליכם וק' הדא מ"ט קראו התנא פה רב ע"ק מהו השייכות ויהי מורא שמים לבאן וי"ל ע"פ משל לעבד אצל האדון ואם העבד יוכב' את אדונו כראוי משל לו שברו משים אבל זאת לא יעלה על לב שום עבד שאף אם יעבוד האדון עצמו עבודת העבד לישלם לו שבר לעבדו בטביל זה :

והנה בענין הדביקות יא הדביקות הוא כשאומר היבה אהת והוא מאריך באותה תיבה היבה שמהמת דביקות אינו רוצה לפרוד עצמו מהתיבה בו' ויא הדביקות הוא כשעושה מצוה או עוסק בתורה ועושה הנזק כסא לנפש ונפש לרוח ורוח לנשמה והנשמה כסא לאור שכינה שעל ראשו וכאלו האור תפישט סביבו והוא בתוך האור יושב ויגול ברעדה יגם ע"ב השמים הם כרצי כדור בכל מקום : בו' ס חרדים הגדיק המביט לשמים ירמוז אל עולם עליון נכבד כבוד מן הארץ עד לרקיע כהלך ה' מאות שנה רומז לזה האדם שבארץ עומד על רגליו רומז ליו הארץ אטר הוא עומד עליו רומז לזה אחרונה שבשם ירמוז ויהי מורא שמים עליכם דייקא וכאלו השמים ואור שכינה שעליהם שנק' מורא שמים היא לייבם ממיט וכאלו האור התפשט סביבו והיא בתוך האור וזה הרקיע יושב ויגול ברעדה והוא יחוד שים , והנה האדם העושה מצוה כגון עמיפת טלית גיצית אע"פ שגראה לאדם שהוא דבר קטן אעפ"כ הקב"ה עושה מן מצוה או הדוני תהי לטמה שמים חרשים וארץ חרשה כמ"ש בן התעמק נשמתי באור הציצית העולה תרי"ג הרוזני חרתי , אורות דעושה אור כשלמה גאוש לבש ה' עוז התאזר התאזר ג' תרי"ג במ"ת ברכים

יתנו אחרים אינו מנותני הצדקה וכן ד' מדות בהולכי לבהמ"ד וביאר לו שאלת הלום וכו' וביאר פ' השכתי חרכי ואטיבה רגלי אל עדותיך ופי' מדרש ויהי ערב אלו מעשיהם של רשעים ויהי בקך אלו מעשיהם של צדיקים ואינו יודע באיזה מהם חפץ כשהוא אומר וירא אלהים את האור כי טוב הוא כמעשיהם של צדיקים חפץ יותר והוא תמוה ובי ס"ד הפין כמעשה רשעים וביאר מה שקיבל מרבו כי דהמל"ה היה במול שלא עלו לו מהטבותיו בעבודת הש"ת כחונן והוא מצד מול שבתו המקבל מכינה וכו' לכך היה הושב כדרכו הנשמי וממילא ה' בהיפך ויש' השכתי חרכי ואז ואטיבה רגלי רל אטיבה להרגיל בו אל ערותיך והבן והלבנה שהוא כבוד דוד מלך ישראל חי וקים אין זה אור מצמצמה רק מה שמקבלת מן השמש כנודע לחכמי התכונה אמנם יש תועלת ויתרון לאור מן החשך הדינו מעלת יתרון האור ניכר מצד החשך וכן הרמב"ם מצד הטיפש וניכר געלת הגדיק מצד הרשע והתענוג מכה הננגע ויכרוץ ומעלת הרעע נודע מכה השכחה איכ נעשה זה כסא לזה כמו יד האדם המושיט דבר למעלה או הוא בעצמו שם זה מעלת גזירה שיהי כי ברחמי אהי טיט לו שווי כבוד מה נעשה אחר ויכן דנין כנו"ש גם למיתה ההמורה וכ"כ הרמב"ם לגיור החדל מצד עגולו וכידורו טיה לרקיע אפס כי יש הברלה וכו' רק התנגוס שנמשך אהר שער השכחה הוא נכנס באחרות והטאר ירד לטמה כבוד הברלה וכו' . וי"ל ואינו יודע באיזה מהם חפץ מאחר שגם מעשה הרשעים הוא כסא ליעושה הצדיקים א"כ הכל אחרות א' לכך נא' ירא אלהים את האור כי טוב אלו מעשיהם של צדיקים כי במעשה הרשעים צריך הברלה וכו' ובה ויכן כי יש ד' נדות בתלכי לבהמ"ד כי זה שאינו חורף נעשה כסא להחורף בדרך הנל כשמפנתו ודפח'ת : שמיני כאשר מקטר האדם מל' במחשבה כבוד כל אשר למגא ידך ל' טיה ככתך עשה או נעשה מן אני גילאי נעשה אין דאתכסאי רל לקטר המעשה שהוא בו' דקטו כגד הטבאי אל המחשבה כינה המיוחד בחכמה כה מה קן ימין שהוא יחוד קבה וכו' מכתב גזירות רעות לקטר מל' הנקרא אני אל המחשבה הנקרא רעות

כתר שם טוב

ברוכים אתם לה' עושה שמים וארץ הדשים ע"י מצוה וחרושי תורה שלכם ומפרש השמים שמים לה' ע"י הכוונה הקדושה שהיא לשם הקב"ה עושה שמים הדשים והארץ נתן לבני אדם פי' ע"י עשיה נשמיות של המצוה עושה הקב"ה כהן ארצות החיים ואז היא פעולה חשובה נמורה וז"ש אל תהיו בעבדי' המשמשין את הרב פי' עם הרב פי' הקב"ה שנקרא רב ושליש עבדא ושרטא רבל עלמין א"כ ודאי הוא פעולה חשובה ונכבדת ודי לך שזכות להיות מסייע לאותה פעולה והרי אתה כמו מסייע שאין בו ממש שהוא עושה עיקר הפעולה למעלה ויהיה ע"מ לקבל פרס וזה פתיוה גדול. והוה שסיים ויהיה מורא שמים עליכם פי' יהיה לך מורא מנה שהקב"ה מוצמם בהירות שלו באור זוהר הרקיע ואור טבינה השורה עליך בשעת עשייתך המצות ותורה חדשה לעשות מהם שמים חדשים וז"ש ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו כאלו האיש עשה הכל . אע"פ שאין האיש עושה כלום אלא כמסייע שאין בו ממש אע"פ אתה מטלם כמעשהו כאלו היה האיש עושה הכל בעצמו וזהו חסד גדול והבן :

ויענה וירעיבך ויאכלך את המן כו' למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם וכן דדההין של ב פעמים האדם מיותרים דהל"ל כי לא על הלחם לבדו יחיה אדם כי על כל מוצא כו' ה' יחיה אדם י"ל דאית' בס' לקו"י תורה מהארז"ל החוקרי הקשו מאין הוא חיות הנשמה דאין הרעת נותן שיהיה חיות הנשמה מלחם ומאכל גטמי ואין לומר דהנשמה יכולה לחיות בלי מזון כמו מלאך דא"כ מ"ט אם עובר אדם וטורה כמה ימים בלא מזון ימות ברעב והמיתה הוא פירוד הנשמה מן הגוף וכן מ"ט תצא הנשמה מחמת נגיעת אכילה כיון שאינה נהנית ממנו ונבוכו הריבה בואת החקירה ותירין הארז"ל שלא ידעו והיו סבלים בטורש הבריאה דארז"ל בעשרה מאמרות נברא העולם פי' ע"י המאמרות עצמן נתהוה הכל דמאמרו של הקב"ה הוא מרום וקדוש ותיכף כשטמיר הקב"ה יהי רקיע נתהוה הרקיע כמו"ש בדבר ה' גמים געשו ונבנם המאמר שהוא בדות כנימי לדחות הרקיע כל ימות עולם שיעמוד כמו"ש לעולם ה'

דברך נצב בשמים וכן כשאמר תוצא הארץ נפש חיה או תוצא הארץ דטא ועין פרי איתנו המאמר הי' מהוה הכל והמאמר הזה הוא חיות פנימי להם וכטנומל אדם פרי או דבר מאכל ומכרך עליו בכונה ואומר ברוך אתה ה' כשמזכיר את השם מת"ורר אותו החיות שעל ידו נברא הכרי ההוא כי נברא הכל ע"י השם ומוציא מין את מינו וניעור וזה החיות הוא מזון הנשמה וכל זה במאכלים המותרים ובשרים טעוה הקב"ה להעלותן מגשמיות לרוחניות וז"ש ויענה וירעיבך כי המן היה רוחני מאד וההידומות לא הי' להם קורת רוח ממנו דעכ"א ונפשנו קצה כו' וז"ש ויאכלך את המן שהוא רוחני מאד להם אבירים טמה"ט אוכלין אלא שנתגשם קצת כדי שיהיה בו תפיסת יד לב"א למען הודיעך אפי' בזמן שתבוא לא"י ותאכל להם גשמי שתקדים כבוד שמתך לבבוד נופך ולהעלות הכל מגשמיות לרוחניות כי לא על הלחם לבדו פי' בזמן שהוא לבדו גטמי' בלי התעוררו' הרוחני' בו יהיה האדם פי' הנשמה שנקרא האדם בה"א הידיעה כי הגוף נקרא בשר אדם והנשמה נקרא האדם כי על כל מוצא פי ה' פי' כשאתה מוצא השם בכונה ע"י הברכה שברכת עליו שע"י מתעורר בו הרוחניות מזה יחיה האדם שהיא הנשמה ניוונה כרוחניות המאכלים כי הקב"ה עשה כן בכונה מכוונת ע"י שהיה בונה עולמות ומתריבין נפלו ניוצין קדישין ד' חלקים שהם דומם צומח הי' מדבר שראוי לאדם להעלותם ותמשל למלך שנאברה לו אבן טוב מן וך. מבועתו והנה עמדו לפני המלך בעת ההיא הרבה מעבדיו ושריו הפרתמים והפחו' והסגנים מאנשי מלחמתו עד אין נסתר עכ"ז לא רצה המלך לצוות להם שיחפטו אחר האבן טוב רק צוה לבנו יהודו וחכיבו שיהפשו וימצא האבירה ויחזירנה לאביו המלך הגם שהיה המלך בגוה מכל אחד משריו ועבדיו שכאשר ימצאו יחזירו בשלמות אע"פ"כ לא הי' ברצונו שהם יחביטו כי רצה לזכות את בנו חביבו וכדי ליכרא המציאה על שמו ולא עוד אי גם רצו לבנו חביבו ככמה רמזים מקום מציאותו כי מתחלה היתה האב ידה מודעת המלך את מקומה ועלה הכל רק למען לזכות את בנו חביבו וכדי שיגיע גם להמלך מזה גדול טעשוע והתפארו' מבנו לאמר ראו כי טוב בן אדם בעולם לא הי' יוכל

כתר שם טוב

טז

ולכעמים בעולמות התחתונים ידע ג"כ עיחות ששם מכריזי.
 הכרוניס ריב"ש חמור בענין עובדה זו כשאיני מידבק מחשבת
 צבורת י"ת חני מיה הכה לדבר מה שירלה כי אני מקט'לדברים
 בשורש העליון צבירא י"ת ש"כ" יס לו שורש למעלה בספירות
 צריך שיהיה דבוק כ"כ שטיק ראייתו יהיה צבורת י"ת
 ולא שחיה עיקר רחייתו בעולם ומגב צבורת ל"א
 כן אלף עיקר ראייתו חת' צבורת י"ת כי אין חדס יכול לעשות
 שום תועה בלא שכתו ומיחמו כשידבר ד"ה צרכים יהי' כוונתו
 שיהכבד ויחפרכה הקדושה *

כשאדם עובד תמיד את הבורא י"ת בכל רגע חין כנאי
 להגא' ולאובד אשר מדות רעות וישם ח"ע כמו
 שאינו צבורת ויהי תועלת שיהיה חבוב בעיני ב"ה חס חושב
 לאיזה מטה ישתדל לעשותה ותל יצטלנו הנה"ר לומר שהוא
 דבר שיכול לבנות לדי יהורא אלף ידחוק ח"ע בחוק וההלכות
 ובוודאי שלכוף יעשה לשמה ממש בלי שום התפארות ומשלה
 לשמה יבוא לשמה

להבין מה קטנו ומחוגגלית ד"ת כשאלם יושב ולמד תורה
 שלא צבנה חו הוא הקטנו שחין שכלו שם אלכל
 כשהוא לומד צבנה וצבנהלכות אז הוח בתדריגת גדולה שמקשר
 במדריגות העליונים וכן חפה וכלל מטה יש קטנו וגדלות:
 גם יתשוב כשקוב ללמוד או חבי בדברי חולין אז יתשוב
 בחייה עיני הוא מדבר אם בלחנה או בירחה או רחמנות
 או צניעות או צדיקה או בהתקשרות חו בליזה ממשלה ויתקשר
 ח"ע במדה היות

העוסק צבורת לשמה כי' לשם ה' זוכה לדברים הרבה פי'
 ממילא נהרבה חליו הדיבור בהכמת החור' כי כשהחם
 מדבר דיבור טוב הדיבור הוא החיות של האדם והחיות הוא
 ממנו י"ת חו הדבור סלקא לעלה ומתעורר הדיבור העליון
 ומשפיע עליו יותר חיות מלמעלה *

הלואי שיהיה מורא שמים עליכם כמורא ב"ו למשל כששן
 ובא רבו והקין אותו בידו מיד הוא נרתע ומתעזעזע לכניו
 ומכ"ש שכהי"ת מקינן משנתו שהוא בחלוח לילה כידוע -
 אין כלהיו הוא בעולם העשיה שהוא כמו ספר שבדאי ח"ה
 לעשות מי כלהיו הוא ציורה שפשר חלילה לענות כמו
 אחר שרחה מט"ס כו' חך אני איני טועה כי מי כלהיו
 נודה ללהיו הוא צבירחה ששם ח"ה לעשות מכני שקרובה
 לחליות ובלחיות אומר לוכה ברוך וגם אהה הוא הוא
 חלהיו טעם למה חו או' חלהיו ואלהי החיותו כי יש מיני
 בני אדם המתאמנים בהי"ת ח' שחמין בהקב"ה מחמת קבלת
 אבותיו ועב"ז חמונתו חזקה וכו' מי שכל על החיות הד"ת
 מחמת החקירה והחלוק צניהם הוא שהא' יש לו מעלה שח"ה
 לפחות אותו חף אם יצאו לו כמה חק רוח הסותרות ח"ו כי
 חמונתו

יכול לחפוש ולמצוא וזלת בנו חביבו:
 והנמשל מובן שהחלת בריאת העולמות היה כדי
 לברר הניצוצין קדישין ע"י אומה
 ישראלית כמ"ש בשביל ישראל שנקר' ראשית
 שעי' יבררו ממאכלים מותרים וכשירים וז"ש
 ריב"ש ע"פ רעיבים גם צממים נפשם
 בהם תתעמף:

פ"י בכאן עוד גדול והוא למה ברא הקב"ה דברי
 מאבל ומשקה שאדם תאב להם והמועם שהם
 ניצוין אדה"ר שהיו מתלבשים בדצח"ם ויש להם
 חשק להדבק בקדושה והם מעוררים מ"ג בסוד אין
 טפה יורד מלמעלה שאין טפיים עולה כנגדה וכל
 אכילה שאדם אוכל ושותה הם ממש חלק ניצוצות
 שלו שהוא צריך לתקן וז"ש רעיבים גם צמאים
 שאדם רעב וצמא להם למה זה ואמר נפשם בהם
 תתעמף בסוד גלות בלבוש ויהשבת לזונה כי
 כסיה פניה וכל הדברים שהי' משמשין לאדם הם
 כמש בסוד הבנין שלו שהלבישו והבן:

והי"י רמו להם לישראל בכמה רבזים שימצאו
 האבידה ויחזירו לבעליהם לאבידים שבשמי'
 ולא צוה כן למלאכים ושרפים ואופנים והאכירה
 ההוא מדעת היתה כבוד"ל שהיה בונה
 עולמות ומחריבן:

ריב"ש אמר כשהוא דבוק בבור' י"ת ונופל לו איזה
 מחשבה מאיזה דבר מסתמא הוא כך כמו
 שנופל במחשבתו והורו רוח הקודש מועם:
 גם אמר ריב"ש ד"ל מכת התורה עלמד היום ואח"כ
 באותו יום מודכן לו דבר לעשות ואינו יודע אם
 לעשות אם לא יוכל להבין מכת אותו הענין שלמד
 איך יעשה ובלבד שיהיה תמיד דבוק בהי"י או
 יזמין לו הי"י תמיד שידע מכת התורה כו':

חנשמה חמרה להכז ול"ה שמה טכזה שחגלו חליו דברים
 עליונים לחימי שליד הרבה מהכמות וכוסים
 רק משום תפלה שהי מהכלל תמיד כטונה גדולה משם זכה
 לזעלה עליונה

מיד כשאומר חני שפתי תכתח השכינה מחלבהה בו
 ומדברה בו כל הדברים וכשהיה לו החלומה שהשכינה
 מדברת תפול עליו ירחו וגם רקצ"ה יתמנע עליו וסורה חליו
 כי התפשטות הגשיות הוא שאינו מרגיש כלל
 הרגשה הגוף ולויר זה העולם רק לומר העולמות העליונים
 דהיינו המלאכים ושרפים ומח"כ כשאל על עולם החליות אינו
 מרגיש רק דק מן הדק דהיינו חליותו י"ת ושם יודע עיחותו

כתר שם טוב

ועם הדיבורים שהם מדבר * וז"ש מטבילין כלים בתוך כלים הם
 אותיות ה"א יטביל ויעהר בתוך כלים שהם אותיות הקדושה
 ועי"ז יתבר הכל לקדש העליון וז"ש אם בחוקתי שזהו לימוד
 התורה תלכו ממדריגה למדריגה ויתרי בשמיים כלומר שגם
 הגשמות שלכם ידכשו וגם רמזון יעלה בעתו ר"ל בעת האורך
 שיוכל אדם להעלותו וידמן לכס המ"ז כדי לזכותם בהעלות
 העליון ולא כמו שאר ב"א שגם רמ"ז מהותי מהשכבות שלא
 מטהרה ידברים בשמים וגם כן אדם ההולכים בחוקתי :
 חומר בקדש מכתרומה כי הלא נודע שעקר עבודת ה' הוא
 הדיבור והתלהבו בעבודת ה' ובלמוד תורתו בדו"ר
 כי עי"ז ההכל שדיבורים ממדבק בהכל העליון והקול בקול
 העליון והדיבור בדיבור העליון וכן המחשבה וזהו רמז חומר
 בקדש כלומר אם הרגה לזכות חומר שיה' בקדש העליון שהוא
 המחשבה העליונה ה"א אלא מכתרומה פי' עי"ז הקול והדיבור
 שהם הרי מחאה ברכות שצריך אדם לבדן בכל יום ע"ז קול
 ודיבור וזה ידוע במקום שהאדם מהשל שם הוא ג"כ במקום
 ריחוק וז"ל כשתחמדה ורגיל בעבודתך ככך שודלי תרום
 ומהלך בירוק המחשבה העליונה שיקרא קודש וזו גם חומר
 שאין חזקת בקדש העליון כג"ל *

ישש על אמרתך כיננא שלל רב וזע"ש שלקת רמזיאל
 מיניו מ"מ מלעטע מהד על שנשר הון רב שא"ל לקרוא
 כולו כן זע"ב שלידיה הורה הרבה מ"מ נשר הרבה מאד שח"א
 ללדו כולו כי ארובה מאר"ב *

יעקב ראה בעין השכל שכן ההכרה שיש בהגרת העולם
 מדה הממונעות והרכיב בין מדת רחשד וידת הדין
 דח"ב לא היה העולם מהקיים חס היה נוסה לח' משני
 הקצוות לכן המדבק במדת רת"ם שא"ל מד"ל המכריע בין
 הו"ג ומהוך זאת היחידה שהשיג והכר יתבר מאבותיו ע"כ הוא
 מיוחד שבתוכו כי בזאת היחידה העולם מתייגה בתמידות
 כמר"ל ראה שאין העולם מתקיים בדון ושיפת עמו מד"ר :

צריך האדם להעלות הדיבורים מתחיל לעילא אל שרשם דהיינו
 כשארם מדבק ומהכר דיבור עם דיבור וקול עם קול והכל
 עם הכל ויחשבה עם יחשבה שהם ד' חסותיו שם הוי' כידוע
 ואם החדש עושה כן כל דבורו פירחון לעילא אל שרשם וזהו
 הוא גורם שהדבורים באים לבניו י"ב ומתחיל בהם ובהו הוא
 נענה בהכלו כי ההסתכלות הוא כעין ההשקפה מעילא לתחת
 כזכר הש"י מסתכל בהם הוא קוים העוליות כולם כי להעלה אן
 שם שעות חיון כי ברגע ח' נא השפעה מהרעיון העליון
 הטובע חיידי ודרבו להכיב ולהשפע לבנותיו רק שיהיה המקבל
 רחוי לקבל וחס הוא מהפגל או למד תורה בענין הזה הוא
 נעשה כלומר אל המעיין העליון היימשך ומשפיע שפע טובה

אזינו חוקה מלך קבלת אבותיו ועוד שלא חקך מעולם אבל
 יש לו חסרון שהאזינו אלנו הוא רק מלות חששים מלומד' בלי
 טעם ובכל אבל הב' יש לו עולה שמהיה שהכיר הבורא י"ח
 מחמת גודל הקרבתו הוא חזק חללו בהמנה שלימה ובאב' ^ב
 גמורה אבל ב"ב יש לו חסרון שבקל יכול לכחורו אם יבחו
 לו ראיות הבורהות אזינו יתפתה ח"ו אבל מי שב' האדות
 בידו חין למעל' ממנו דהייט שבומך על אבותיו הקדמונים בחזק
 וכ"כ באה לו שחקך בעלמו זו היא הענ' שלי' ופוזב ולזה אנו
 אזירים אלהינו מלך חקורנותו ואלהי אבותינו מלך קבלתו
 וכ"כ בהשוכה פנים מאירות דעכ"ה אלהי אברהם אלהי יצחק
 ואלהי יעקב ואין אומרים אלהי אברהם יצחק יעקב לומר לך
 דיתק ויעקב לא נמכו על קבלתם ואתרבה אלא הקרו
 הלאהוב בענ"ח *

יראה חיונית הבהר להדם הוא כדי לעוררו ליראח חלקים
 מלה"ד לאיש חיל שלוח יתחלך לקרוא לאדם והוא
 בכעם גדול ובפחד חין לירא' מהלוח כ"א תיקף ילך להילך
 לרצונו וכן אלהי ח"ט הבהר הוא כדי לעוררו לזהבתי ה'
 מלה"ד לפעמים בא איש מהמלך שלוח לאדם בהנע' חסבה ומי
 שהוא טעם הוא יתעמג ומשהשבע עם השליח והחכם אימר
 מה לי להשטבע עם השליח אלק לשורש החבה של מלך וז"ש
 תמים היתה עם ה' אלקיך והסיו גדולה דלכח"ר החיו רחוקה
 חן האלק לרמוז להעלות כל דבר רחוק חן חרבה חן יראה או
 שמה ותענוג בשמי אל האלק הרומו לחלופי של עולם והנה
 ידוע שהאחות נק' כלים והנקודות רם חיות ושניות הכלים
 והנה האדם כשתחשב חוזה מחשב' מה שיהי' הוא אותיות
 וכבר ידעה שאם בזהו למד חוזה מ"ז בלימודו או בהפלתו
 חוזה מקריות כי יש עת לכל חפן וכמ"ש ובהגיע חור נערה
 ונערה לבוא כו' שהוא העיון החוזה בעתיו הקליכות שמונע
 מכל טוב ורז' להתדבק בשרשה ורגיע עת וזמן לרעלות בקדושה
 הנה אז נריך להתעורר מאד כי לא להגם בזהו זהה
 המחשבה חלא להעלותה ואם לה עכשיו חיימי אפשר לא יהי'
 עוד עת וחור הנערה היא כי עכ"ל רוב היחשבה
 בזה מעין הדומלענין התפלה והכרבה היא ומלה"ד לכן חביב
 שלקח חוזה מנסה לנסות בנו בדבר הלכה והנה היננסה מקשה
 איתו קושי'אונת ורזנה להתעורר מדרך השפוטם להעקוף'יגה
 לא היה ח"ו חו"האב לחסור דברי בנו ולהשעותו שיסחר מנוב'
 וטועה אלא למיודי קייחיון שיעשה הבן חסותם ענד ריקויות
 ויתרם וידרוך בדרך האמת והישר כשפע האלכה חוזה רלון
 האב ושמתחו כח"ש חסם בני ישמה לבו ואשיבה חורכי דבר
 והגישל מוכן שהמנסה הוא היח"ר והמ"ז ובאמה הוא לסיבה
 שיעלה אדם האדם ע"כ כאשר בא מ"ז נריך להתעורר מאד
 להעל וזהו בקדש עם חוזה מחשבות קדושות שמכיון ומיידה

כתר שם טוב

טז

הזדומים שהם הקליפות ומ"א הבאים לבטלו ממחשבתו כחפלו :

צריך שגרים במחשבתו שהוא בעולם העשי' בחמלת החפלו ואח"כ ירגיש שהוא צלילה עולם המלאכים והאופטימי ואח"כ בעולם הבריחה עד שירגיש במחשבתו שפרח במחשבותיו גבוה מאד לעולם האצילות וכמו אדם שמטיל ממחר למחר כ יטייל במחשבתו בעולמות עליונים ויזהר שלא יפול ממחשבתו הגבוהה מאד בעולמות העליונים רק יהיזק עצמו בכל כמו שיאמר למעלה במחשבותיו בתמו ורסן ישעשה כמו גדר שלא יד וכוונתו לעשות כן לנוכח דביקות בלא שעת חבלה לר"ך שלא יהיה שום חסד באורו בית שחקי' נכופי' עשופי' יטוים לבטלו וכן מחשבה שנ אחר יכול לבטלו :

ירגיש בשבת תוספת נפש ותה"כ תוספות רוח ותה"כ חספ' הנשמי' שירגיש בכל כעס שהולך גבוה יותר בצלילות עליוני' חפ' כשהולך לעהקו יקוים שיתו ה' לגדי חיד וכל דרכך דעהו ויתו' דבוק בבורא י"ח בירשבה קטנה לפעמים יש ג"כ קטנות למעלה בז"א ומכאן תורה הקטנות יבוא לנדלות כמו בנחלים אם יש ה ניזון ח' שגשאר יכול לנכה בהם הרבה עד שיהיה מדורה גדול' ככחלה לחפוקי אם לא יהי' ניזון קטן לא יוכל לנכה אם קר אם לא יהיה דבוק במחשבה קטנה חידר בו י"ח יבנה שמתו לגמרי ח"ש הר"ק ז"ל לומר אם תמיד חוקך על המצב לא תבנה פי' הדביקות הגמול לאש רשע חס כו' הייך חוקך על המצב בהנדיק הצובה יברו בקרבנו לא תבנה דא"י יתעך לבית אם מחדש לכעיהו כשתחשבע הניזון הקדוש של השכי' שיש בנשמתו וזו הוא מדברת הדברים שבפיו ונר"ל כאלו אנו מדבר שהדברים יולאים מאלהים ריפו וזוהי מדריג' גדולה וכן אנו רואים להיך במשגשעים :

התרורה השה על מייטו של ישראל ולמה כך כי זה כלל גדול שכל דבר שאדם לובש או מובל או משתמש בכלי הוא נהנה יתירות שיש באותו הדבר לול אורו הרוחניות לה היה שום קוים לחותו דבר ויש שם יענין קדושים השייכים לשורש שותו וכשהוא משתמש באותו הכלי או אוכל מאכל חפ' לנוכח גבוה הוא מתקן הניזונים כי חפ' שובד ה' בכת האת שכל לגופו מהלכות או מאכל או שאר דברים

ובזה הכה עובד להשי' מאלא מזקקת לכך פעמים שיאבד מייט הדבר ההוא שכללה לתקן כל הניזוני' שהיו באותו הדבר השייכים לשרש שיתיו או לוקח ממנו הכלי חותי הכלי

ותן לאחר ששייכים הניזונים הנשאר' באותו הכלי לשורש של אחר שהוא משורש שפתו ואמר ריב"ש ע"ה שאלוקי' בני אדם ויושב' על צ"ח ומשתמש' בנ"ח היינו בניזוני' שיש באותו הדברים לכך לר"ך אדם לחוש על כליו ועל כל דבר שיש לו דהיינו הניזוני' שיש

לו ולכל העולם כולו :

ענין איסור חפ' שאלה שום קודם להתפלה כי ידוע שהעולם נברא ע"י מחשבה ודיבור ומעשה וראשית הכל הוא המחשבה והדיבור הוא ענף המחשבה והמעשה הוא ע"י הדיבור וכמו כן האדם נקמו משנתו שהוא נעשה כרי' חדשה כמ"ש חדשים לבקרים חס ידבר תלחח דכריו דכרי הרשעו וכ"ש דברים אשר לא כן חף אם יחפלו ועסוק בתורה ח"כ הכל משתפנין ומשכין חחר הדבור ח' כי כמו שהדבור הוא ענף הירשבה וטפילה חלו כן הדיבור השני אל הרשעון כמ"ש בזהר ובכתבי הראי"ל בענין סיכוד חס הגדול ולכן יזהר הדלם ש קדש ויגד' דבורו הראשון בקומו ויזקך מחשבתו הראשון' דבוקה בקדושה כדי שיישך אלי' כל שחרי הדברים שאהיה ואח"כ כשיעמוד בתפלה מתוך שמהה של מנוה כ"ל כמו שיקדש דבורו ויחשבו כ"ל בודלי יהיה נענה בחפלו וכן יקדש ח"ע ודבורו בשכבו כדי שלא יבוא לו די תקררה לילה ח"ו ח"ש הדלת תיסוב על צירה כי על צ' הצירים ציר העלון והחתחת כובנות הדלת וכן העלול על מסחו פי' להתקדש בשכבו ובקומו :

שבו"ב הבעש"ט כי משנה כל תורה שאין עמה מלאכה וביאר דיש ג' מיני דיבור שהם ג' מיני זוג ח' זוג המלך ומשכונתו ב' זוג בן המלך וזוגתו ג' זוג דעבד ושפחה וכו' ורבה הדיבור בתורה ותפלה זוג הקב"ה כ"ל ח"ע צמות לשון הש"ס לעולם יעסוק בתורה שלא לשמה לשון זוי כדי שאם יעסוק אח"כ לשמה אז מתוך שלא לשמה בלא לשמה כאשר שמעתי בשם מורי שיעלה הפנימות של שלא לשמה וכו' ודעה"ה .

חשוב ה' להשחית חומת בה זינן נשה קו ענין כשהנדיק מחפלו ויענף על הדיקו שבעה"ז ואינו נענה ואין משגיחין עליו האמת הוא כי הכל הוא מגודל ההבה וההחבה שיש לו

י"ח אל הנדיק ובבביל כך אינו נענה בעניני עה"ז מלה"ד לבן המלך שהוא קמן ועשה לעצמו בית קמן מקממין ובא אדם ושאר אורו ובא הירשוק אלל אביו בקובלינו רבא וכוכה ע"ז ואביו היה מיתק ולא נענה להקס חיתק מזה האדם שהחיר כמן גרוע זה כי במחשבת המלך לבטל לו פלטרין גדו' ע ח"ש רומה ה' בענין לבנות בתה"ק העמוד ואז שפיה ונחמה גבורתו והנמשל עובן שמחמת אהבת ה' להנדיק וידוע שינחלו עה"ז לכן אינו משגיח על האפר שיש להנדיק בעה"ז

שהרי ע"ז הנער לשום לגרלה אצרה שינחילהו לעה"ב :

ריב"ש ע"ה אמר כשאלים קובע בנהר והוא מראה במים כמו תענות שזיאל עצמו מן רימם השופכים אותו

בדחי הרואים לא יתלוננו עליו ועל תועתו כן כשמחפלו ועשה תועות אין להתלונן עליו שהוא מילל עצמו ממים

כתר שם טוב

ידוי וזכיר יחד לקום תמיד בצחות לילה ואם אינו קם שלא מציאת אונס הוא צנידיו למעלה ויהפוך הגלגל ליםים וישן ביום כמה שעות כדי שספיק לו מיטע שינה בלילה סוג לחכמה שמיקה שששהו בצירוף יכול הוא לדבק עצמו בעולם התחשבה יכול לאכול דברים טובים ושאר הענינים ומ"מ יכול הוא לסבף עצמו בהם וכן לרמות בכ"ו שינה ולא להסתכל הו"ל לר' אצות לרמות תמיד בשם בן ד' שיש בראשו דבר כבוד שיהיה ה' וגו' כבוד אל הסתכל בקנקן אלא ביה שיש בו דעיקר כל דבר שבעולם הוא הרוחניות שבו הבא זיה"ש שנתן בו עשב ומקומו וכן כתבלה לעבוד עבודת התכלה להש"י שלה יהיה עבודתו נראה בכני ב"א כלל שלה יעשה שום הטועה באצורים רק בפנימיות בשמחה יהיה בוער בלבו ויעקב בלגש מחמת ההתלהבות בענין ששהה עבודתו בכניס יושר גדולה משתאה עבודתו ויראה באצורים כר"ש זקק כו'

יחשוב שכתבלתו הולך מהיכל להי"ל וכשנפתח לו ח"ו מגרשין אורו מן ההיכל כי דיין אורו בכל היכל מס ראו ליכנס ויראה וישגיח על המ"ז האוח חס ה"ו חשב צאהבה רעה ענון יחוק יתחרב חוקף ויחמר בלבו מה עשיתי שלקחתי חלק מעולם המיחשבה והולכתי אל מקום הטנופה וצוה יכעב וישוח עד לעפר ויביר זאת התחשבה למדת אין ואח"כ תבוא תל עולם אחר צרכו אם חמי אורוב את הדבר הרע הזה כמו אשה שאוח טכה ברוחה כמה יב להבה את הש"י וכן אם שומע א' מדבר בדברי שחוק ועי"ז נולד לו איזה שמחה יחמר בלבו הלך זה החלק מעולם ההשבה וכן אם רואה רו חוכל דבר שיש לו הענוג מימנו יהסוב בלבו האל זה חלק מעולם התענוג ויראה מתד שלא יבשם התענוג האוח אלא יבוא גם הוא אל עולם הרענוג נמצא הוא יושב כאן ואוכל בעולם התענוג של הש"י וכן בהתכרות חס מפארים תונו ואם בא לו בארעע התפלה התפארו' מנה אני מתפלל בכבוה יחוקי בהתכארו' של עולם התכארו' כנ"ל ואם בא לו איך יראה רעה ענון שמתירא לית דרקה בלתי יעני יחזיק ח"ע בירח הקדושה שהוא צוה מהש"י ואם בניחוה יגלה חמי המדה הזאת ויחזיק ח"ע במדה נלה העליון וכן בהודי' וכן בהתקארו' שלא יהיה מקושר רק בהש"י עצמו

צריך אדם לידע כלל גדול כחשך בה לו מ"ז מן ז' ימי הבנין ר"ל או התפארות רעה או אהב' רעה או יראה כנ"ל וכן מכל ז' ימי הבנין לרקב אורה כ"א בשנה כמד יעשה ימחה הדבר האוח את הרע עובל למטה והאבד יקח מימנו ר"ל שיבוא עליו צירוף אחר לישל כשכא למדת בתחשבתו ארציות של מלאך ישבר המתחשבה הוואת ויבוא עליו צירוף אחר וזוה פ"י כשכא אל הכינה נמתקן הדינים וד"ל :

התפלה

שם בכלי זה בכדי לחוש על הנילוזין הקדושים - **אמר** עליו על ריב"ש ע"ה שזכה לכל הארה והמדרגות שהיה לו הכל מציית התקוואות שהי' תמיד בצבילות ומקוואות ותר בתמידות טוב יותר מהרענות שהענינה מילגש הגוף מעבודה השם ועוד יותר טוב שהיה שהוא מניח בתענית יתן הכח האוח בלימוד האורה ותכלה שירפלא בכל כח וכוונתו ובזה יבוא לתדריגה .

שויתי ה' לנגדי תמיד ביומי לשון השמות בכל דבר שחשע לו יהיה הכל שזה הללו בין בענין שמשבחין אותו ב"א או מבין אורו וכן בכל שחר דברים וכן בכל האצילות בין שאוכל מעדנים בין שהוכל שחר דברים הכל שזה בענינו שרוסר בזה הנה"ר מיינו מכל וכל וכל דבר היאורע ואמר הלא זה נלה מחיו י"ת ואם בענינו הגון כו' וכל כוונתו יהי' לש"ש חבל מ"ז עצמו אין הולק וזה מדרגה גדולה מאד :

וכן המדס נריך לעבוד הש"י בכל כמו שהכל הוא נורך גבוה שהש"י רואה שיעבדו אותו בכל החוכים הטווה כי לכעמים הדס רולך ומדבר עם ב"א וחו חיונו יכול ללמוד ונריך להיות דבוק בהש"י בתחשבתו וליחד יהודים וכן כשתדס הולך צדק ואינו יכול להסתכל וללמוד כדבר ונריך לעבדו באופנים אחרים תל יעבר ח"ע בזה כי הש"י נריך שיעבדו בכל האופנים פעמים בחוקן זה וכעייס בזה לכן הזמנן לכנו לילך לדרך או לדבר עם ב"א בכדי לעבוד אותו בחוקן זה הכלל גדול גול על ה' לדרך ויונו מתחשבתך שבכ"ד בחדמן לו יחשוב שהוא מאחו י"ת וגם שיבק'מהש"י שחזקונו התי"מ שהש"ת יודע שהולטובונו ולא מה שגריחה למדס טובה ע"פ שכלו כי אפשר מה שבענינו הוא טוב רוא רעה לו רק ישלך הכל כל ענינו ונרכו עליו י"ת כר"ש השלך על ה' יהבך כגמ' הדדס כשסור יתמת שמתת האורה שגורג בלבו אהבה גדולה כעמים יכול לומר התכלה ביהירות יחד מרית שבעור בלבו הרבת השם מהד והציונות ויחזיק מינו מענטס הדד' נריך ללמוד באוה ולא יתגמה כגם ולא יכעס וכן כל הידות כי הדדס נריך להיח שלם בכל הידות כי גם אללו י"ת יש דין ורחמים :

בישם ריב"ש כחשך בת אורה מ"ז כתבלה או בלימוד יעבור הי"ז וידבק עליו בצורה י"ת וצוה מתקן מ"זון קדוש שיש בתחשבה הדיח והוא ישל המדס שהיה מונה מעוה והיה בנו כשציה ובא חלל הכיו וה"ל הכי יש לך יצוה כדני מהשביה .

כשמותענה אדם אחי' מכתת לבנה והיה לו פניה אפי' קמנה יחמר בת אורה בלבו שהוא עושה דבר גדול שעינה ח"ע ג"כ הרבה ויחדך מאד זה ההעניית בא לסת"א רק יחשוב בלבו היה מנשיח נחשבים נד עבודה התלמדים שעבודתם בתחיותות לרש"י ואינו עבה ברוחה וסופי לעפר :

בתר שם טוב

היישגתו כ"ל יבסוק אל"ע איהס"י תרחת מישגתו דהיינו שג"ה
 לו גדלות והתבחרת ירחת משגתו שמוכר שאר משגתו שלו
 וחומר מה נהה אלגזה ועל עמלו אורח כן בלבו כמ"כ כי האדם
 ט"ז הגדה דרוח אל"ע די רכא ותרק"ז ויה נהה ניר זה כמ"ש
 מירו יכ"כ ניר כי שמויר שחוק לעמלו חלק לנש"כ ע"י משגתו
 מעלה ט"ו הסמוך כי כהוב אל הייב מהיה עם ה' אל"סך
 כי אפי' כבהשקוק צרורה שנתמר בה תורה ה' תמימה ח"ש
 ירום מהיה אפי' בעסק החורה מה' עם ה' אלהי ונ"ש
 הלא התורה ייאלא נקרה תורה ה' ונ"ש מעלה עליו הכתוב
 היה שטלו כל התורה כלאו יתריבי בנפשו

הורגו ה' לרדך כי תפי' הדך הכנסתה דקפתי הורגו ולא
 אלך בה יגניו ותר"י צחורו יישור צלוחה שזולכ
 לעשות בה דקפתי שחתינו צמוג ונזר שלך צייסור ולא
 בעקלחין כי זולה העיר אוכל ה"ו לנטות ונ"ש בכל דרדך פי'
 דרכים הכנטיס דעמו יעמלו והוא י"ת ישר הורחוקך אכלנו
 הדרכים שאינם כנוסים גוגם הדרכים בעה"ז והם כחלו הקב"ה
 תהנהק מהם כדי שיתקנו יחסר מל"ד לכן קפן שאינו ילמדו
 לך כי ויפ"ס קפן טי"ן ע"ז והוא ינהגו טימור

האדם אע"פ שישי בנ גדלות וגאווה ונדרמה לו
שהוא למדן גדול ויחסן ובעל מדות טובות
 וצדיק וירא ונעים ונחמד ורפי מעלתו היה ראוי
שלא להתחבר ולפנות לשום אדם רק שלא יחזיקוהו
לבעל גאווה וסובר שמוצוה להיות עניו ומל"ד
ליושב על עגלה וישן בשנמטו עמו בעל העגלה
 על הר גבוה ואח"כ כשהוא בא על ההר הדרך
 ישר ואח"כ אם נתעורר האדם הישן ואומרים לו
 שהוא על ההר אינו בואמין בפני שאינו רואה
 שום סימן אך יתורע לו בטרוד מן ההר בשפוע

הב' וכן האדם גולד על זה ההר שהוא הגבהות
 כו' ולא יבחין זה אלא בטרניל א"ת עצמו
 בתבלית ה... יעה ע"י עיביר גדולת יוצר בראשית
 ושפלותו כי א"א למי שהוא דבוק בהש"י באהבה
 ויראה שיבוא לידי הטא ק"ו להמור ק"ו שיהי דבוק
 באווה תאוה או נאה ח"ו כי הלא הש"י קדוש
 ומובדל מכל החומרות וענין אהבת הש"י ויראתו
 צ"ל בלב האדם שיהי לבו מרא פחד ויראה
 מהש"י [תמיד ויריה בווער אהבתו ב"בו תמיד
 כמ"ש הרמב"ם סוף ה' המדע כיגד הוא אהבה
 הראוי כו' ע"ש וזה א"א יקנות כ"א ל"י תורה
 לשמה ותפלה בדביקות ובהתלהבות הרב ובכפוף
 כל הכוחות למחשבות זבות ומהורות להש"י תמיד
 ובכרישות כל התענוגים ואצ"ל פרושות עבירות
 קלות

התפלה שהיא צמיחה גדולה צודאי יותר השוב ויקובל
 לכמו יותר מהכל' בעצמה וכפי' ויש"י ע"ז שעניו שואל
 ויבקש ומתחנן לפני מלך צ"ו צביעה גדולה אלכ"ב אינו נרחן
 לו חלה דבר מעט אבל כשהכר יחדר לכני התיך שמהה
 גדולה ויתוך העצה יבקש גם בקפחו חן עתן לו המלך
 מתנה מרובה כרו שמתין לשירות

זהבומח בה' חסד יסוצנו וכשהוא לתיך שהוא מיוחה
 המוד ממת' ל' ויהענש חז הוא יהדבק עליו
 בדעים וח"ו בלה ימות לו רעה כמ"ש ומגודתם חבית להם
 שכל"י שאלם הוא חושב הוא מיהדבק וחס מהשג בדין הוא
 מיהדבק בדיו וכבריא צומח כס ידבק שמהו וההכד
 סוככנו והייך יענין ח"ל כילו בשם יתעלה
 מריב"ט ע"ה קפח גובו חולה גם נקפחו נהלטה ומינו יכול
 להפגל ככחו אע"כ שהוא נקי יעבורה לכך נרדך
 האדם למטר דבימות גושו מהד :

זה ידריגה גדולה לאדם שרמה תמיד ענין בכלו הש"י כמו
 שמתחל על אדם ה' ויחבוב בגם הצורה י"ת מתחל עליו
 כמו חסד הייחל עליו כ"ז יהיה תמיד בנתשכחו
 ובייחבה וזה וברורה ולולה :

פעמים ים לגבוה הש" נשייה לצד דהיינו צמחשגתו ולפעמים
 יטל חסד וירי התכלה בלהבה ויראה והתלהבות
 גדול בלי שום תנועה ויריה נראה לאדם יחר שהוא חומר
 חותן הדרכים בשפוע בלי טוב דביקות חר יכול אדם לעשות
 כשהוא דבוק יחד להש"י חז יכול לגבוה חומר נשייה לצד
 צמחה רבה וגדולה וזה העבודה היא יחסר מוצה והולמת
 ציחיות יותר וידבקת יותר להש"י יתחלה שגדה ברוך על
 הצינים וכן הקליפה אחזה כזו התכלה שטלו הוא
 בכמיוות *

גבורי מה עושי דברו כו' שריך האדם להוית צידרה זו
 שהיבור יסיה לו עש"י ר"ל כשהם חל היבור צריך לו
 לנך דרך ז' ידריעות י חלה ל"ל צנינה להכוב הוך לדבר
 וחח"כ ל"ל דרך חסדה ויראה ור"כ דרך התבארה כשהוא חסד
 שהי' ריבה עלייה חן לגריס חוהות וחו יתפארום שעניו
 לדבר כן וחח"כ ל"ל דרך הגלות שיענה האריותם החריס
 כענוע הוולפת ילנת חוסה ומדבר הדבר הייך לו וחח"כ
 הכולה ללא דרך יסוד דהיינו כשיחשבו דבוק לדבריו הוא
 נקרא יסוד שהוא דביקות המתענה בדעיר וחח"כ בא דרך הכה
 והוא מ"ו והיא ידריגה התחומה וייך המדס היות צידינה
 זו שרייה דברו נחש לו לא שיה וד"ל

המהיך בדרך יחידו ובוהו וכסין מישגתו כו' קפה דל"ל
 ומכסית מיישגתו והוא ידעק דה' טיה ע"ק יעלה
 עליו הכעוב ולא יכרע חפה כחצו ונ"ל כה"ו כי התיך דרך
 הער ואפי' הוא יתדי שאלו דעין כה"י ואוה ויכסוק

בתר שם טוב

יהיה מופשט משמיות והאותיות כי אם הוא דבוק בשמיות ובתאות ומקבל תענוג מהם לרגו או בודאי אינו יודע כלל מאהבת הכוונת ויראתו והתפארותו כי לא טעמו כלל והכתוב אומר טעמו וראו כי טוב ה'.

ואם הוא מופשט משמיות ואפ"ה מתעורר בלבו לפעמים אהבה רעה או מיראה רעה כי עדיין לא נברר ונפשט כל גרמו והפסילת רוצה להתאחד בו ולהדפו יתעורר ע"י אהבת הכוונת ויראתו וע"י יכרר נ"ק מפסילת המאנין תבירין כי באמת ילוי השבירה לא היה טוב רע וטוב החמירות בעולם רק כל הכוונות היו דבוקים בכורא ו'ת כמו האופנים שרפים וחיות יקודש אבל השבירה נרמה התרחקות והתעבות ופירור מן ה' והכל למען נסותינו להיבטנו באחריתנו כשנודרך במעשים ונבררו טוב מרע ע"י מצות הכוונת של מאכלים בשרים וטהורים ועיקר הבירור של השבירה אלא לחיות אם הוא דבוק ומתאחד ומתענג לתענוג החמירות ה"ז כי האיד יברור אם הוא חושק לפסולת ברגונו אבל הבירור ע"י שיהיה דבוק בהש"י באהבת ויראה ומביא הכל על ידו מדת היראה לאין שהוא חכמה וד"ל ששבין שתענוג הנשמה הוא הכל ונמאם בעינו וברצינו לא ה' נהנה מה התענוג הנשמי כמו אכילה ושתייה ומשגל רק מחמת מצות הבירא וגם יש כזה ניצוץ מאהבה ותענוג הכוונת :

וה"ו התענוג כפרד עצמו מן הכסולת ונמאם בעינו תאיה של פסולת מחמת חכמה כמו מי שהוא חכם ומבואים לו איה דבר גרוע מביע או כגד והוא צבול בביע טוב מאד מי שהו מסיל דומה לו שהוא טוב כו"ו והחכם מבין שהגב הוא טוב לפד הו"ש בוחר הכל בחכמה אתבריו :

החכמה קרא נסתר כי"ו נסתר נקרא מה שאין אדם יכול להשיגו כמו גנים של המאכל א א לטב יאד שלא גנים טעם זה מ"ו א א לטב לו בדיבור איד ומה ונקר'ה דבר סתם כמו בן גינן אהבת הכוונת ויראתו ית"ש א א לטב להבירור איך הוא האהבה בלב וזה נקרא נסתר אבל מה שהם קוראים נסתר חכמת הקבלה האיד הוא נסתר היא כל מי שרובת ללמוד הספר לפניו ואם אינו מבין הוא ע"ה ולפני איש כזה נסרא ו'תום' ג'כ נקרא נסתר אלא ענין הנסתרות שבבל הזוהר ומתני :

קלות וחמירות אבל כ"א המולדים בתפלה האיד ומה להם דביקות בהש"י ע"י באמת אינם לומדים רק מצות אנשים מלומדה למען יחבמו ועו"א הכתוב הוי חכמים בעיניהם וזה נקרא בוחר הכר העבירין לרשימתו ועיקר התורה לשמה הוא לבוא להתדבק במי שג"לם מה לחיות מרכבה אליו והטאור דבר קטן ודג דבר גדול מעשה מרכבה דבר קטן הו"ו דאביו ורמא ע"ה : ככ"ו ע"ה ת"נוג כי מחמת גדול התלמית לתורה ולעבודת ה' י"ן למען שמו באהבה לא יחשו"ו אר התענוג של העה"ז כמו"אם האדם טמא כמו"ט שהרזיה אינו מדע"ט מלל בתענוג קטן של אכילה וזהו במי"ש ת"נוג אינו אומר במעט תענוג רק במי"ש כי למעט אג"ל כי אכ"ו החכמה למעט החינוך טורפה תענוג וחושק דביקות אלה בלבו ע"י התורה עד שיבטח כשר"ה במי"הרא ואם יהיה למעט תענוג אז יהיה בזה כמו שא"ה הגאה לאדם בע"ב :

והעיקר שיהיה לא אפטר ולא מבין ואפ"י אכשר ש"ו רק העיקר לא מבין בודע הדין וזה הכל בענין המותר לאכול ולשתות ומוכרח בו וזהו עיקר התכנסות הנשמות שיהיו נמאסים בלבו ובעינו כל תאוות הגה"ז ומכ"ש כל המדו' רעות ט"הו מ"פ"ט מכולם מחמת גדול תשוקתו לכורא ית"ש אג"ר כל תאוות והמדת ג"הו ורמבו וקראתו הכל הוא למו שזכה למען כנבשו חשוקה זו אכ"ו באפס קתו שיהיה באמת הדוינו שיהיה ביראה ואהבה כי בלתי יראה ופחד לב אין זה רק היצנות אהבה כי כל מה שאדם עובד ועוסק בתורה בלתי יראה ר"ל פחד הלב ר"ל סתפול עליו כחד בלב מן הש"י ובלתי זה הכל הוא מבודוין אכ"ו ביראה נאמר זה השער לה"י כי עבא בשער שהמלך בו נוכל ל"ו יראה בטבע מן האדם כשנוכל עליו פחד הש"י בלבו סימן הוא שנבטם במחשבתו בשער המלך והו"ו מדת סליבות כי מן מדת המלכות בו ק"ו ב"ב של ק"ו מלכות הש"י כשכח"ל א"ע ביראה זו תמיד אוי ממיילא נמאסין בעינו כל התאוות והמדות רעות מחמת בושה של הש"י ופחדו כמעט וזהו התפשטות הנשמיות והתגברות כח השכלי המבואר בש"ע סי' צ"ה הו"ש יעקב מה נורא בו ש"מ זה שער השמים :

כתר שם טוב

ענומה ועלה כל הדברים בטלים שדיבר וכל המעשי' שעשה עד הנה יהיו מסוד העראת ניוצוין אף מדברי בטילים אבל אתה אדם הרוא' אדם פט'ט' שאינך יודע כלל מסוד עבוד' הכורא י"ת איך מלאך לבך לרבות א"ע אינו וזהו הוחר בנחלתן ר"ל כשעה שנפל ממדרגתו ונקרא אז נחלת עומט' הדינו שדבר דברים בטלים וטאר מעטים הוחר ט"א תלמוד מהם שכל דבריהם אפי' דברים בטלים שלהם נחלה אש כנ"ל :

והאלהים נסה את אברהם וק' מה הלשון את אברהם הלל נסה אברהם ויכן עפי'

הידוע כי מרת אברהם הוא חסד כמ"ט חסד לאברה' ואח"כ ט"ט בלאבד שאין אומרי ט"ד ט"א פ"א כשבוע וי"א פ"א כזובל ומה שאומרים אומרי בקי"ר י"ט שאומרים קדוש ויש שאומרים ברוך ויש אומרים פסוק א' כמ"ש על מלאכים ידועים שאומרים פסוק א' מן מזמור יהודו לה' כי טוב כי יעלה חסדו וכו' :

והנה ראוי הישראלי הרישה לומר ולקלס בכל עת וזמן להארך בכל מיני קלוסין ושירות ותושבותיה ולהבין זה מטי' למך שבאו כל עבדיו ושריו לומר טירה לפניו לקלוס והנה לכל א' ואחד יש זמן ושיעור לקלוס לפי ערכו וחשיבותו וכל זה הוא כאשר יש רגון לפני המלך אבל אם פני המלך חזו כבעם אזי ידאים הם לקלוס כל עיקר כמ"ש מה לקלוס המלך בעת הזעם ומחמת חטט זה שהם מסבקים אולי חזו המלך כבעם בטובל איזה דבר לכן דרכם לקצר בכל היכולת ותיקף לגאת מאת פניו :

והנה כבוא בן המלך הבינו ואחזבו לקלוס המלך הנה הבן אינו חושט לכל זה דאפי' אם המלך הוא כבעם באישר רואה בנו הבינו ככנס שמוזה ותענג לאביו והנה כבוא השמח' ואהב' נסתיק הבעס הזוע' פ"י שנמתק' הדינים כשרט' וזהו פ"י הפ' והאלהים נסה אברהם ר"ל אלהים טהם ה דינו' כמה נסה נתעלו ונסתלקו למעלה ונמתקן ולימה את בטובל אברהם כלומר מבח האהב' והחסד שהיא אברהם שהוא נמשל לכן המלך כנ"ל :

כי שמש ומנן ה' אלהי' פ"י כי שם הוי' נקרא שמש וח"ש שמש ומנן פ"י כמו מתיצה המנן בעד אור השמש הוא הדמיון כמו ה' אלהים ר"ל כמו שא"א להסתכל

וכתבי הארז"ל הכל בנויים ע"פ הדיקות האלוות : פ"י הפ' נעשה אדם בצלמינו למשל אדם שיש לו בן אף שהבן עבר מנגד פניו והרך מאתו עכ"ז נחקה הצורה של הבן כמחשבת האב אך מי שלא די לו בן מר"ל לא שייך בו לומר ט"הו' נחקק במחשבתו צורת הבן שיהי' לו אה"כ כי עדין לא ראה אותו ולא הכיר צורת וזהו דרך כ"א אבל בהש"י שייך לומר אף קודם שנברא ישראל היה נחקק צורתו במחשבת מר"ל ישראל עלו במחשבת בני אג"ל י"ת העבר והתיד א' וז"ש נעשה אדם ר"ל ישראל הנקרא אדם בצלמינו פ"י באותו ג"ס וצורה שהיה נחקק במחשבה וזהו כדמותנו ר"ל באותו דמיון שהיה במחשבה קדומה נעשה אדם עתה :

כי תורה הרישה מאתי תנא וקשה הלא לא יהליף ולא ימיר דתו בו' א"א הפ' לפי שענה נתלבשה התורה בספורי מעשיות בנזן דלבן ובלעם ולע"ל ופרש אך דבר הכל מאתו מבנין עולמות העליונים והתחתונים וז"ש תורה הרישה מאתי תנא אפרש הפ' איך מדבר הבל מאתי :

בכתבי בשם ר' בער משל ע"ז הענין שיש לכל מסגר מפתח שפותח בכיוון ולפי המסגר כן מכון המפתח ויש נכבים שפותחים בלי מפתח והיינו ששוכרים המסגר כן הענין יש לכל דבר נעים מפתח והוא הכוונה המכוונת יאותו דבר אבל עיקר המכחה הוא להיות כנגב ששוכר הכל והיינו לטבור הלב היטב בהכנעה גדולה ויושר המסך המבדילה למעלה שפי' הוא המסך האדמי בש"ס ויבכש"ט הוחר בנחלתן ט"א תכזה וכו' שכל דבריהם כחלי אש והקשה ממ"ג אם נחלת טהם פ"י לוחשת למה לו כנחלו אש ואם טהם נחלת משמע עוממות ק' מ"ש הוחר בנחלתן ט"א תכזה הלא טהם נחלת' הם עוממות ואמר ז"ל כי הנה לפעמים צדיק נמור נבל ממדרגתו ועובד להש"ת בקטנות הדינו שאינו מתפיל' בכוונה גדולה וגם הויך בטל לפעמו' יהורה אדם הרואה את הצדיק במדרגה כזו ושאיין תורתו ותפלתו ב"כ בכוונה שגם הוא יעשה כן מה אם זה שהוא צדיק ותמיד עושה כך מב' שהוא וליזה הוחר התנא ט"א ידמה א"ע ליה ח' וצדיק כי צדיק זה כשיתעורר ויתחיל ללמוד ולהתפלל בכוונה

כתר שם טוב

הוא מוכר וזוכה הוא משדר לסמ"ח ונסון הוא דשדר ליה קבל"ה. התנאי הד' שלא יעשה מאעצרה לא טלה ולא מקנשה. התנאי ה' הדיקדוק הגדול בעצירה להזהר מכל פקמים ודקדוקים. התנאי ו' היססה והבחינה והמלטה מעצור' כמזל' וצורה מן העצירה וירך לעשות מותר כמזל' היא רך ליתור קלה ונח' דרך מלווה ארוך כ' לזקה ועצירה. התנאי הו' שלא יעשה העצירה לא ע"י עניו ולא ע"י בלוחו התנאי ח' עצירה כשבוט לידו יתנהג וישניה שלא יבטל בעצירה החרת מכוני שפצרה. גורמת עפירה. התנאי ט' לא יעשה כ' עצירות יחד והרי בעצירה יש מי עצירות זהם העצירה נגד הקב"ה כ' שממחית נפשו וריוו כו' התנאי י' ששהה העצירה כזו' מאד בעניו התנאי י"ח לא יחייך בעצמו ולא יתעלם הימד ממש המורה הגדול והשחירה סן יבנה ירדי עצירה ה"ו וזהו ירא חפץ התנאי ה"ג יבוצה ויפול עצמו ויבנה על רוע מאל שגא לירי ההורר עצירה והבל יהד יעשה לו קודם עשייתה כמו שמהאכל חדם על קרובו כ"ט דחדם קרוב חלל עצמו והרי ע"י העצירה ממת ע"ז - התנאי י"ד שיתבונן ירה הוא מאבד בעטו עולם י"לה כמזל' לא זכה חיו לו שהכריע עצמו וכל השולם כולו לקח חובה שגח' ורובח ח' יאבד עובה הרבה ולביך נכרה חדם יחדי ללמדך שכל היחבד נכס ח' יישראל כחלו חובד עולם מלא כ"ט נפשו של עניו ובניו שגח' בוקד עון אבות על צימ. התנאי הט"ו כשחזמו ה"ה"ל לעצירה ירין אל מיקום הרבה בני חדם כי הם יתבייש ויבז על שלא טב יתבצרה יח"ט. התנאי ה"ז שיתבונן שימו לו עונש על העצירה כי אין הקב"ה [והנן ויתבונן כמרידות העצבים או בתשובת המשקל ויהיה הימד לבו כשנר בתשובה על העצירות כשנר עבר ויהיו כל ימיו בתשובה ושנר ורשע לו

להסתכל בשמש מגדל איר בהירותו אם לא ע"י מנן ומסך המבדיל שהוא המנן בעד אור השמש שיזכרו חלושי הראו' לתנו' מאורו כך הוא שם חיו' ב"ה אורו רב מאד מגדל אור בהירותו לכך הוצרך לצמצמו ולהגבילו בתוך שם אלהים נ"י הטבע שהוא המנן וישארז"ל יעיל הקב"ה מוציא חמה מנרתיקה כו' פי' שלע"ל יוציא שם חיו' מנרתיקה שהוא שם אלהים נ"י הטבע שעתה הוא מלוכש בתוכו וצדיקים מתרפאין בה שיקייים בהם והיו עיניך רואות את מוריך ויהי'הנהגה עמם למעלה מהטבע וכלו לקבל בהירותו ורהמיו הגדולים אבל לא כן הרשע' אלא מתלהטין כמ"ש הנביא ה' כנבור יצא כלומר אע"פ שהוא ה' מדה"ר עב'זכשיוצא שם חיו"ה מנרתיקה ילבוש נקם כנבור כו' שיתהפך לרשעים מדה"ר למדה"ד כמ"ש וד' הבה כל כבור ויאמר ה' אטחה כו' :

ויאבד אלהים יד אור ויהי חור כלומר ויאבד הש"י מכה מדת אלהים שהוא מדת גבורה האנמנס החור והמתה זה יד אור האתקיים שזכר השולם לבטלו . י"ז תנאי הוצאת מנחמים כספר חרדים ואלה הם תנאי השחירה מעצירה כל העונד עצירה ה' קונה לו קטגור ח' התנאי ח' לתקוד כעונה עד היק מניע פנס העצירה שרובה לעבור ונגד מי מורד ויי הכוזה אותו אכ' במסחרים ובאחה זין האה הכשות נהונה לבטל זה הזין מעצרת הש"י כ"ט ליכוד טו התנאי ה"ה היראה הגזולה והחרכה ופחד ורעה מעשיית העצירה הנאי ה' העצובה הגדול דע"י עצירה זה הוא משחית דיוקנו של מלך והוא כסוי עונה שפחיה שנתן לו

תם ונשלם בעזרת השם